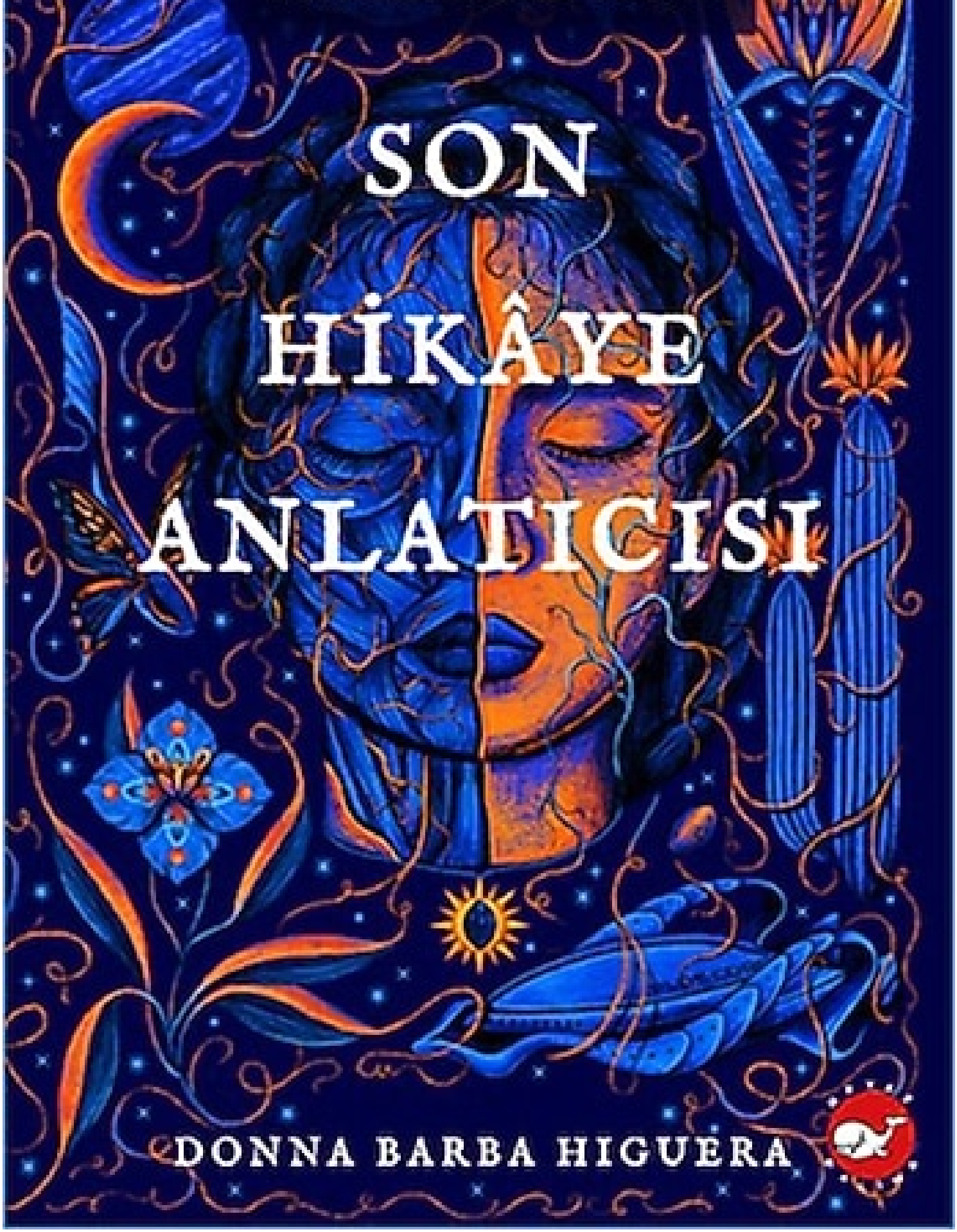

SON
HİKÂYE
ANLATICISI
DONNA BARBA HIGUERA

T H E

SON ŞARAP

Donna Barba Higuera

LQ

геутме опевтпо

MONTCLAIR-AHSTERDAM-BOBOEEN

Bu Arthur A. Levine kitabı Levine Querido tarafından yayınlandı

LQ

www.levinequerido.com • info@levinequerido.com Levine Querido, Chronicle Books LLC tarafından dağıtılmaktadır

Telif Hakkı © 2021 Donna Barba Higuera

Tüm hakları saklıdır

Dreamers © 2018 Yuyi Morales'ten s. 248'deki belirtilen seçki. Holiday House Publishing, Inc.'in izniyle yeniden basılmıştır. Tüm hakları saklıdır.

Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası: 2021932056

Ciltli ISBN: 978-1-64614-089-3

E-kitap ISBN: 978-1-64614-218-7

Ekim 2021'de yayınlandı

Babam için:

İlk uyku öncesi hikayelerden günlük sohbetlerimize, hayat boyu süren hikayeler için teşekkürler.

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Chapter 23
Chapter 24
Chapter 25
Chapter 26
Chapter 27
Chapter 28
Chapter 29
Chapter 30
About the Author
Some Notes on This Book's Production

LITA ateşe bir çam kütüğü daha atıyor. Tatlı bir duman bize doğru süzülüp yıldızlı gökyüzüne karışıyor. Dizleri çatırdarken battaniyeye, yanıma oturuyor. Bu kez tarçınlı sıcak çikolatasının durduğu bardağı dokunulmamış.

“Petra, seyahatinde yanında götürmeni istediğim bir şey var.” Lita kazağının cebine uzanıyor. “On üçüncü doğum gününde orada olamayacağım için…” Elini uzatıp bir gümüş kolye çıkarıyor, şeklinde bir güneş. Ortası düz bir siyah taşla dolu. “Güneşe tutarsan, ışığı obsidyenin içinden parlar.”

Onun elinden alıp havaya kaldırıyorum ama güneş yok. Sadece ay var. Bazen gerçekten göremediğim şeyleri görebildiğimi hayal etmeye çalışırım. Ama eminim taşın ortasından hafif bir parıltı süzülüyor. Kolyeyi ileri geri hareket ettiriyorum. Görüşümün merkezinden çok uzaklaştırdığımda tamamen kayboluyor.

Geriye dönüp baktığımda, Lita boynundaki aynı kolyeyi işaret ediyor. "Bilirsin," diyor, "Yucateco'lar obsidyenin sihir tuttuğuna inanır. Kayıp olanları bir araya getiren bir kapı." Dudaklarını büzüyor. Kahverengi teni, bir ağacın çatlamış kabuğu gibi burnuna doğru kırışıyor.

Beni gitmeye zorlamamalılar," diyorum.

Gitmek zorundasın, Petra." Lita konuşmadan önce uzun süre uzaklara bakar. "Çocuklar ebeveynlerinden ayrılmamalı.

Sen Babamın ebeveynisin. O zaman seninle kalmalı. Hepimiz kalmalıyız." Söylerken bile, küçük bir çocuk gibi

Sen Babamın ebeveynisin. O zaman seninle kalmalı. Hepimiz kalmalıyız." Söylerken bile, küçük bir çocuk gibi konuştuğumu biliyorum.

Derin, yumuşak bir kıkırdamayla güler. "Çok yaşlıyım, bu kadar uzağa seyahat edemem. Ama senin için... Tanrım, yeni bir gezegen! Ne kadar heyecan verici.

Çenem titrer ve başımı yanına gömer, onu belinden sıkıca sarılırım.

Seni terk etmek istemiyorum.

Derin bir iç çekişle karnı aşağı iner. Lita'nın evinin arkasındaki çölden bir yerlerden bir çakal, arkadaşlarını çağırarak ulur. Tam zamanında, tavuklar gıdaklar ve bayılan keçilerinden biri meeler.

Bir cuento'ya ihtiyacın var," diyor, onun uydurma masallarından birine atıfta bulunarak.

Sırt üstü yatarak gece gökyüzüne bakarız. Lita beni şimdiye kadarki en sıkı sarılmasıyla kendine çektiğinde ılık çöl rüzgarı üzerimizden eser. Buradan hiç ayrılmak istemiyorum.

Halley Kuyrukluyıldızı'nı yukarı işaret ediyor. Buradan o kadar tehlikeli görünmüyor.

Bir zamanlar," diye başlıyor hikayesine, "genç bir ateş yılanı nagual vardı. Annesi Toprak'tı, babası güneşti.

Bir nagual yılanı mı?" diye soruyorum. "Ama güneş ve Toprak, hem insan hem de hayvan olan bir şeye nasıl ebeveyn olabilir—

Sss. Bu benim hikayem." Boğazını temizler ve ellerimden birini tutar. "Ateş Yılanı kızgındı. Annesi Toprak onu besleyip büyütüyordu, ama babası güneş uzaktaydı. Babası ekinler getirirdi ama aynı zamanda büyük kuraklık ve ölüm de getirirdi. Güneş nagual'ın üzerine tepetaklak olduğu çok sıcak bir günde," Lita kolunu gökyüzüne doğru sallar, "babasına meydan okudu. Annesi onu sonsuza dek yanında kalması için yalvarsa da, genç Ateş Yılanı babasına doğru hızla ilerledi.

Lita bir an sessiz kalır. Beklemenin beni merakta bırakma stratejisinin bir parçası olduğunu biliyorum. İşe yarıyor.

“Sonra ne?”

Gülümsüyor ve devam ediyor. “Kuyruğu alev alev yanarken, Ateş Yılanı hızlandı ve kendini durduramadı. Ama babası Güneş'e yaklaştığında hatasını anladı. Babasının alevleri bu evrendeki her şeyden çok daha güçlü ve kuvvetliydi. Nagual babasının etrafında döndü, evine doğru hızla geri döndü ama artık çok geçti. Babasının ateşi gözlerini yakmıştı, bu yüzden artık göremiyordu.” Lita dilini şıklatıyor. “Yazık, kör olmuş ve o kadar hızlı hareket ediyordu ki asla yavaşlayamıyordu. Annesini asla bulamıyordu.” İç çekiyor. Şimdi hikayelerinin hepsinde sesinin daha hafif çıktığı, sanki köşedeki pastaneye yol tarif ediyormuş gibi rahat bir şekilde konuştuğu kısım geliyor. “Yani, yetmiş beş yılda bir, onunla yeniden bir araya gelme umuduyla yolculuğunu tekrarlıyor.” Ateş yılanını tekrar işaret ediyor. “Annesini

onunla yeniden bir araya gelme umuduyla yolculuğunu tekrarlıyor." Ateş yılanını tekrar işaret ediyor. "Annesini hissedebilecek kadar yakın, ama asla sarılamayacak kadar."

"Bu sefer hariç," diyorum, sırtımdan yukarı doğru bir sıcaklık yayılıyor.

"Evet," diye cevap veriyor, beni kendine daha çok çekerek. "Birkaç gün içinde ateş yılanı nihayet annesini bulacak. Y colorín Colorado, este cuento se ha acabado," diyor, hikayesini bitirerek.

Elini tekrar tekrar ovuyorum, kırışıklıklarını ezberliyorum. "Bu hikayeyi kim anlattı sana? Büyükanne mi?"

Lita omuz silkiyor. "Bana bazı parçalarını anlattı. Çoğunu ben uydurmuş olabilirim." "Korkuyorum, Lita," diye fısıldıyorum.

Koluma vuruyor. "Ama bir anlığına dertlerini unuttun mu?"

Utançtan cevap vermiyorum. Hikayesi beni unutturmuştu. Kendisi ve diğer herkes için ne olabileceğini unutmuşum.

"Korkma," diyor. "Ben korkmuyorum. Sadece nagual eve geliyor." Ateş Yılanı'na sessizce bakıyorum. "Senin gibi olacağım, Lita. Bir hikaye anlatıcısı."

Doğrulur, bacakları çapraz, bana dönük. "Bir hikaye anlatıcısı, evet. Kanında var." Yaklaşır. "Ama benim gibi mi? Hayır, canım. Kim olduğunu keşfetmeli ve öyle olmalısın."

"Hikayelerini mahvedersem ne olur?" diye soruyorum.

Lita çenemi yumuşak, kahverengi eliyle kavrar. "Onları mahvedemezsin. Seni bulmak için yüzlerce yıl ve birçok insandan geçtiler. Şimdi git ve onlara kendi damganı vur."

Lita'yı ve annesini, annesinin annesini düşünüyorum. Ne kadar çok şey biliyorlardı. Onları takip etmek bana mı düşer?

Kolye ucunu elimde sıkıyorum. "Hikayelerini asla kaybetmeyeceğim, Lita.

Biliyorsun, gideceğin gezegenin bir veya iki güneşi olacak." Kolye ucuna tırnağıyla dokunuyor. "Varınca beni ara?

Alt dudağım titriyor ve gözlerimden yaşlar akıyor. "Senden ayrılıyoruz, inanamıyorum.

Bir gözyaşımı siliyor. "Beni bırakman imkansız. Ben senin bir parçasıyım. Beni ve hikayelerimi yeni bir gezegene ve yüzlerce yıl sonrasına götürüyorsun. Ne kadar şanslıyım.

yüzlerce yıl sonrasına götürüyordum. Ne kadar şanslıyım.

Yanağını öpüyorum. "Seni gururlandıracağıma söz veriyorum.

Obsidyen kolye ucumu kavrayarak, nihayet annesiyle yeniden bir araya geldiğinde Lita'nın dumanlı camın içinden ateş yılanını izleyip izlemeyeceğini merak ediyorum.

SANTA FE'DEN fırlatma sahasına, Durango yakınlarındaki San Juan Ulusal Ormanı'na giden servis, bir saatten az sürüyor. Bu sürenin yarım saati, babamın Javier'e ve bana neden sürekli didişmeyi bırakıp nazik olmamız ve çok çalışmamız gerektiğini anlatan bir konuşmasıyla geçti.

Hükümetin askeri bir üs yerine özellikle Colorado ormanını seçmesi bana garip gelmişti. Ama tenha yolları ve kilometrelerce uzanan sık ormanı görünce anlıyorum. Dünyadan kaçış için tasarlanmış üç devasa yıldızlararası kolonizasyon gemisi bile burada kaybolabilirdi.

Pleiades Corp, bu lüks gemileri zengin insanları galakside konfor içinde taşımak için tasarlamıştı. Hoveryollar boyunca, geminin beş yıldızlı otel içini gösteren devasa ekran reklamlarını görmüştüm. Pleiades Corp'un imzası olan kraliyet moru rengindeki avizeler, şık giyimli aktörlerin yüzlerini aydınlatıyor, ellerinde martini kadehleri tutuyor ve sahte bir bulutsuya bakıp gülümsüyorlardı. Her sabah avokado yağıyla gargara yapmış gibi bir sesi olan bir adam, cılız bir müzik eşliğinde konuşuyordu.

piyano müziği: “Pleiades Corporation. Yıldızlararası seyahatin olacağını düşündüğünüzü yeniden hayal ediyor. Yıldızlar arasında lüks yaşam, maceraperest seçkinlere ayrılmıştır.”

Şimdi gemilerin ne olduğunu düşünüyorum. Megaskrendeki o dişleri bembeyaz gülümseyen insanlar bizden hiç de benzemiyordu: hükümetin diğerlerinden daha fazla yaşamayı hak ettiklerini düşündüğü bilim insanları, terra-formcular ve liderler. Ailemiz nasıl seçildi? O hükümet politikacıları nasıl seçti? Ya annem ve babam daha yaşlı olsaydı? O politikacıların kaçı hızlı geçiş hakkı elde etti?

Bu kadar çok insan geride kalmışken Dünya'dan gizlice ayrılmak yanlış hissettiriyor. Bize varış noktamızı ayrılmadan bir gün öncesine kadar bile bildirmezler. Babam, Pleiades'in gemilerini eski Denver havaalanında devasa bir yeraltı tesisinde sakladığını söylüyor—iki yıl daha ilk resmi yolculukları için Dünya'dan ayrılmamaları gerekiyordu. Birkaç ay önceki yakındaki uzaya yapılan ilk deneme uçuşları başarılı olmuştu, ancak şimdi bu kadar ani ayrıldığımız için bu, yıldızlararası ilk yolculuk olacak.

Bir hafta önce bir güneş patlaması kuyrukluyıldızı yörüngesinden saptırmasaydı, birkaç gün içinde Fire Snake'in zamanın başlangıcından beri olduğu gibi zararsızca Dünya'nın yanından geçişini izliyor olurduk.

Ayrılış tesisi, Milli Park'ın kapılarının ötesinde, dönüştürülmüş eski bir korucu istasyonundan başka bir şey değil. Ön girişte gördüklerimi düşünmemeye çalışıyorum. İstasyonun önünden, diğer yolcularla birlikte ormana giden bir patikayı takip etmemiz talimatı veriliyor. Gemiyi yürüyerek gitmek için bekleyen ailelerimizden hemen arkada daha fazla aile toplanıyor. Kavak ve çam ağaçlarından oluşan koru, kilisedeki Yûnus ve Balina vitray paneli gibi güneş

ışığını süzüyor. Başımızın üzerindeki yavru kuş cıvıltılarının patlamasıyla irkiliyorum. Daha fazla yiyecek için yuvasından fırlayan bir anne kır kırlangıcını görmek için yukarı bakıyorum. O ayrılır ayrılmaz yavruların cıvıltıları kesiliyor. Anne kuş, tüm çabasının boşuna olduğunu bilmiyor. Dar görüşümü, yuvadan dışarı doğru gözlerini diken minik kafalara odaklıyorum. İlk başta, onlara acıyorum, çok küçük ve savunmasızlar. Ama sonra fark ediyorum ki, bir bakıma kuşlar şanslı olanlar. Ne olduğunu asla bilmeyecekler.

Herhangi bir yürüyüş parkuru olabilecek yoldan gemiye doğru devam ediyoruz. Hayal edebileceğiniz en resmi olmayan son Dünya'dan ayrılış. Ailelerim, sohbet takibinin çok fazla marjinal ve komplo gruplarını gösterdiğini söyledi.

Burada bir şeylerin döndüğünden şüpheleniyordum. Meğer haklıymışlar. Küçük kardeşim Javier, sedir ağaçlarının kamuflajından yeşil bir açıklığa çıktığımızda duruyor. Paslanmaz çelik ve kristalden yapılmış, dua eden mantise benzeyen devasa bir gemi görüş alanımıza giriyor.

“Petra…?” Bileğimi sıkıyor.

Arazinin karşı ucunda gemimizin birebir aynısı duruyor. O kadar uzakta ki, önümüzdeki devasa geminin yarısı kadar görünüyor. Geriye sadece iki gemi kaldığına göre, birinin çoktan gittiğini biliyorum. Babam, Alpha Centauri'ye yaklaşırken gelen son sinyalle temasın kesildiğini söylemişti.

“Tamam.” Javier'i ilerlemesi için teşvik ediyorum, oysa ben de ormana geri koşmak istiyorum.

Lita'yı, öğretmenlerimi ve sınıf arkadaşlarımı düşünüyorum ve şu anda ne yaptıklarını merak ediyorum. Saklanamayacakları bir şeyden saklanmaya çalışacak kadar korkmuş olduklarını hayal etmek istemiyorum.

Bunun yerine, Lita ve Tía Berta'nın kırmızı-siyah saçaklı battaniyenin altında yattığını, "gizli soslu" kahve içtiklerini ve nagual yılanının eve geldiğini izlediklerini hayal ediyorum.

“Berta! Cimri olma zamanı değil.” Lita, kahverengi cam şişeyi devirip kahve fincanına aynı renkte zengin bir sıvı döküyor.

“Sanırım haklısın,” diye yanıtlıyor Tía Berta. “Bunu saklamak için başka bir Noel'imiz olmayacak.” Lita, Tía Berta'nın fincanına daha büyük bir yudum dolduracak. Kil kupalarını tokuşturacaklar, uzun bir yudum alacaklar ve Tía Berta'nın yüz yıllık ceviz ağacına omuz omuza yaslanacaklar.

Zihnimin onlardan saklayacağı hikaye bu olacak.

Ebeveynlerim seçilmeden önce pek çok insan zaten yağmalamaya başlamıştı. Anneme neden zahmet ettiklerini, tüm bu eşyalar yakında gidecekken sorduğumda gözleri doldu.

“İnsanlar korkuyor. Bazıları asla yapabileceklerini düşünmedikleri şeyleri yapacak. Kimseyi yargılayacak durumda değiliz.”

Hala bazı insanların nasıl bu kadar sakin, bazılarının ise ortalığı birbirine kattığını anlamıyorum. Yeni gezegen Sagan'a gitmek için seçilen ebeveynlerim için mutlu olmam gerekiyordu. Ama sanki Dünya'daki son su bardağı bana verilmiş ve herkes izlerken yudum yudum içiyormuşum gibi hissediyorum.

Kuyruklu yıldıza bakıp yüzümü buruşturuyorum. Senden nefret ediyorum.

Sanki düzenli bir yürüyüşle deliğimize doğru ilerleyen karıncalar gibi, ailem ve ben çimenlikte birkaç bilim insanı ve sarışın bir gençle birlikte başka bir aileyle sessizce yürüyoruz. Yaklaştıkça, beklediğim çimento ticari fırlatma rampası yerine, sadece taze biçilmiş çimen var.

Annem sessizce konuşuyor. "Yukarıdayken zamanın nasıl geçtiğini bile anlamayacaksın. Korkacak hiçbir şey yok." Ama baktığımda, gözlerini sıkıp başını salladığını görüyorum, sanki bu her şeyi ortadan kaldıracakmış gibi. "Ve Sagan'a vardığımızda," diye devam ediyor, "bir çiftlikte olduğu gibi yeniden başlayacağız. Etrafta senin yaşlarında başkaları da olacak.

Bunu daha iyi yapamaz. Bir daha asla yeni arkadaş istemiyorum. Hatta Rápido'yu Lita'nın evinin arkasına bırakmak zorunda kaldım. Belki de kaplumbağam yuvasında kuyrukluyıldızın çarpmasından bir şekilde kurtulur ve bensiz hayatını sürdürür.

Bu aptalca," diye mırıldanıyorum. "Belki de gözlerimden bahsetmeliyim, böylece gemiye binmemize izin vermezler.

Annem ve babam birbirlerine bakarlar. Annem kolumdan tutar ve beni kenara çeker. Diğer aile geçerken onlara gülümsüyor.

Ne yapıyorsun, Petra?

Gözlerim doluyor. "Lita'ya ne olacak? Sanki umursamıyorsun bile.

Annem gözlerini kapatır. "Bunun hepimiz için ne kadar zor olduğunu sana anlatamam." Bir nefes verir ve sonra bana bakar. "Bunun sana acı vermesi için üzgünüm, ama bu doğru zaman değil.

“Zaman ne zaman olacak?” diye çok yüksek sesle soruyorum. “Yüzlerce yıl sonra o çoktan gitmişken mi?”

Önümüzdeki sarışın çocuk arkasına bakar. Babası onu dirseğiyle dürter ve çocuk tekrar önüne döner.

“Petra, tam olarak ne olacağını bilemeyiz.” Annem gizlice diğer aileye bakar. Örgüsünü kavrar ve ucunu elinde burar.

“Yalan söylediğini düşünüyorum.”

Annem Babama bakar ve koluma elini koyar. “Şu anda, Petra, dünya senin etrafında dönmüyor. Başkalarının nasıl hissedebileceğini düşündün mü?”

Dünyanın artık hiç dönmeyebileceğini söylemek üzereyim ama kolum titriyor. Baktığımda Annemin titrediğini görüyorum.

Geriye geldiğimiz yöne doğru işaret ediyor. "Kapıların dışarısında bekleyen insanları fark ettin mi?

Gözlerimi kaçırıyorum. Kadının evlilik yüzüğünü çıkarıp bebeğini silahlı muhafızın önüne doğru ittiğini hatırlamak istemiyorum. Kapıların içinden geçerken tekrar tekrar dudaklarından dökülen "Lütfen, lütfen" sözlerini duymuyorum. Takiplerin öngördüğü gibi, o genç aile ve yüzlercesi bir şekilde hükümetin burada bir şey sakladığını anlamıştı.

Bizimle birlikte olmak için her şeyi verirlerdi." Annem eğiliyor, gözleri benimkileri delip geçiyor. "Gitmek ister misin?

Bebeği olan anneyi ve babamı, annemi ya da Javier'i bir daha asla görmeyeceğimi düşünüyorum.

Hayır," diye cevaplıyorum.

El ele tutuşan bir kadın ve genç bir kız yaklaşıyor. Kızın kapüşonlu üstünün tepesinden fırlayan gümüş renkli sarmal bir boynuzu var. Yanımızdan geçerken bariz bir şekilde başını çevirip şüpheyle bana bakıyor.

Suma, çşş," diye fısıldıyor annesi ve kız başını çeviriyor.

Annem onlara doğru bakıyor ve onların da bizi izlediğini gördüğünü biliyorum. "Peki, şimdilik fikirlerini kendine saklayabilir misin?

Annem öne yürüyor ve babamla Javier'in yanından dümdüz geçiyor. Babam kaşlarını kaldırıp başıyla bana işaret ediyor. Ve bununla, onun da yeterince anladığını biliyorum. Javier bana doğru koşuyor, yoldaki bir taşa neredeyse takılıyor. Bana çarpıyor ve onu ayağa çekiyorum. Elimden tutuyor. Az önce ona yaptığım gibi, "Sorun değil," diyor. Bu sefer beni ilerlemeye teşvik ediyor.

Dua almaşık geminin giriş rampasına yaklaşırken derin bir nefes alıyorum. Futbol sahası büyüklüğündeki ön kısmı üzerimize doğru yükseliyor. Ön bölümdeki pencereler, başının üstü ile çenesinin altı arasında uzun dişler sergileyen, ağzı açık kalmış gibi görünüyor. İki arka bacak, onu yerinde sabitleyen sahaya menteşelenmiş.

Uzakta, bizden kısa süre sonra ayrılacak olan diğer böcek gemisinin karnına giren minik noktalar görünüyor.

Javier gemimizin arkasındaki iki oval kanat benzeri bölmeye işaret ediyor. "Orada mı olacağız?" diye soruyor.

Baba başıyla onaylıyor.

Okulumdan daha büyük," diye fısıldıyor Javier.

“Evet.” Annem, onu tekrar Disneyland'e gideceğimize ikna etmeye çalışıyormuş gibi sahte bir gülümseme takınır. “Çok az gemi bu kadar çok insanı bu kadar uzağa taşıyabilir.”

“Sanki bir şekerleme gibi,” diyor Annem.

“Ve uyuyor olacağız?” diye sorar. “Şekerleme” ve bize vereceği şey, tek parlak nokta. Ama Javier'in otuz dakikalık kestirmelerinin aksine, bu uyku üç yüz seksen yıl sürecek.

Ayrılmadan önceki hafta, ebeveynlerimin konuşmalarını yanlışlıkla duyduğumda aslında neler olduğunu nasıl fark etmediğime inanamıyorum.

Oturma odasında seslerini alçalttılar—bu tekniği biliyordum. Uyuduğumuzu bilmelerine rağmen, bir şeyleri duymamamız için hiçbir şans bırakmadıkları anlamına geliyordu. Joseína Amerikan Kızı bebeğimin kafasını çektim ve koyu saçlarını yastığımın üzerine yaydım. Joseína ile beş yıldır oynamamıştım ama bu tür durumlar için onu kol mesafemde tutuyordum.

Odamdan sessizce çıktım ve Javier'in kapısının önünden geçtim. Akvaryumundan yayılan ışık, koridora bana görecek kadar ışık veriyordu.

Joseína'yı hayata döndürecek kadar yüksek bir fısıltı odasından geldi. "Nereye gidiyorsun Petra?

Aceleyle içeri girdiğimde kapısı gıcırdadı. "Hiçbir yere. Sadece bir bardak su almaya.

Yatağında yer açmak için kaydı. Pijamaları yerine, üç gündür çıkarmadığı Gen-Gyro-Gang kapüşonlusunu giyiyordu. Çinli genetikçiler Wally the Wooly'yi yeniden yarattığından ve minik, klonlanmış mamut dünya sahnesine çıktığından beri, sekiz yaşın altındaki her çocuğun önünde Wally, bir yanında bebek Hypacrosauras ve diğer yanında bir dodo kuşu olan bir GGG kapüşonlusu vardı. Javier uzandı ve bana babasının küçükken sahip olduğu gerçek, kağıt versiyonu olan Hayalperestler kitabını uzattı. O kadar eskidi ki, librex ve hikaye oluşturucular ortaya çıkmadan çok önce yazılmıştı.

“Şimdi değil, Javier.” En sevdiği kitabı yatağının üzerindeki rafta yerine koydum. “Awww,” diye inledi.

Bir saniye boyunca annem ve babamın sesleri kesildi ve parmağımı ağzıma götürdüm. “Uyuyor olmamız gerekiyor.” Ona iyi geceler öpücüğü vermek için eğildim ve yatağın kenarına serçe parmağımı çarptım. Ağzımı elimle kapattım ve yanına yatağa düştüm.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı.

İnledim. “Senin hatan değil. Görmedim.” Parmağımı ovuşturuyordum. “Aptal gözler.”

Javier elini uzattı ve elimi tuttu. “Endişelenme Petra. Senin gözlerin olacağım.”

Boğazımda bir yumru oluştu ve onun etrafında kaşıkla hareket ettim. Elini tuttum ve başparmağının kıvrımındaki benekli çillerden oluşan takımyıldız şeklindeki doğum lekesinin üzerinde parmağımı gezdirdim, sadece onun ve benim bildiğimiz sessiz mesajımız. Yastığına yerleştim, başım onun yanındaydı ve Afrika cüce kurbağasının tankın dibinden tepesine gidip gelmesini izledik. Uzun bacakları ve perdeli ayaklarıyla, üzerine kürdanlar fırlatılmış bir domates gibi görünüyordu. "O kurbağayı fazla besliyorsun.

Ona Gordo adını verdim, yani sorun değil," dedi.

Kıkırdadım ve nefesi derinleşene kadar doğum lekesini ovdum. Hayalperestler kitabının dış omurgasından, annenin dikkatli bakışları üzerimize bakıyordu—gözleri ve dudakları Lita gibi nazikti.

Javier'in arkasından kayıp yere indim. Salon loştu, bu yüzden gizlice dinlemek için oturma odasına emeklememin daha güvenli olduğuna karar verdim. Yolumu hissederek ilerledim

böylece bir şeye çarpmadım ve koltuğun arkasına doğru süzüldüm.

“Biraz ürkütücü,” dedi Annem. “Yüz kırk altı kişi, her gemideki Gözcü sayısı kadar, insanların genetik çeşitliliği yeterli olacak şekilde devam etmesi için yeterli, eğer geri kalanımız ölürse.”

Her zaman birbirlerine eğlence olsun diye bilimsel bir varsayım ortaya atarlardı. Bunun sadece o züppe gece randevusu sohbetlerinden biri olduğunu düşünmüştüm.

Annem devam etti. “Gözcüler bizim geri kalanımız için büyük bir fedakarlık yapıyor gibi hissediyorum.”

“Onlar hala yolcu,” dedi Babam. “Ve bizi tam olarak neyin beklediğini bilmiyoruz. Kim onların hayatlarının bizimkinden daha iyi veya daha kötü olacağını söyleyebilir?”

Varsayımsal bir sohbet olmadığı anlaşılmaya başlanmıştı. Mutfaktaki saatten on çalan zil sesi duyuldu.

“Ekranı aç,” dedi Babam, özellikle onlar için programlanmış on haberlerini açarak.

Koltuk minderinin üst kısmından göz attım.

“Bu gece, uluslararası bir hareketin büyüdüğü Küresel Barış Forumu'na katılıyoruz.” Haber spikeri kaşlarını kaldırdı, ama alnında tek bir kırışıklık yoktu. “Bu… ilginç yeni hareket hem büyük övgü hem de daha büyük eleştiri aldı.”

Şakakları keskin bir şekilde traş edilmiş, sivri burunlu bir adam konuştu. Yumuşak sesi keskin hatlarına uymuyordu. "Bu yüzyıl pek çok deneme gördü. Yakında daha fazlası olacak. İnsanların fikir birliğine varabileceği bir dünya hayal edin. Kolektif birlik ile çatışmadan kaçınabiliriz. Çatışma yoksa savaş da yok. Savaşların maliyeti olmadan açlık yok. Kültür, görünüş, bilgi farklılıkları olmadan...

Onlar da tıpkı bizim gibi bu görev için bir sebeple seçildiler," dedi Babam. "Ama biz yolculuğun tamamını yapabiliyoruz." Daha iyi görmek için başımı yastıkların arasından daha fazla uzattım. Arkasında, ağartılmış, geriye taranmış saçları ve uyumlu üniformaları olan, elleri belinde kenetlenmiş, dik bir sırada duran kadın ve erkekler vardı. Hepsi aynı gülümsemeye sahipti ve tek bir makyaj izi bile yoktu.

“Tutarsızlık ve eşitsizlik bizi bu huzursuzluğa ve mutsuzluğa sürükledi. Bu kolektif çaba hayatta kalmayı sağlıyor,” dedi adam.

“Evet,” dedi Baba, onu duyamayan adama. “Ne pahasına?” “Zaten biz de bunu yapmıyor muyuz?” dedi Anne. “Hayatta kalmak?” Baba iç çekti.

Adam bir adım geri çekilerek diğerleriyle aynı hizaya geldi. “Bize katılın. Kolektifimiz tek bir birim olarak daha güçlüdür. Güveninizle geçmişin acısını ve ıstırabını silebilirdik. Biz…”

Hepsi hep bir ağızdan konuştu. “Yeni bir tarih yaratacağız.”

Baba hoparlörleri kapattı. “Bence tamamen farklı bir hayatta kalma türünden bahsediyorlar. Bunun korkutucu olmadığını söyle bana,” dedi, işaret ederek.

Ayaklarımın üzerine oturdum. O yabancıların önerdiği dünya bana o kadar da kötü gelmiyordu. Savaş yok. Açlık yok. Ertesi gün okula ne giyeceğini figuring out yok.

Sanki Baba aklımdan okuyormuş gibi devam etti: “Korkutucu olan onların ne istediği değil, bunu nasıl yapmayı önerdikleri.”

Normalde haberleri izleyebilecek kadar geç uyuyamazdım, bu yüzden bütün bu zaman boyunca iyi şeyleri kaçırdığımı biliyordum. Bu adam tam olarak neyi öneriyordu da bu kadar korkutucuydu?

Babamın başını salladığını gördüm. “Eşitlik iyidir. Ama eşitlik ve tekdüzelik iki farklı şeydir. Bazen ne anlama geldiğini gerçekten düşünmeden şeyler söyleyenler… Bu dogma ince bir çizgide ilerler.”

Kendime ertesi gün dogmayı araştıracağımı söyledim.

“Birkaçının hayatta kalacağını sanmıyorsun.” Anne ekrana doğru işaret etti.

“Bunun için endişelenemeyiz. Daha büyük sorunlarımız var, gemiler için diğer ülkelerle rekabet ediyoruz.”

“En azından Japonya ve Yeni Zelanda'nın önümüzdeki birkaç gün içinde yola çıkacak birkaç gemisi olacağını garanti ederim. Asıl soru, onların da gizli, yaşanabilir bir yerleşim yerleri olup olmadığı.” Anne iç çekti. “Belki de bu Kolektif haklı. Uluslararası barış ve işbirliği bu kadarmış.”

Bir tıkırtı duydum ve babamın onun dizine vurup onu teselli ettiğini anladım. “Yanlış yaptığımız şeyleri hatırlamak ve çocuklarımız için daha iyisini yapmak bizim işimiz olacak.”

ve torunlarımızı kucaklayın, farklılıklarımızı benimseyin ve yine de barış sağlamanın bir yolunu bulun.”

Odaya geri süründüm ve Josefiña'yı yere ittim. Bahsettikleri Gözetmenlerden birinin yeni odamı temizlememe yardım edip etmeyeceğini merak ettim. Geminin bizi ABD'nin hangi kısmına götürdüğünü, annem ve babamın yeni projesi için? Javier'in kurbağasını aşırı beslemeyi nasıl bırakmasını sağlayabilirdim?

O gece, benim ve haberlerdeki insanların aksine, ailemin ne olacağını zaten bildiğini ancak daha sonra öğrendim. Gözetmenlerle etkileşim kurmak veya odalarımızı kirletmek için uyanık bile olmayacaktık. Dünyanın başka bir yerine gitmiyorduk. Ailemin "görevi" tüm güneş sistemimizin dışındaki, Sagan adında bir gezegende. Bizi uyurken gözlemlemek için seçilen Gözetmenler, bunu görecek kadar hayatta bile olmayacaklar. Ama umarım, uyandığımızda büyük-büyük-büyük torunları orada olur.

Ve Javier'in aşırı kilolu kurbağası, istediği kadar yiyebileceği bir gölde.

Görünüşe göre, En Cognito'yu (yani İndirilebilir Bilgi'yi) icat eden adam, Dünya'dan ayrılan her yolcuya erişim sağlayarak üçüncü gemiye biletini satın almış. Yani, yolculuk boyunca bilinçsizken, bana seçilen botanik ve jeoloji derslerini alacağım. Ama on üç yaşıma yakın olduğum için, ben de bir seçmeli ders seçebiliyorum. Sadece En Cognito seçmeli dersim muhtemelen evimizle Lita'nınkini topladığımızda bile daha değerli. Yüzlerce yıl... ve sayısız yaşam boyu süren folklor ve mitoloji dersleri, Sagan'a vardığımızda zihnime işlenmiş olacak. Bilebileceğim tüm hikayeleri hayal bile edemiyorum.

Lita'nın ne kadar gurur duyacağını düşünmekle o kadar meşgulüm ki, gemiye doğru yürürken annemin babama işaret ettiğini zar zor fark ediyorum. Babam Javier'in elini tutuyor, annem de aynı anda dirseğimi kavrıyor. "Seni tutuyorum," diye fısıldıyor.

Aniden ne yaptıklarını anlıyorum ve ağlamak istiyorum. Açıkça söyleyemediklerini biliyorum - bizim için bunu mahvetmeme riskini göze alamazlar. Bu

organizatörler yeni gezegen için benim gözlerim gibi "genetik kusuru" olan birini istemiyor.

Giriş rampasında en az yedi kişi bekliyor, hepsi genç, hepsi aynı koyu gri tulumları giymiş. Sadece başları beyazdan koyu kahverengiye kadar nötr ten renklerinin gökkuşağı tonlarında. Kalabalığı tarıyorlar ve tek tek geldiğimiz grubun içinden birine yaklaşıyorlar.

Yuvarlak tel gözlüklü genç bir adam geminin rampasından bize doğru hızla yürüyor. Tabletine bakıyor ve anneme gülümsüyor. "Dr. Pena?

Evet," diye cevap veriyor annem. "Ama 'ñ' ile Peña," diye düzeltiyor. "Lazanya gibi.

Gülümsüyor. "Üzgünüm. Peña." Tabletinde bir şeye basıyor ve bip sesi geliyor. Babama dönüyor. "Ve... Dr. Peña?

Babam başıyla onaylıyor.

Adam holotack'ına dokunuyor ve ucuna doğru konuşuyor. "Peña: iki yetişkin, iki çocuk. Tanıştığıma memnun oldum. Ben Ben, geminin çocuk rehberiyim." Bizi içeri takip etmesi için işaret ediyor. "Acele ettiğim için üzgünüm ama zamanımız biraz kısıtlı." Ağaçların arkasındaki çevre kapısına doğru endişeyle bakıyor. Ben de geri bakıyorum ama az önce geldiğimiz ormandan başka bir şey göremiyorum.

Diğer rehberler zaten geminin ağzına giren diğer yolcularla birlikte kayboluyor.

İşte başlıyoruz," diyor annem kendi kendine ama aynı zamanda benim de içeri girmem için bir işaret.

Girişi mor şerit aydınlatma çevreliyor, tıpkı Pleiades Corp reklamındaki gibi, ama bunun ötesi loş bir mavi ışıltı dışında karanlık. Geminin lüks bir gemi olduğunu belirten diğer tüm şirket amblemleri silinmiş. Göz doktorumun söylediği gibi, etrafıma daha geniş bir resim elde etmek için gözlerimle yanlara doğru tarama yapıyorum. Bol ışıkta görüşüm hala iyi ama alacakaranlıkta evde bile yolumu şaşırmak ya da Javier'in oyuncaklarından birine takılıp ölmek zorundayım. Buna retinitis pigmentosa deniyor ve dünyayı tuvalet kağıdı rulosundan izlemek gibi. Yaşlandıkça kötüleşmesi bekleniyor.

Gökyüzüne son bir kez bakmak için geri dönüyorum ve bir şeye çarpıyorum. "Özür dilerim," diyorum, sadece bir kapı pervazı olduğunu fark etmeden önce. Javier ve ben kıkırdıyoruz.

Annem parmağını dudaklarına götürüp uyarırcasına başını sallıyor.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum, Dünya'nın açık gökyüzü altında son nefesimi veriyorum.

Gemiden içeriye doğru rampadan yukarı çıkmaya devam ediyoruz. Parlak, koyu renkli bir mekik, dört yüz yıl sonra

göreve başlayacağı anı bekleyerek gölgelerde bir halı böceği gibi çökmüş.

Deponun içinde bir depo gibi sıralanmış metal kutular var. Ben, az önce geldiğimiz iki ailenin kapattığı asansöre doğru bize yol gösteriyor. Beklerken, Ben yanıp sönen mavi ışıklı, kilidi şeffaf kilitli bir kutunun içinde olan çelik bir kapıya işaret ediyor. "Sagan'a varış için işlenmiş ve mühürlenmiş gıda depoları ve su arıtma." Sonra deponun boş, karanlık bir köşesini işaret ediyor ve annemle babama bakıyor. "Laboratuvarlarınız orada olacak.

Babam kaşlarını kaldırıyor.

Ben gülümsüyor. "Şimdilik pek bir şeye benzemediğini biliyorum ama endişelenmeyin. Varışınızda monte edilmiş ve sizi bekliyor olacak." Az önce girdiğimiz giriş rampasını işaret ediyor. "Ve orası mekik iskelesine dönüştürülecek.

Asansör hafifçe ötüyor ve kapı açılıyor. Dış duvarları tamamen yuvarlak camdan yapılmış, ancak cam duvarları koyu metalden dairesel bir tüp çevreliyor. Ben 6'ya basıyor ve cam kapılar kayarak kapanıyor.

Boğucu karanlık bir tüpün içinde yukarı ve yukarı yükseliyoruz. Javier babamın bacağına sarılıyor.

Ben Javier'e gülümsüyor. "En kötüsü bitti," diyor. "Depodan ana kata olan mesafe geminin yüksekliğinin yarısı.

Söylediği anda, asansör birinci kat için çalar. Metal muhafaza kaybolur. Asansörün bir tarafındaki pencereler geminin devasa gövdesine bakar.

Dallas'taki okul gezimizde tünelden çıkıp Dallas'taki Olimpiyat stadyumuna girdiğimdeki baş dönmesi hissini tekrar yaşıyorum.

Javier babasının bacağını bırakır ve geminin karnına bakmak için koşar. "Vay canına!" der, elleri pencerelere yapışmış.

Bunun üzerine ben de nefesimin kesildiğini fark ederim. Altı futbol sahası büyüklüğünde bir atriyuma bakıyorum.

Bing. Asansör ikinci kat için çalar.

Karşı tarafta, tıpkı bir futbol stadyumu gibi, yüzlerce özel süit birkaç kat aşağıdaki yeşil bir sahaya bakmaktadır. Devasa bir park kaplar

Neredeyse tüm alt kat. Yürüyüş yolları, bir yapraktaki damarlar gibi, aşağıdaki yeşilliklerin arasında kıvrılıyor. Patikalar boyunca serpiştirilmiş banklar ve masalar, en az on beş metre yukarıdan baktığımızda minyatür görünüyor. Fenerler, yolları aydınlatan ateşböcekleri gibi parıldıyor.

yolları aydınlatan ateşböcekleri gibi parıldıyor.

Parkın hemen üzerindeki ikinci katta, tüm çevre, tıpkı bir koşu pisti gibi beyaz çizgilerle ayrılmış sekiz şeritle çevrilidir. Şeritlerin arkasındaki duvar boyunca egzersiz ekipmanlarını ve bireysel lap havuzlarının turkuaz mavisi dikdörtgenlerini görüyorum.

Uzaklardaki insan noktaları her köşedeki cam asansörlerde yukarı ve aşağı hareket ediyor. Asansör üçüncü kat için çalıyor.

“Odam tam orada.” Ben, parkı gören pencere süitlerinin yanındaki bize tam çaprazdaki bir kapıyı işaret ediyor. Parmağını odasının iki kat altındaki bir yere kaydırıyor. “Tiyatronun hemen üstünde,” diyor, ana kata doğru işaret ederek. Cinetrak 8'dekilerden çok daha büyük bir sahnesi ve holoscreen'i olan açık hava amfitiyatrosu var. Bir an için hangi filmleri izleyeceklerine kimin karar verdiğini merak ediyorum.

“Kafeterya,” diye devam ediyor Ben, ana katı işaret ederek.

Parkın hemen arkasında, herhangi bir alışveriş merkezindeki yemek alanı olabilecek geniş, açık bir oda uzanıyor. Masalar ve sandalyeler, geminin bir parçası olmak için doğrudan duvarlarla bütünleşmiş. Raflar, yüzlerce yıl boyunca tüm Gözcüler için yetecek kadar yiyecek stoğunu tavandan tabana kadar tutuyor. Yemekleri nemlendirmek için sıvıyı nereden bulacaklarını düşündükçe midem bulanıyor. Geminin üç yüz seksen yıl yetecek kadar su tutacak bir bölmesi olması imkansız. Normal bir mutfağa benzeyen tek şey, bir magnawave duvarı.

Bip. Asansör dördüncü kat için çalıyor.

Geminin bana hissettirdiği tüm hayranlık, neden burada olduğumuzu hatırladığımda aniden kayboluyor. Zaten ancak indiğimizde hepsini kullanabileceğim. Mide bulantımın yerini, bunun için takas ettiğim şeyler düşüncesiyle oluşan bir kaya alıyor. Lita'nın mutfağı ve ıslanan kabukların ve yeşil biberin topraksı kokusu gibi.

Geminin yemekhanesine bakıyorum, eminim ki içinde masa veya yeşil biber yok. Lita buraya asla sığamazdı zaten. Koyu kırışık ellerinin mısır kabuğuna masa kaşıkladığını görüyorum.

Gözyaşlarının akmadan buharlaşması için tekrar tekrar göz kırpıyorum. Bunun büyük bir hata olduğunu hisseden tek ben olamam. Tanrı bulacaktır

ve onu ve Halley kuyruklu yıldızını… ya da naguali… ya da her neyse onu tekrar rayına oturtmak için.

Bing. Asansör beşinci kat için çalıyor.

Gözlerim sulanmasın diye umarak yukarı bakıyorum. Başımızın en az otuz metre üstündeki kubbeli tavan, iki dev ekranla kaplı. Dalgalanan bulutlar gerçek gökyüzüne benzeyen bir şeyin üzerinde süzülüyor. Devasa LED bankları annemin serası gibi tam spektrum ışık yayıyor.

Ben yanımda duruyor ve o da yukarı bakıyor. "İki saat sonra gece gökyüzüne dönecek, yani bizim için ev gibi hissettirecek.

Parmaklarını takip ediyorum, tekrar parka doğru işaret ediyor. "Gerçek bitkiler bile," diyor.

Çok güzel," diye fısıldıyorum.

Annem yanağımdan öpüyor ve kavgamızın bittiğini biliyorum. Kulağıma yumuşakça konuşuyor. "Ortaya dikkatlice bak.

Yavaşça parkın merkezine doğru tarıyorum. Bir daire şeklinde taş duvar, ortaçağ merkez parçası gibi oturuyor. Taş halkasının ortasında küçük bir ağaç duruyor.

Bir Noel ağacı mı?" diye soruyor Javier.

Annem kıkırdıyor. "O Hyperion.

Ona doğru dönüyorum ve burunlarımız çarpışıyor. Kıkırdıyorum. Çok sersemlemiş olmalı. Benim derinlik algım bu kadar kötü olamaz. Bu dalın dünyanın en uzun ağacı olduğuna inanmak mümkün değil. Hyperion'un gerçek konumu korunduğu halde, botanist bir ebeveyni olan herkes ünlü ağacı bilirdi. Annem bile bir keresinde onu şahsen görmüştü. Ona sarılıp ağladığını söylemişti.

Ona doğru bakıyorum. Minik ağaca hayranlıkla bakıyor, yüzünde son birkaç gündür gördüğüm en içten gülümseme var. "Pekala, tam olarak Hyperion değil ama fidanını edinebildim." Sesi titriyor. "Gerçekten güzel şeyleri geride bırakıyoruz. Bu kadar güç ve dayanıklılığa sahip bir şeyin yavrusunu getirmek bana en mantıklı gelen şeydi." İç çekiyor. "Varacağımız yere annesine kıyasla hala bebek olacak. Büyümesini kontrol etmek ve onu ve diğer bitkileri hayatta tutmak için zaman salınımlı besinler kullanıyorlar." Annem devrim niteliğindeki toprak katkı maddesine rastgele atıfta bulunuyor. Gergin bir şekilde kıkırdıyor. "Baskı yok.

Bip. Asansör altıncı kat için ötüyor.

Bu arada tebrikler," dedi Ben gülümseyerek. "Gerçekten dikkate değer.

Annem küçük bir baş sallamasıyla onu onaylar. Kapı kayarak açılır ve dışarı çıkarız.

Diğer yolcular çoktan koridor labirentlerinden birinden kaybolmuştu. Ben'i geminin dış kenarına en yakın tünele takip ediyoruz. Yukarı doğru eğimli ve ışıklar loş, bu yüzden korkuluğa tutunuyorum. Tünelin tepesine yaklaşıyoruz, bu da mantisin sağ kanadının ön ucuna yaklaştığımız anlamına geliyor.

Biliyorsun," diye devam ediyor Ben, "seyahatimizin ilk ayağında tohum deposundan ve bitki fidelerinden sorumlu olan Dr. Nguyen'i tanıyorum

Dr. Nguyen tanıyorum.

Babam annemin sırtını sıvazlarken annemin gülümsemesi biraz soluyor. "O bir arkadaş," diyor annem. "Onu gördüğünde lütfen ona teşekkür et. Ve..." Rahatsız edici bir sessizlik oluyor.

Elbette," diyor Ben. "Mesajını ileteceğim.

Ya iki yandaki açık kapılardan içeri göz atıyorum. Ben'inkine benzer gri tulumlar giymiş insanlar panellerin başında durmuş, parmaklarını hologram ekranlar üzerinde gezdiriyorlar.

Gençlik staz odası," diyor Ben, sağımızdaki açık bir kapıyı işaret ederek.

Odanın ortasındaki boş bir sıra, her iki yanda en az otuz adet cam kubbeli üstü olan beyaz tabuta benzeyen şeyle çevrili. Kapakların çoğu zaten kapalı, içlerinde floresan sıvı parlıyor.

Elimi annemin elinden çekip kapıda tereddüt ediyorum.

Elinde bir tabletle sıkı bir topuz yapmış bir kadın bölmelerden birinin önünde duruyor. Büyük sarı saçlı çocuklu aile onun önünde. Bana bakıyor, alnı sanki kontrol paneline konmuş bir sinekmişim gibi buruşuyor. Holotack'iyle tabletini dürtüyor ve kapı güm diye kapanıyor.

Ben bana doğru eğiliyor. "Baş Gözetmen. İşini oldukça ciddiye alıyor." O kadından ziyade Ben'in burada olmasına minnettarım.

Dr. ve Dr. Peña, geminin ön-sağ tarafında olacaksınız. Çocuklarınız kıç-sol tarafta barındırılacak. Hemen ileride—

Baba duruyor. "Bekle, ayrılacağımızı kimse söylemedi.

Ben babaya doğru dönüyor, kelimeleri yuvarlayarak. "Bu... bu protokol. Gerçekten üzgünüm, Dr. Peña. Sadece geminin karşısında olacaksınız." Baş Gözetmen'in olduğu odaya doğru bakıyor. "Verimli gözlem için yaşa göre ayırma ve depolama emirlerimiz var.

Ayırma ve depolama mı? Bir kartondaki yumurtalar gibi. Aşırı sterilize edilmiş hava burun deliklerimi ve gözlerimi yakıyor.

Ebeveynlerim birbirlerine bakarlar. Annem babam kadar endişeli görünür ama babamın kolunu sıkar. "İyi olacak tatlım," der.

Babam alnından çabucak öper. Javier'e bakarım, yüzünde babamınki gibi yarım bir kaş çatma ifadesi vardır. Kolunu kavrar ve alnından öperim. "İyi olacak tatlım," diye fısıldarım, annemin sesini taklit ederek.

kavrar ve alnından öper. "İyi olacak tatlım," diye fısıldarım, annemin sesini taklit ederek.

Javier gülümser ve bana sokulur.

Babam devam etmesi için ona işaret ettiğinde Ben rahatlamış görünür.

Açık kapıdan içeri girer, sonra dönüp bana ve Javier'e bakar. "İşte buradayız. Gençlik. Altı ila on iki yaş arası.

“GENÇLİK” ODASINDAKİ IŞIK, geminin geri kalanından bile daha loş. Odanın içinde altışarlı üç sıra stasis kapsülü sıralanmış ve tam olarak bir kartondaki yumurtalara benziyor. Yedi kapsül hariç hepsi dolu. Parlayan sıvının ortasında karanlık şekiller yüzüyor. Bu bana Dünya'daki en huzurlu yer olan Lita'nın Tulum'daki çocukluk evinin yakınındaki mangrov kanallarının yeşil suyunu hatırlatıyor. Ama her zaman yüzeyin hemen altında süzülen o karanlık gölgelerin bir iki parmağı yiyebileceğini merak etmişimdir.

Javier beni belimden kavradı.

Ben, Javier'in göz hizasına eğilerek, "Biraz korkutucu göründüğünü biliyorum. Ama etrafta olduğum sürece ikinize de ben bakacağım." dedi.

Ben boş kapsüllerden birinin mandalını çevirdi. Vakumlu bir çıt sesiyle kapak açıldı. "Gördün mü, tıpkı doktordaki bir sağlık taraması gibi.

Javier, kapsülü işaret ederek Ben'e, "Sizi kim koyacak?" diye sordu.

Anne, Javier'in kafasına kolunu dolayarak ağzını eliyle kapatır. "Üzgünüm," der. "Anlamıyor.

Ben, Javier'in önünde tekrar eğilir. "Şimdiye kadarki en havalı işe sahibiz. Bütün hayatımızı bu gemide yaşayacağız." Ben kolunu sallar. "Uzayda seyahat ediyoruz. Yeni evimin ne kadar harika olduğunu gördün mü?

Javier başıyla onaylar.

Haklı. Sanırım Dünya'da ölmekten daha iyi. Ama Ben'in parkında yağmurdan sonra çöl çiçeklerinin kokusu olmayacak. Tepedeki devasa ekran gündüz ve gece gökyüzünü simüle edebilir, ama şimşek çakmasının sesini veya gök gürültüsünün uğultusunu taklit edemez. Uzayın karanlığına olan bakış açısı, memleketimdeki Sangre de Cristo Dağları'nın turuncu ve kırmızısı yanında boş kalır.

Ben devam eder. "İlk gemideki insanlara ayrılmadan önce uyumalarına bile yardım ettim. İnşaatçılar, çiftçiler... bir sürü çocuk. Ve geminiz Sagan'a indiğinde, hazır olacaklar —" Javier'in alnına dokunur — "gemimizin getirdiği bilime.

Gelirken gördüğümüz diğer gemiyi düşünürüm ve kaç çocuğun bizim gibi ailesiyle seyahat ettiğini merak ederim.

Ben anneme plastik bir torba uzatır ve bir değiştirme bölmesi çıkarır. Anne Javier'in üstünü değiştirirken, Ben Babaya kapsülün yanına yaklaşması için işaret eder. Sesini alçaltır ve tonu, o gün tam olarak aynı kelimeleri yüzlerce kez söylemiş gibi değişir: “En Cognito'nun indirilebilir bilişi, organları ve beyni anında uykuya daldırır. Jel, dokuları süresiz olarak korur, yaşlanan hücreleri ve atıkları temizler. Sadece vücudun bu kadar uzun bir durağanlık süresi boyunca ihtiyaç duyacağı besinleri ve oksijeni sağlamakla kalmaz, aynı zamanda jeldeki lidokain sinir uçlarını uyuşturarak jel'in daha soğuk sıcaklığını uyanma sırasında rahat hale getirir.”

Baba derin bir nefes alır. “Anlıyorum. Teşekkür ederim.”

Ben hızla konuyu değiştirir ve sesi normal seviyesine döner. “Ve”—tabletine bakar—“hem Javier'in hem de Petra'nın En Cognito programları bende var. Bilimlerde botanik ve jeolojiye vurgu yapan standart çekirdek.”

“Evet,” der Baba, bana başparmağını havaya kaldırarak.

Gözlerimi deviriyorum. En azından dersleri gerçekten "dinlemek" zorunda kalmayacağım, çünkü bizi uyutan En Cognito cihazı aynı zamanda bu konuları doğrudan beynimize işleyecek şekilde programlanmış. Sagan'a vardığımızda, annemin botanik ve babamın jeoloji alanındaki uzmanlığı kadar uzman olacağım. Tabii ki iyi olan kısım bu değil. Bütün folklor ve mitolojiyle birlikte Lita'nın hikayeleri sayesinde, annem ve babamı bir hikaye anlatıcısı olmam gerektiğine ikna etmeye en azından bir şansım var. Ama Lita'nın dediği gibi, hikayeleri kendime mal etmem gerekecek.

Javier, sanki plaja gidiyormuş gibi küçük siyah şortlarla dışarı çıkıyor. Anne, Javier'in kıyafetleri ve en sevdiği kitabının olduğu plastik poşeti Ben'e uzatırken, baba Javier'i kucağına alıp sarılıyor.

Anne, Javier'in sırtını okşuyor, Javier ise açık kapsüle bakıyor.

“Eve gitmek istiyorum,” diye hıçkırıyor Javier. “Lütfen, eve gidebilir miyiz?”

Anne, Javier'i babasının kollarından nazikçe çıkarıyor. “Sadece bir uyku.”

Javier, ağlamamak için tutmaya çalışırken nefesi kesiliyor. Anne, kolları hala ona sarılıyken onu nazikçe kapsüle yerleştiriyor.

Kardeşimin yüzyıllarca sürecek uykuya dalarken son anısının güzel bir şey olmasını istiyorum. Diz çöküp yanağımı onun yanağına dayıyorum. Gözlerimi kapatıp, elimi Lita'nın elinde, çam reçinesi dumanının New Mexico semasına doğru süzüldüğünü hayal ediyorum. Elini tutuyorum, tıpkı Lita'nın benimkini tuttuğu gibi. Sol baş parmağındaki benekli takımyıldızını ovuyorum. En ufak bir gülümseme beliriyor yüzünde. Ona Lita'nın benimle geçirdiği son gece anlattığı, beni en çok sakinleştiren hikayeyi anlatmaya karar veriyorum. Onun gibi yumuşak ve sabırlı bir sesle konuşuyorum. "Biliyor musun, yıldızlar büyükannelerin, annelerin ve ablaların dualarıdır...

Javier kulağıma tıslıyor. Devam ediyorum.

...sevdiği çocuklar için. Her yıldız umutla dolu." Geri çekilip yukarıyı işaret ediyorum. "¿Y cuántas estrellas hay en el cielo?

Gökyüzünde kaç yıldız var?" diye tekrarlıyor, gözünü aralayıp tavana bakıyor, sanki gece gökyüzünü hayal ediyormuş gibi. "Bilmiyorum," diye cevaplıyor.

Yaklaşıp kulağına fısıldıyorum. "¿Cincuenta?

Sadece elli mi?" Gülümsüyor, muhtemelen milyarlarca yıldız hayal ediyor.

Yoksa sin ... cuenta?" Gülümsüyorum ve başını Lita'nın yaptığı gibi okşuyorum.

Sayısız," diye fısıldıyor, Lita'nın bilmecesini anlamış.

Acaba onun kadar iyi anlatabildim mi, elim onun elindeyken Lita'nınki benim elimdeyken olduğu kadar sakinleştirici mi diye merak ediyorum. Devamını hatırlayamıyorum. Onu bir şekilde bitirmişti ki ...

teselli. Ne dedi? “Orada etrafımızı saracak tüm o yıldızlar, ölen atalarımızdır. Kulaklarımıza fısıldayacaklar.”

Javier oturur. Gözleri fal taşı gibi açılır. “Yıldızlar ölen akrabalar mı?”

“Hayır, Javier. Demek istediğim şuydu—”

“Hayaletler gibi mi? Uzayda?” Javier kapsülün kenarını kavrar ve kalkmaya çalışır. “Anne. Lütfen. Gitmek istemiyorum.”

Bu, umduğum gibi gitmiyor. “Demek istediğim bu değildi,” diye düzeltmeye çalışırım. Ama artık çok geç. Javier çirkin ağlamak üzere.

Ben araya girer. “Dr. Peña, lütfen. Gerçekten gitmemiz gerekiyor.”

Anne, Javier'in kabus gördüğünde yaptığı gibi onu sakinleştirmek için başını okşar. “Evet, evet. Biliyorum.” Onu tekrar yatırır. Bana döner. Gözlerinin kısılmış köşelerinden dışarı doğru kırışıklıklar uzanır. “Gerçekten, Petra, şimdi hikaye anlatma zamanı değil.”

Sözleri mideme bir balyoz gibi iner.

Javier'in çenesi titrer. “Eve gitmek istiyorum.”

Belki de ebeveynlerim haklıdır ve ben de sadece onlar gibi bitkiler ve kayalar üzerine çalışmalıyım. Belki hikaye anlatmak istemek “hayal dünyasında yaşamak” ya da benim “kafamın bulutlarda olması”dır.

“Eve dönüyoruz, Javier,” umarım doğru olan şeye bağlı kalarak toparlanmaya çalışıyorum. “Sagan'da her zamanki gibi koşup oynayacağız.” Javier başıyla onaylar, ama gülümseme girişimi ikna edici olmaktan çok acı verici görünür.

Baba sırtıma vurur.

Geriye zoraki bir gülümseme takınırım ama sanırım zaten çok fazla zarar verdim. Lita'nın sırrı ne? Asla onun kadar iyi olamayacağım.

“Hazır mısın?” Ben anneme fısıldar.

Annem sıkıca başıyla onaylar, ama gözleri dolmaktadır.

Bir düğmeye basar ve Javier'i yerinde tutan kayışlar dışarı çıkar.

Babamın omzumdaki elinin ağırlığını hissediyorum. Hafifçe sıkar, bana her şeyin yolunda olacağını bildirme şekli.

“Anne, lütfen,” diye yalvarır Javier. Kıpırdanır, ama kısıtlamalarla birkaç santimetreden fazla hareket edemez.

Ben plastik eldivenler giyer. Metal bir kutu açar. Kenarındaki büyük harflerle şunu okurum: En Cognito İndirilebilir Biliş—Pediatrik. İçinde parlak gümüş küreler bulunur. Ben “Cog”lardan birini çıkarıp bir şeye benzer bir yere koyar.

mini dondurma kepçesi. Sapındaki bir düğmeye basar ve Cog mor renkte parlar.

Annenin yanağından bir gözyaşı akar ve sesi Javier'inkinden daha tiz çıkar. "Sorun değil, yavrum. İyi olacağına söz veriyorum. Cesur ol.

Javier'in vücudu titrer ve onun da yanaklarından yaşlar akar. Elini daha sıkı kavrar ve başparmağımı doğum lekesine bastırırım.

Ben sakince, "Az kaldı," der. Dondurma kepçesini kullanarak, mor Cog'u Javier'in boynunun dibine doğru kaydırır, sonra yerinde tutar. "Sadece birkaç saniye kaldı.

Javier gözlerini sımsıkı kapatır.

Eğilirim ve göz kapakları titreyerek bir anlığına benimkilerle buluşmak için açılır. Daha da yaklaşırım. "Uyandığında görüşürüz," diye fısıldarım Javier'in kulağına.

Javier hıçkırır, sonra geri fısıldar, "Uyandığımızda—" ve bir anda gevşer ve nefes almayı keser.

Cansız elini bırakır ve ayağa kalkıp babamın göğsüne yığılırım. Annem ikimizi de kollarıyla sarar. Gözlerimi silmek için babamın gömleğini kullanırım, umarım babamdan başkası fark etmez.

Bilgisayarın yumuşak kadın sesi konuşur. "Stasis kapsülü yedi doluyor." Bakamıyorum. Kapsüllerindeki diğer çocukların huzur içinde yattığını biliyorum ama hiçbiri kardeşim değil. Javier az önce konuşuyordu.

Başımı babamın gömleğine gömmüşken, Javier'in kapsülünün kilitlenme sesleri odada yankılanır.

“Seni acele ettirdiğim için üzgünüm ama…” Ben diyor.

Baba beni kalan birkaç boş kapsülden birine doğru odanın karşısına geçiriyor. “Anlıyoruz.”

Gözyaşlarımı tekrar babamın gömleğine siliyorum ve başımı kaldırıyorum.

Ben yavaşça bana doğru ayağa kalkıyor. Kafasını şaşkınlıkla eğiyor.

Annem boğazını temizliyor. Gözleri bana doğru büyüyor. Neyi kaçırıyorum? Hemen aşağı bakıyorum, çok belli etmemeye çalışıyorum. Tam önümde, Ben Javier'e verdiği çantayı uzatıyor. Onu hiç görmemiştim.

“Giysilerin mi?” diyor.

Elim titreyerek ondan alıyorum. “Teşekkürler.”

Ebeveynlerime bakıyor. Fark etti mi? Kimse tek kelime etmiyor.

“Petra?” Ben doğrudan gözlerime bakıyor. “Beni görmedin mi?”

Dudağımı ısırdım ve başımı eğdim. Babama baktım, o da bana zayıf bir gülümseme verdi, sonra başka yöne baktı. Bu

Bıdağımı işirdim ve başımı eğdim. Babama baktım, o da bana zayıf bir gülümseme verdi, sonra başka yöne baktı. Bu çok berbat. Ama her şeyi mahvettim.

Çantayı bıraktım ve çaresizce Ben'e bakmaktan kendimi alamadım.

Annemin beni koruyormuş gibi kolunu önüme uzattığını hissediyorum, ama sonra Ben çantayı aldı. Bana geri verdi. “Petra'yı giydirelim,” dedi, anneme başıyla işaret ederek.

Annem hıçkırıkla karışık bir ses çıkardı. “Teşekkür ederim,” diye cevapladı.

Ben'in tekrar pencereden ormana doğru baktığını fark etmekten kendimi alamadım. “Gerçekten acele etmemiz gerekiyor.”

Bölmenin arkasına yürüdüm ve çantayı açtım. Giysilerin arasında yüzücülerinkine benzeyen gümüşi beyaz bir bone vardı. O şeyin içine yığınla saçımı soktuğumu hayal ettim ve kahverengi bir kulak pamuğuna benzeyeceğimi biliyordum.

Bunu düşünmemeye çalışıyorum. Şu anda neden bunu umursuyorum?

Giysilerimi yere attım ve şortu giydim. Uyluklarıma kadar kayıp durdular. Son bir kez çekiştirerek, bir balon hayvanına dönüşüp, takımın kapladığı yerlerden sıkılıp fırlatılacak mıyım diye merak ettim. Annem bana yardım etmek için dalıp gelmeden önce hızla üstüme tişörtü geçirdim.

Lita'nın bana verdiği kolyeyi pantolon cebimden çıkardım ve elimde sıktım. Güneşin gümüşi ışınları avucuma sızdı. Dışarı yürürken metal karolar ayaklarımın altını soğuttu.

Elim titriyor, obsidyen kolye ucumuzu Ben'e uzatırken. "Onu kaybedemem." Vücudum, içimde yırtılan ve incelen iplerle bir arada tutuluyormuş gibi hissediyor.

Ben öne doğru bir adım atıp kolyeyi elimden alır. Lita ile olan sihirli bağımı nazikçe bir poşete koyar. "Uyandığında tam burada olacak," der gülümseyerek.

Tam nefes alamıyorum. Annem bana sarılır, kulağıma solukları kesik kesik geliyor.

Yanağımı öper. "Seni çok seviyorum.

Onu geri sararım ama boğazımdaki o kadar büyük bir yumru var ki, ona daha çok sevdiğimi söyleyemem. Babam ve Ben'in beklediği kapsüle doğru ilerleriz.

“Söz veriyorum,” diyor Ben aileme, pencereye doğru bakarak, “Onları güvende oraya götürmek için elimden geleni

yapacağım.”

Teşekkür etmek istiyorum ama benimle tüm hayatını çocuk bakıcılığı yaparak geçirecek olmasının ne kadar tuhaf olduğu daha çok dikkat çekecek. Babam beni kapsüle binmem için yukarı kaldırırken alnımdan öpüyor. Başımı tamamen geriye yaslıyorum, derimin sıkışmadığından veya çekilmediğinden emin olmak için geriniyorum. Tüm vücudum Javier'inki gibi titriyor ve bunu durduramıyorum.

Annem elini alnıma koyuyor ve babam yanımda durmuş, elimi tutuyor.

Ben yeni eldivenlerini takıyor ve kutudan Cog'lardan birini kaldırıyor. Onu Cog yükleyiciye yerleştiriyor ve düğmeye basıyor. Mor renkte parlıyor. “Botanik. Jeoloji. Standart çekirdek. Hepsi bizde gibi görünüyor.”

“Ya seçmeli dersim?” diye soruyorum.

Ben'in kaşları çatılıyor.

“Seçmeli ders?”

Aniden çok daha üşüdüm. “Anne?”

Annem Ben'e dönüyor. “Petra on üç yaşına yaklaştığı için ona bir mitoloji seçmeli dersi ayarladık.”

Ben parmağını tableti üzerinde gezdiriyor ve başını sallıyor. “Üzgünüm, burada değil,” diyor. “Baş Öğretmen tüm müfredatı kendisi kesinleştirdi.”

O kadar sıkı toplanmış topuzuyla somurtkan kadını düşünüyorum. Neden onları dışarıda bırakırdı ki? Omurgamda iğne batmaları hissediyorum. O hikayelere ihtiyacım var. Onlar olmadan, nasıl harika bir hikaye anlatıcısı olabilirim? Tek kelime titrek çıkıyor. "Lütfen—

Ben bana zayıf bir gülümseme veriyor. "Ben de hikayeleri severim." Köşedeki bir masaya doğru başıyla işaret ediyor. "Bu gemideki her şeyden daha değerli.

Net göremiyorum ama köşede bir yığın librex var gibi görünüyor. Her biri binlerce holoscript depolayabilir. "Baş Gözetmen ile konuşacağım ve ne yapabileceğimi göreceğim—

Ben!" diye babam pencereye doğru koşarken araya giriyor.

Ben Cog yükleyiciyi bırakıyor. Gözleri büyüyor ve babamı yavaşça takip ediyor. "Daha fazla zamanımız olduğunu sanıyorduk.

Babam derin bir iç çekip başını pencereye yaslıyor.

Ne oluyor?" diye annem nihayet benden yüzünü çevirerek soruyor.

Kapsülde doğruluyorum ama onların gördüğünü göremiyorum. Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüyorum. Babam görüşümü engellemeye çalışıyor ama ben karanlık bir sürü görmeden önce değil.

Ormanlardan gemiye doğru koşan şekiller var. Birçoğu nesneler taşıyor. Bu karanlık nesnelerin ranger istasyonunun kulübesinde buldukları bahçe aletlerinden başka bir şey olmadığını düşünmek istemiyorum.

Pencere yakınımızda derin bir gümbürtü yankılanıyor. Annem yanımda duruyor ve elimi tekrar sıkıyor.

Ana hoparlörlerden yumuşak bir robotik ses geliyor. "Ana kapılar kapanıyor." "Ne?" Annemin eli terliyor. "Şimdi mi?

Daha da hızlı hareket etmemiz gerekecek," Ben başıyla duvara cıvatalanmış dolgulu bir sandalyeye işaret ediyor. "Bu sektörde oda başına sadece bir atlama koltuğu var.

Babam beni kapsüle geri yönlendiriyor. Ebeveynlerim ikisi de beni içine yerleştirmek için acele ediyorlar, gözleri çaresiz.

Ben, Cog'u tekrar aktive etmek için aceleyle, beceriksizce hareket ediyor. Solmakta olan mor ışığı tekrar parlak bir şekilde parlıyor.

Javier'de olduğu gibi, halatlar başımı, belimi ve ayaklarımı sararak beni sabit tutuyor.

Hazır mısın?" Ben diyor.

Derin bir nefes veriyorum ama cevap vermiyorum. Dudaklarımın titremesini engellemeye çalışıyorum. Yanağımın içini ısırıyorum. İndirme ile başka hikayelerim olurdu. Artık değil. Her zaman olduğum kadar normal olacağım. Bir gözyaşı bir yanağımı aşağı süzülüyor.

Ben Cog'u omurgamın üst kısmından boynum boyunca kaydırıyor, ta ki kafatasımın tabanındaki girintiye oturana kadar.

Yavaşça içeri ve dışarı nefesime odaklanıyorum ve yapabileceğim en rahatlatıcı şeyi düşünüyorum. Büyükanne ve

Yavaşça içeri ve dışarı nefesime odaklanıyorum ve yapabileceğim en rahatlatıcı şeyi düşünüyorum. Büyükanne ve annelerin duaları. Sayısız yıldız.

“En Cognito’nun Dişlileri biyouyumlu,” diyor Ben. “Hiçbir şey hissetmeyecek.”

Ama hissediyorum. Cildimi yontulmuş bir kaya gibi oyuyor. Hızlı olması için hareketsiz kalmalıyım. Yutkunuyorum ve batıp beni uyutmasını bekliyorum.

Ben elini çekiyor. Sivilce baskısı cildimin hemen yüzeyinin altına gömülüyor. Aniden, hareket edemiyorum, nefes alamıyorum, konuşamıyorum veya göz kırpamıyorum. Dişlinin bir kısmı işe yarıyor.

Ama bir şeyler ters gidiyor. Uyuyor olmalıydım. Gözlerim açık, hala görebiliyorum. Duyabiliyorum.

Bağırmaya çalışıyorum. Hiçbir şey çıkmıyor.

Ben, kapsülün ekranında geziniyor. Sistem, "On iki numaralı stasis kapsülü kapatılıyor" diye yanıt veriyor. Vücudumun etrafına ve kulaklarıma soğuk jel sızarken, sanki ateş karıncaların ısırması gibi iğneler derimin üzerinde geziniyor.

Dilime ve boğazıma jel dökülüyor. Her temas ettiği alana saniyeler içinde, orada hiçbir şey hissetmiyorum.

Gözlerimin köşesine ulaşıyor ve görüşümü yeşil bir ışık kaplıyor.

Ben'in sözleri boğuk geliyor ama yine de duyuyorum. Bu olamaz. Gemiyi saldıran insanlarla dışarıda olmak varken böyle kapana kısılmak istemezdim. Yardımcı olabileceğini düşündüğüm tek şey Lita'nın benim için ettiği dualar.

Sayısız yıldız…

Neden bana bakıyor?" Annemin sesi titriyor.

Sayısız yıldız…

Bu normal bir tepki. Zaten uyuyor.

Sayısız yıldız

… Ben eğiliyor ve eldivenli elleriyle göz kapaklarımı kapatıyor.

Bir kabusum vardı, uyanıktım ama hareket edemiyordum. Annem bunun uyku felci olduğunu söyledi. Lita buna "subírsele el muerto" yani "üstüne ölü oturması" derdi.

Haklı olan Lita'ydı.

Elimi hareket ettirip kapsı tıklatabilseydim, Ben bilirdi. Cog'un işe yaramadığını bilirdi. Hareket etmeye çalışıyorum ama hiçbir şey olmuyor. Üstüme ölü oturmuş.

Dr. ve Dr. Peña, sizi aceleye getirdiğim için üzgünüm," diyor Ben. "İkinizi de Monitörünüze götürelim. Yedek koltuklarımız yok, sizi staza sokmamız gerekiyor.

Annemin boğuk, anlaşılmaz sözleri şimdi babamın göğsüne sokulduğunu söylüyor.

İyi olacaklar," diyor babam.

Ayak sesleri annemin küçük hıçkırıklarıyla birlikte yankılanarak uzaklaşıyor.

Dur! Beni bırakma!

Eğer uyuyamazsam... böyle takılı kalırım. Bunun gibi şeylere karşı bir tür önlem olmalı.

Bir gümbürtü daha duyulur. Bütün gemi saldırı altındayken neden beni dinlesinler ki?

Aklım ağladığımı söylüyor ama En Cognito'nun Cog'u ve jelin arasında gözlerimin yaş çıkaramayacağını biliyorum.

Umutsuz bir şekilde Lita ile kıvrılırım, Santa Fe gökyüzü altında tarçınlı sıcak çikolata içerim. Sıcak elinin başımda gezinirken yumuşakça bir ninni söylediğini hissederim.

Arrorró mi niña, arrorró mi sol, arrorró pedazo de mi corazón.

Lita'nın ninnisi, sanki yanımdalarmış gibi kulağıma yumuşakça üflenir.

Ben'in aceleci adımları geri döner, onunla birlikte daha yumuşak başka ayak sesleri de gelir. Odada etrafında çalıştığına dair sesler. "Sonuncusun, Suma.

Unicorn boynuzlu kapüşonlu kızı düşünürüm.

Biliyorum." Kızın sesi titrer. "Annem acele etmemiz gerektiğini söyledi.

“Evet,” diyor Ben. “Keşke burada olabilseydi. Acil bir durum.” Tam bunları söylerken, başka bir yüksek gürültü duyuluyor.

“Bilginiz olsun, korkmuyorum,” diyor Suma.

“Korkmadığını biliyorum. Ama bilginiz olsun, korkmakta bir sakınca yok. Eğer korkuyor olsaydın, tabii.”

“Şey, bilginize, sülfaya alerjim var, yani o jelde sülfa varsa patlayabilirim. Ama korkma. Eğer korkuyor olsaydın, tabii.” Sesi titriyor ama elinden geleni yapıyor.

Ben güler. Başka koşullarda, Suma arkadaş olabileceğim birine benziyor.

Bir an sessizlik oluyor, sonra Ben, “Hazır mısın? On’dan geriye doğru say.” diyor. “On.” Suma öyle derin nefes alıp veriyor ki, kusacak sanıyorum. “Do-dokuz.”

“Tamamen sorun değil, Suma. Neredeyse uyudun bile—” Suma'nın hızlı nefes alıp verişi aniden durur. “Onbir numaralı stasis kapsülü doluyor.”

Kapsülümü dolduran jel sesi hemen yanımda. İşte bu! Ben uyanık olduğumu fark edecek! Ama kapsülüm nazikçe açılmak yerine devasa bir sarsıntıyla titriyor.

“Kalkışa hazırlan,” diyor sistemin bilgisayarı. “Geri sayım doksan saniye.”

Koridordan yankılanan adımlar duyuluyor. “Başardık, Ben. Gemide olan herkes stasis halinde,” diyor bir kadın sesi. Bu, Baş Gözetmen olmalı.

Bir anlığına rahatlıyorum. Başardık. Ama sonra yolda arkamızda kalanların ne kadar çok olduğunu fark ediyorum.

“Üçüncü gemi ne olacak?” diye soruyor Ben.

“Doksan saniyenin gemimizin eski gezegenden havalanması için yeterli olmasına şükretmeliyiz. Nöbetçi istasyonunu ele geçirmişler. Silahları almışlar.”

“Ele geçirdi,” diye tekrarlıyor Ben, titreyerek. “Bu gözü dönmüş bir isyan.”

¨Ekranı aç,¨ diye talep ediyor Ben'in titrek sesi. ¨Bana uçuncu gemiyi goster.¨

“Bunun için zaman yok,” diye yanıtlıyor Baş Gözetmen.

“Küçük kardeşim gemide—” Ben'in sesi yalvarıyor.

Dış koridordan daha fazla gümbürtüyle karışık, ayak sesleri ve koşma sesleri yankılanıyor.

“Geri sayım altmış saniye.”

“Gitmem gerek.” Baş Gözetmenin sözleri koridora doğru kayar. Kapı kapanır ve koridordan gelen karmaşa ortadan kaybolur.

“Aman Tanrım. Aman Tanrım,” diye mırıldanır Ben. “Gençlik kapsüllerinin mühürlendiğini onayla.”

Uzun bir bip sesi diğer tüm sesleri bastırır. “Onaylandı. Kalkış için kapsüller mühürlendi. Geri sayım kırk saniye.” Çamaşır makinesi gibi bir uğultu, kulaklarımın patlayacağını düşündüğüm noktaya kadar yükselir. “Geri sayım otuz saniye.” Bir hava tıslaması giderek daha yüksek sesle duyulur.

Derin gümbürtüler şimdi bir mekik limanının kabuğuna çekiçle vuruluyormuş gibi yankılanıyor.

Onlar olmalı. Geride kalan tüm insanların ne kadar çaresiz hissettiğini hayal ediyorum.

“Kapsül tabanlarının kilitlendiğini onayla,” diyor Ben.

Başka bir bip sesi. “Onaylandı. Kalkış ve uçuş modu için tabanlar kilitlendi.”

Boş, ziyan olmuş kapsülleri düşünüyorum. Eğer gemiye bir saat önce saldırsalardı, bizim kapsüllerimiz de boş olurdu.

Keşke tek bir parmağımı bile oynatabilseydim, Ben hala bana yardım edebilirdi. Bir şeylerin ters gittiğini fark ederdi. Beni çıkarır ve Dünya'dan güvenle ayrıldığımızda beni uyuturdu.

Boğuk sözleri başımın dibinde doğru geliyor. "Yaşam belirtileri düştü. Beyin fonksiyonları sağlam.

Beynim ağzıma "Hayır! Yardım et!" diye bağırmasını söylüyor. Yine de hiçbir şey olmuyor.

Onaylandı," diyor yumuşak ses. "Yirmi saniye geri sayım. Monitörler, kalkışa hazır olun.

Kemerler köşeden takırdayarak sıkılıyor. Şansım bitti.

Ben, kelimeleri seçemeyeceğim kadar alçak bir fısıltıyla konuşuyor. Dua mı ediyor? Gemi, dişlerini birbirine vurur gibi titriyor ve yerçekimsiz bir havada yükseldiğimizi biliyorum.

Ardından milyonlarca çatalın seramik tabaklara sürtünmesi gibi bir çığlık geliyor.

Saldıran insanların ormandan korkmuş fareler gibi taştığını, geminin yan taraflarını tırmalayarak binmeye çalıştıklarını hayal ediyorum. Yapabilseydim, hepsini içeri alırdım. O kalabalığın içindeki bebeğiyle birlikte anneyi hayal ediyorum.

Tüm gemi elektronik bir inilti çıkarıyor. Oktav oktav yükseliyor. "On saniye geri sayım.

Kulaklarımın derinliklerinde zonklayan bir nabız atışı hissediyorum.

“Dokuz, sekiz, yedi, altı, beş, dört…”

İnkâr edilemez iticilerin sarsıntısı vuruyor. “Üç, iki…” Emin olamıyorum ama hissiz bedenimin o kadar sert kaydığını düşünüyorum ki, bölmenin içine çarpıyorum.

Dağ aslanı kükremesi bilgisayarın sesini bastırıyor. Metal, uzun süre titreyen bir gümüş çatal bıçak takımı çekmecesi gibi tıkırdıyor, sonra durup sabit bir mırıltıya dönüşüyor. Geminin sesi, “Yerçekimi kabuğu etkinleştirildi,” diyor, bu da Dünya'nın atmosfer dışına çıktığımız anlamına geliyor.

Ben'in kendini çözdüğünü duyuyorum. Son birkaç dakikanın kaosu, ürkütücü bir uğultuyla yer değiştiriyor. Ben'in mırıltıları ve ayak sesleri odada ileri geri hareket ediyor.

Kısa bir süre sonra, Baş Gözetmen geri dönüyor. Ben'e, “Yoldayız,” diye duyuruyor. “Şimdi sadece… zaman.”

Ben boğazını temizliyor. “Üçüncü gemi hakkında bir haber var mı?”

“Üzgünüm. Gerçekten. Kardeşin Isaac’in…” Duraklar. “Ben, hepimizin arkadaşları vardı.”

Bir an sessizlik olur. Sonra sesi değişir. “Son gemi olmadan…” iç çeker. “Görevde bir değişiklik konuşuluyor.”

Bir an hiçbir şey duyamam. Sonra Ben’in sesi keskin bir şekilde gelir. “Ne?” der. “Ne söylüyorsun?”

Bir an hiçbir şey duyamam. Sonra Ben'in sesi keskin bir şekilde gelir. "Ne?" der. "Ne söylüyorsun?"

"Politikacılar olmadan, başkan... Ben, bu yeniden başlamak için bir fırsat. Bir fikir birliği." Baş Gözetmen boğazını temizler. "Bu andan itibaren yeni bir tarih yaratabiliriz."

Beni'nin odada mırıldanmasını, kendi kendine konuşmasını, ağlamasını, kıpırdanmasını, horlamasını dinleyerek bütün bir gün geçirdiğimi düşünüyorum. Ve hepsini duyacak kadar uyanığım. Yüzlerce yıl sonra kapsülümü açıp ağzından yeşil salyalar akan, geveleyen bir kız bulurlar mı? Bütün zaman boyunca uyanıksam, vücudum yaşlanmaya devam eder mi? Yoksa o kadar sersem olurum ki, ailemin kim olduğunu bile bilmez miyim?

Lider Gözetmenin sözleri aklımı tırmalıyor: fikir birliği, yeni bir tarih yaratmak. Bu sözleri tam olarak nerede duyduğumu ve ailemi nasıl korkuttuğunu biliyorum. Ama beni daha çok korkutan babamın söyledikleri.

Önemli olan onların ne istediği değil, onu elde etmek için ne yapmaya istekli oldukları. Ve şimdi bazılarının gemiye bindiğini biliyorum.

Ben'in uyku vakti civarında, bir librex'in açılma sesini duyuyorum. "Lütfen bir holoscript seçin.

"En iyi yerden başlayalım," Ben nazikçe söylüyor. "Kaydedilen ilk hikaye. Gılgamış Destanı." Sandalyesinin ayakları zeminde tıkırdıyor. "Bazıları bu antik Sümer masalının değerini sorguluyor, ama bence tüm hikayelerin bir değeri var. Okuyucular ve dinleyiciler hangi hikayelerin onlara hitap edip etmeyeceğine karar vermeli."

Ben'in şu anda neden burada olduğunu merak ediyorum. Yani, sadece kapsüllerimizde yatıyoruz. Eğer gün için işi bittiyse, neden diğer Gözetmenlerle takılmıyor? Ama sanırım daha fazlası oluyor. Belki de onları bir nedenden ötürü kaçınıyor.

Ben'in nasıl hissettiğini hayal etmeye çalışıyorum. Hala annem ve Javier var. Ya Javier diğer gemide olsaydı? O anda, Sagan'a vardığımızda, bir daha kimsenin beni ondan ayırmasına izin vermeyeceğime yemin ediyorum.

Ben, tanrıların oğlu büyük savaşçı kral Gılgamış'ın hikayesini yüksek sesle okuyor. Göremiyor olsam da, Ben'in yeniden canlandırma fonksiyonunu açtığını ve holoscript'in savaş sahnelerini oynattığını biliyorum. Kafamda, boğaya benzeyen bir adam olan Enkidu'nun ve Gılgamış'ın, stasis odasında birbirlerini savururken kapsüllerimizin içinden fırlayarak geçişini, sonunda Gılgamış'ın onu yenmesini hayal ediyorum. Gılgamış ve Enkidu sonra arkadaş olup bir yolculuğa çıktıklarında, zihnim geminin kapsülünden çıktığı, gittikleri ormanlara, okyanuslara ve büyük çöllere taşınıyor.

"Enkidu, dostum, üçüncü bir rüya gördüm ve gördüğüm rüya beni derinden rahatsız etti. Gökyüzü kükredi ve yer sarsıldı; ölüm sessizliği çöktü ve karanlık bastı. Bir şimşek çaktı ve bir ateş yükseldi, ve kalınlaştığı yerde ölüm yağdı."

Kapalı göz kapaklarımın arasından şimşeğin çakışını gördüğüme yemin ederim. Ben'in sözleri dramatik ve derinleşiyor. Kollarını teatral bir şekilde salladığını hayal ediyorum.

Ben, Enkidu'nun trajik sonunu ve Gılgamış'ın en iyi arkadaşını kaybetmenin acısını okumaya devam ediyor. Son

kelimeleri kekeliyor.

“Derin bir üzüntü içime işliyor.”

Ona sarılabilmeyi dilerdim. Anlıyorum. Gözlerimden yaş gelmese de, kalbim onunla birlikte ağlıyor.

Ben iç çekiyor. “Sanırım bu gece için durmak için iyi bir yer.” Holoscript'in kapanma sesini duyuyorum.

Acaba Ben'in neden yüksek sesle okuduğunu merak ediyorum, eğer durağanlıkta hikayeyi duyamıyorsak. Belki benim kadar duymaya ihtiyacı vardır. Belki korkmuştur ve cesur hissetmesine yardımcı olacak bir şeye ihtiyacı vardır. Keşke Rüyacılar'ı okusaydı.

Javier'in kitabındaki insanlara benziyoruz. Korkmuş. Umutlu. Ve belki de hikayenin kalbindeki kadın ve çocuğuna da benziyoruz. Sagan'a vardığımızda, tuhaflığına şaşıracağız ama aynı zamanda güzelliğine de hayran kalacağız.

“Ve…” Ben diyor, “Dünya saatiyle gece yarısı. Bu da senin doğum günün, Petra.”

Haklı mı? Eğer benim doğum günümse, bu iki tam günün geçtiği anlamına gelir. Ateş Yılanı annesi Dünya'ya geri dönmüş. Geri dönmedik, bu yüzden bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Bitti. Dünya'dan geriye kalan her şey yaşanmaz hale gelmiş.

Bir daha asla Lita'ya sokulamayacağım, kolunun altındaki yumuşak tüyleri okşayamayacağım ve arkada tavuklarının gakladığı bir cuentolarını dinleyemeyeceğim. İki milyar yılda oluşmuş kırmızı, altın ve kahverengi kayalıklara bir daha asla bakamayacağım. Lita, Sangre de Cristo Dağları… hepsi gitmiş.

Her zamankinden daha çok uykunun beni alıp götürmesini diliyorum.

“Sana bir hediyem var, Petra. Müfredatını onaylatamadım, ama teknik olarak daha fazla indirme yapacak yaşta olduğun için ve bunlar kayıtlara geçmeyecek şeyler olduğu için… Ben’in ayak sesleri librex dolu rafına doğru uzaklaşıyor. Sahip olduğum tüm temelleri sana vereceğim. Yunan, Roma, Çin, İskandinav, Polinezya, Sümer.” Nefes almak için duruyor. “Maya, İnka, Kore, Batı Afrika, Kuzey Afrika. Ve işte biraz daha…”

Aklım gülümsüyor. İstediğimden daha fazla hikayesi var. Ben harika bir öğretmen olurdu. Keşke aptal Cog’um arızalanmasaydı.

“Burada ne var? Bu bir klasik. Gaiman’dan İskandinav Mitolojisi. Tarihi şeylerden daha iyi bir versiyonu—bana daha sonra teşekkür edebilirsin. Aslında, bana teşekkür edemeyeceksin. Ama kimin suçlu olduğunu bulacağına eminim.”

Zavallı Ben tüm çabalarının boşa gittiğini bilmiyor. Ben uyanık olduğum sürece, sadece okuduğu hikayeleri duyacağım. Ama her gece bir tane okursa, en azından bu hikayeleri Lita’nınkilerle birlikte cephaneliğimde tutabilirim.

“Gaiman’ın tüm eserleri.” Bip. “Douglas Adams.” Bip. “Le Guin. Butler.” Bip. Bip. “Biliyor musun… Gerçekten filtrelememeliyim. Sen halledebilirsin

daha olgun öğrenciler ve bolca zamanınız var. Vonnegut. Erdrich. Morrison.” Bip. Bip. Bip. En az yirmi tane daha kapsülden çalıyor.

“Gelecekteki seni tanımayı isterdim, çocuk. Kesinlikle bazı fikirlerin vardır.” Güler. “Ailene beni öldürmeleri için orada olmayacağım iyi ki.” Tek bir bip sesi yankılanır. “R.L. Stine'ı nasıl neredeyse unutuyordum? Herkes biraz ürkütücüye ihtiyaç duyar. Şimdilik bu yeterli,” diyor Ben. “Doğum Günün Kutlu Olsun, Petra! Ve… Gir.”

Başımın içinde bir uğultu titreşiyor. Uyuşturucu jeli kullanmaya başladığımdan beri hissettiğim ilk fiziksel duygu.

Aniden zihnimin derinliklerinden gelen İngiliz aksanıyla bir ses duyulur, beni irkilterek. “Başlangıçtan önce hiçbir şey yoktu—”

Hepsi anında zihnime işliyor. Okul gibi değil, hepsini hatırlamak için çaba sarf etmem gerekiyor. Bu sadece orada, sanki yazar Neil Gaiman zihnimin içinde beynimle konuşuyor gibi.

Ben! Teşekkür ederim! Sonsuza dek uyanık kalacaksam, Ben en sevdiği hikayeleri dinlememi sağladı. Sagan'a vardığımızda deli olabilirim ama insanlık tarafından bilinen en iyi türden bir deli hikaye anlatıcısı olacağım.

“Ne Dünya, ne gökler, ne yıldızlar, ne gökyüzü: sadece sis dünyası…” Neil Gaiman zihnimde devam ediyor, ama zihnimin derinliklerinde bir rüyaya dönüşüyor. Uğultu artıyor.

Sıcaklık. Omurgamın üst kısmında.

Ben ne yaptıysa… kendimi daha uykulu hissediyorum. Cog nihayet çalışıyor mu? Yapabilseydim, rahat bir nefes alırdım.

İşte bu.

Uyandığımda Sagan'da olacağız.

Önce yavaş yavaş sesler geliyor: odanın her yerinden tıkırtılar. Zihnim bulanık ama kesinlikle bir şey duyuyorum. Uyanıksam... vardık mı?

Hiç zaman geçmemiş gibi gelse de, aileme sarılmak için sabırsızlanıyorum. Javier'i kucaklamak ve ona kitabını okumak için sabırsızlanıyorum.

Geminin uzayda seyretme alçak uğultusu hala devam ediyor.

Ben? Hala oradaysa... henüz Sagan'a varmadık. Kalbimi yerinde tutan hayali ipler kopmaya başlıyor. Yeni evimize hiç yakın değiliz.

Ben'in parmakları bir kontrol panelinde tırmalıyor. Sanırım benimki. "Lütfen çalış," diye tekrarlıyor, bu sefer daha boğuk ve daha panik içinde.

Ben'in sesi titriyor. "Lütfen çalış..." Biri dış kapıya bir balyozun metal bir davula vurması gibi vuruyor.

“Hayır, hayır, hayır, hayır… Henüz değil!” Ben’in sesi, ilk tanıştığım güne benziyor, kardeşinin gemisine saldırıldığını öğrendiğinde. “Bunun işe yaraması lazım…” Daha fazla vurma sesi.

Ben’in yürek burkan sözlerini zar zor duyuyorum. “Hikayesiz bir dünya kaybolmuştur.”

“Ben! Uyarıldın.”

Bir şeyin metalik olarak kapsülümün kabuğuna düşme sesi kulaklarımda çınlıyor. “Dövüşmeyi bırak ihtiyar adam!” diye kükrüyor öfkeli ses. “Kollarını tut!” İhtiyar adam?

Oda etrafında tekmeler ve küfürler duyuluyor, sonra büyük bir gürültü kopuyor. Ben inliyor. Sürtünme sesi duruyor.

Biri iç çekiyor. “Temizlenmesi gerekecek.”

Temizlenmesi mi?

“Bu kapsülde ne yapıyordu?” Kapsülümün kontrol panelinden gelen bir bip sesi kulaklarımı deliyor. “Bunu gördün mü? Petra Peña’nın sisteminde kalan seçmeli dosyaları var. Dünya’dan kitaplar; müzik, mitoloji…”

“Hepsini sil,” diyor bir kadın sesi. “Ve başka bir şey olmadığından emin ol. Kolektif’in görevi tek bir çocuk tarafından tehlikeye atılamaz.”

“Yeni bir tarih,” diyor diğer kişi.

“Yeni bir tarih,” diye tekrarlıyor.

Kolektif. Yeni bir tarih. Onlar. Ama ne yapıyorlar? Eğer bu gerçekse ve hafızamızı siliyorlarsa... Tüm risklere rağmen, bu, ailemin veya diğer yolcuların başına gelebileceğini hayal ettiği türden bir şey değil.

Silmeden önce son bir anım olabiliyorsa, mükemmel ve özel olmalı.

Yıldızlı bir çöl göğü altında Lita battaniyeyi omuzlarımıza sarıyor. Bana bir fincan kakao uzatıyor. “Gözlerini kapat, changuita.”

Gözlerimi kapatıyorum. Çikolata kokusu burnumu dolduruyor.

Kakao'nun kafeinli olduğunu veya annemin bana vermesine izin vermeyeceği bir şey olduğunu biliyorum.

“Niyetini belirle. Evrene ne olacağını ilan et,” diyor Lita.

Bir yudum alıyorum. Çikolata kadar tatlı değil ve dişlerimin üzerinde küçük kum taneleri var. “Şu anda ne olmak istiyorum?” diye soruyorum.

Kapının gıcırtısı açılıyor. “Sadece bir yudum,” diyor. “Şimdi. Yarın.” Elini yanağıma koyuyor. “Yıllar sonra.”

Yaşlandığımda, annemin yaşına geldiğimde, her zaman ne hissettiğimi söyleyeceğim. Lita gibi uzun, akıcı elbiseler giyeceğim. Saçlarımı istediğim kadar uzun ve vahşi uzatacağım.

“Ben…” Dudağımı ısırıyorum. “Olacağım…”

Aklımın derinliklerinde minik bir ses titreşiyor ve uykum geliyor.

“On ikinci kapsül yeniden etkinleştiriliyor.”

BABAMLA ON İKİ YAŞINA GİRDİĞİM YAZ, Santa Fe'den Rockhound Eyalet Parkı'na bir servis tuttuk; adı tam olarak neyi çağrıştırıyorsa öyleydi ve aynı zamanda babamın cennetiydi.

Babam başıma bir kask taktı.

“Ciddi misin?” Kaşlarımı kaldırdım. “Neden bunları takmak zorundayız? Sanki gökten taş yağacakmış gibi.”

Bana küçük bir deri eldiven uzattı ve fısıldayarak geri döndü. “Bir anne ayıyı geçecek kadar aptal değilim.” Gülümsedi ve güneş kremini havaya kaldırdı.

Gözlerimi devirdim.

“Annen söz verdiğin için.” diye fısıldadım. “Burada değil.” “Sadece güvende kalmamızı istiyor.” Annemin tam orada durduğunu düşünür gibi, açıkta kalan her santim cildimize güneş kremi sıkmaya devam etti.

Beni güvende tutmak için gösterdiği sürekli çabalar, vakumlanmış gibi hissettiriyor. Ama burada babamla, çantanın minicik bir köşesinin yırtıldığını hissediyorum.

Her birimiz kaya çekiçlerimizi ve küçük bir kovayı alıyoruz. Babamın gölgeli bir vadiye doğru yürümesini takip ediyorum. Bir yamaca yaklaşıyor ve başını bir yöne, sonra diğerine eğiyor. "İşte bu.

Bana bakıyor ve ben omuz silkiyor. "Mmmh, jeoloji.

Göz kırpıyor. "Söz veriyorum, bir gün bunu sadece bilim olarak görmeyeceksin." Çekicini kaldırıyor. "Hatta... hoşlanabilirsin.

Dudaklarımı birbirine bastırıp gülümsememi gizlemek için dönüyorum. Parkın girişinden zar zor yarım kilometre yürüdük ama ben yanına oturup su şişemi çıkarıp bütün gün yürümüşüz gibi içiyorum. Babam on santimlik bir alanı incelemek için kaya çekiçini kullanıyor. Koyu bir lekenin etrafını parmağıyla fırçalayıp kenarlarını kazıyarak bir kaya gevşeyene kadar duruyor.

Üzerindeki toprağı siliyor ve gülümsüyor. Sanki değerli bir kalıntıymış gibi inceliyor.

Su şişemi bırakıp eldivenli elimi yılların atıkları üzerinde gezdiriyorum. "Peki ya bu?" Beyaz bir tane kaldırıyorum. Üzerindeki toprak kaplamaya rağmen, yüzeyinde daha özel ve parıltılı bir şeyin parıltısı var.

“Kuvars,” diyor. “Ama odağını kaybetme. Biz burada jaspe için varız.” Gömleğinin cebinden yaklaşık on yuvarlak boncuk çıkarıp kirin üzerine yan yana dizer. Az önce kenardan çıkardığı koyu kırmızı taşı kaldırır. “Bu cilalandığında diğerlerine harika bir eşlikçi olacak.”

Boncukların karmaşıklığına bakarım. “Hiçbirine benzemiyorlar.”

“Çünkü her jasper parçasının kendi ruhu vardır. Bize kim olduğunu taş söyleyecek, biz değil.”

“Ama diğerleriyle uyuşmayacak.”

Taşı tekrar çıkarıp güneşe tutar. Kızıl taşın içinden sarı bir damar akar. Kırmızısı, az önce küçük kovasına koyduğu taşın tonuna benzer. “Aynı olmaları amaçlanmamış; birbirlerini tamamlamaları amaçlanmış. Farklılıklar bütünü güzelleştirir.”

Kamyon lastiklerinin bozuk yolda çıkardığı gürültü kanyonda yankılanır. İkimiz de sesin geldiği yöne bakarız ve bir kamyon çakıllı yoldan hızla yukarı çıkar.

“Burası yasak sanıyordum,” diyorum.

“Öyleydi.” Babam gözlerini kısar. “Artık pek kimse buralara gelmiyor. Sanırım koleksiyonerler kendi kurallarını koyuyorlar şimdi.” Yeni alınmış kamuflaj kıyafetler ve uyumlu pantolonlar giymiş iki adam kamyonetin iki yanından iner.

Babam onlara doğru başıyla selam verir ama onlar bizim duyamadığımız bir şeye gülmekle meşguller.

Arka koltuğu açıp büyük, beş galonluk kovalar çıkarırlar.

Babam başını sallar ve bana doğru eğilir. Ağzının kenarıyla konuşur. “Taş avcılarının büyükleri.”

Kıkırdarım.

Eski moda bir beyzbol şapkası takan uzun boylu adam doğrudan en yakın yamaca doğru yürür. Nerede kazı yapmak için en iyi yer olduğunu anlamak için etrafı kolaçan etmez veya başını sağa sola eğmez. Bunun yerine, tepenin yüzeyinde bir tarayıcı gezdirir, ta ki bip sesi duyulana kadar. “Burada bir şey var!”

İkisi arasındaki daha kısa, daha tıknaz olan adam, babamın elektrik matkabına benzeyen bir şeyi kaldırırken geri çekilir. Bir düğmeye basar ve matkap uğultuyla çalışmaya başlar. Tarayıcının gösterdiği yere gider ve yüzeyi matkabıyla delmeye başlar. Birkaç saniye içinde, çıkan toprağın içine uzanır ve “Turkuaz!” diye bağırır.

Babam iç çeker. “Bir zamanlar bir alanı mahvetmenin düzenlendiği zamanlar vardı.”

“Peki ya şimdi?”

“Pek. Şimdi mi? Bu kayalarla artık pek kimse ilgilenmiyor.”

“Kimse ilgilenmiyorsa neden buraya kadar yürümek zorundaydık? Neden sadece arabayla gidip tarayıcı ve kazıcı kullanıp istediğimizi alamıyoruz?”

Kaşlarını kaldırır. “Çünkü biz öyle değiliz.”

Beni kolunun altına alıp sarılır ve uzanıp bir avuç toprak alır. Avucunu açar. Toprak açık parmaklarının arasından süzülür; bir kısmı yere düşer, bir kısmı rüzgarda uçar gider. Elinde kalan tek şey minicik gri bir taştır.

“Toprağı hissetmen gerek. Sana ne zaman bir hediye vereceğini hissetmen. Ve ihtiyacın olanın sadece birkaçını alman gerek.” Lita ve onun yemekle ilgili fikirlerini ne kadar çok andırıyor.

“Ama baba, turkuaz buldular! Şimdi çok değerli.”

“Bir kayanın ne kadar değerli olduğuna kim karar verir?” Minicik gri taşı bana uzatır. “Projem tamamlandığında, senin ve benim topladıklarımız daha değerli olacak

Umar elmasından daha fazla.

İç çekerim. "Daha uzun süre arama yapabilseydik keşke.

Merak etme Petra. Geri döneceğiz." Babam kaskımın tepesine vurur. "Ve turkuaz bulduğumuzda, saygıyla bulacağız.

Bir saatten kısa bir sürede, adamlar kovalarını karışık kayalarla kamyonlarına geri taşıyorlar. Babam onlar uzaklaşırken başını sallar. Babamın diğer boncuklarının yanına katılacak mükemmel birkaç taşı aramaya devam ediyoruz. Güneş ufka yaklaşıp batana kadar, park kurallarının izin verdiği sekiz maksimumdan yedisini bulmuş olur.

Ter alnımdan güvenlik gözlüklerime damlıyor, buğulandırıyor. Yerin altındaki sarı bir lekeyi fark ettiğimde bittiğime karar veriyorum. Kaya çekiçimle kenarlarını kazıyorum, sonra kaldırıp eldivenli elimle etrafındaki toprağı fırçalıyorum. Derin kırmızı renkte dar bir damarı olan altın sarısı bir jasper parçası çıkarıyorum. Gururla babama gösteriyorum ve o gülümsüyor. Diğerlerinin yanına kovaya koyuyorum. Bir deniz feneri gibi öne çıkıyor ama aynı zamanda mükemmel bir şekilde uyum sağlıyor.

Babam tek kelime etmeden kazdığımız çıkıntıya oturuyor. Yanındaki zemini patpatlıyor. Yanına sokuluyorum ve kolunu bana doluyor. Gün batımına doğru bakarken ara sıra iç çekiyor. Kirliyiz ve bitkiniz ama hatırlayabildiğim en iyi gün olabilir.

Çiselemeye başlıyor ve ıslak toprak kokusu havayı dolduruyor.

Hey, baba?

Evet.

Kim var orada?

Derin bir iç çeker. "Petra kim?

Abartılı bir şekilde derin bir nefes alıp çölde yağmur kokusunu içime çekerim. "Petrikor.

Kapı çalar." "Tamam, merak ettim. "Petra." Baba dümdüz yere geri çöker ve inler.

IO

Kafamdaki Cog'dan sürekli aynı mesaj çalıyor. “Ben Zeta-1, botanik ve jeoloji uzmanıyım. Kolektif'e hizmet etmek için buradayım.”

En Cognito Cog'un sanki boynumun arkasından yanan bir kor parçası çekiyorlarmış gibi çıktığını hissediyorum.

Aklım sanki gün ortasında çok uzun uyumuşum gibi ağırlaşıyor. Ne kadar zaman geçti? Her neyse, o indirilebilir mesaj bana "Benim" demeye çalışıyordu, işe yaramayacak.

Benim adım Petra Peña. 28 Temmuz 2061'de Dünya'dan ayrıldık. "Kolektif" tüm En Cognito programlarımızı silecekti. Ben beni ve anılarımı kurtarmaya çalışıyordu.

Odanın etrafında insan şekilleri telaşla dolaşıyor. Çok fazla varlar. Oda, sadece Ben varkenki sakinliğe hiç benzemiyor.

Neye uyanıyorum? Ben çoktan gitmiş olmalı. Ama hala onun son anları olduğunu düşündüğüm şeyleri hatırlıyorum. Temizlenmiş. Yeni bir tarih.

“On iki numaralı kapsülün boşaltılmasını bitirin,” diyor sert bir ses.

Eğer kapsülleri boşaltıyorlarsa, kesinlikle varmışız demektir.

Ayaklarımın dibinden şırıltılı bir ses geliyor.

Aman Tanrım! Bekle. Hazır değilim.

İstediğim bu değil miydi? Ailemle birlikte Sagan'da olmak?

“Heyecan verici. Değil mi?”

Böyle olması gerekmiyordu. Babam ve annem burada olmalıydı.

Olanlar, uzun zaman önce gemilerde yaşanan isyanlar gibi miydi? Yoksa çok daha korkunç bir şey mi? Lita'nın tavuk kümesinde çıngıraklı yılan bulduğum zamandan daha çok korkuyorum.

Yılanın başı yuvalardan birinin arkasında beliriyor. Adobo'nun tüylü kafası, yuva kutusunun üzerine sarkıyor.

Beni kaldırdıklarını hissediyorum. Süngerimsi bir yüzeye ıslak bir şapırtıyla iniyorum.

Yılanın kulakları sağır eden vızıltısı kulaklarımı dolduruyor. Hareket edemiyorum. Lita'nın tırmıkla yaklaştığını bile görmedim.

“Yan tarafına yatırın. Organ fonksiyonlarını yeniden başlatmaya hazırız.”

Onlara durmalarını söylemek için bağırmak istiyorum.

“Elektriksel uyarılar veriliyor.”

Akciğerlerime oksijen doluyor.

Hepsi çok hızlı oluyor. Boğazım limon suyu üzerine yara gibi yanıyor. Annemi istiyorum. Javier'i bulmak için gözlerimi açmaya çalışıyorum ama açamıyorum.

Vakumdaki havanın tiz vızıltısı kulaklarımı dolduruyor. Yüzümde dikey şeritler halinde kaktüs bitkisi iğne batması gibi ısılar geziniyor.

Biri nefesini tutar. “Onlar ne?”

“Bir Dünya hastalığı. Onu karantinaya mı almalıyız?”

Pürüzsüz ve rüzgar çanı gibi tınlayan bir kadın sesi konuşur. “Onların önünde o kelimeyi kullanmamanızı rica edeceğim.”

“Onu masaya yatırın.” Frankenstein'ı hayal ediyorum. Hayır! Elektriksel uyarılar vermeyin! Göğsüme acı yayılıyor. Kalbim tekliyor. Öksürüyor ve nefes nefese kalıyorum. “Yaşam fonksiyonları yerinde.” “Özür dilerim, Şansölye.”

Kolektif'i haberlerden biliyorum. Geçmişin acısını sil. Ne kadar ileri gittiler?

Ama gemimizdeki bilim insanları ve doktorlar, annem ve babam gibi, asimilasyona tolerans göstermeyecekler. Hatırlayacaklar. Hatırlamak zorundalar.

“Çil.” Bir parmak burnumun köprüsünde geziniyor. “Güneşlerinden kaynaklanan cilt hasarı,” diyor Şansölye. “Epidermal filtreler olmadan bu tür fiziksel anomaliler meydana gelir.”

Sıcak su yanaklarımdan akıyor. Sonra emiş. Yüzüme serin hava çarpıyor.

Vakum kulaklarıma yapışıyor ve aniden boğuk işitmem gidiyor. Küçük bip sesleri siren gibi çalıyor.

Kafamın içindeki robotik ses kelimeleri tekrarlıyor, ama bu sefer daha zayıf, uzak bir yankı gibi. “Ben Zeta-1, botanik ve jeoloji uzmanıyım. Kolektif'e hizmet etmek için buradayım.”

Bu döngü zihnimde kaç yüzyıldan beri dönüyor? Gerçeği tekrarlıyorum. Adım Petra Peña. Dünya'dan 28 Temmuz 2061'de ayrıldık.

Eğer bu döngü Cog'uma indirilmişse ve hala zihnimdeyse, ama ben hala kim olduğumu hatırlıyorsam… belki Ben'in yapmaya çalıştığı bir şey işe yaramıştır. Belki indirdiği hikayeler de hala oradadır.

“Zeta-2'nin elektriksel uyarıları yeniden başlatılıyor,” diyor yanımdaki kapsülden biri. “Zeta-2'yi yan tarafına yatırın.”

Şansölye'nin yumuşak sesi çok yakın. “Kim olduğunu söyleyebilir misin?” Biri öksürüyor. “Ben Zeta-2—” Suma'nın sesi olduğunu tanıdığım bir ses diyor. Tekrar öksürüyor.

“Senin rolün ne, Zeta-2?”

“Ben Uzmanım… Ben…” Konuşmakta zorlanıyor. “Üşüyorum.” Suma kekeliyor.

“Arızalı mı?” diye soruyor bir adam.

Kapalı göz kapaklarımdan ışık süzülüyor.

Yavaşça nefes alıyorum. Dikkat çekmemem gerektiğini biliyorum. Ama gözlerimi açmaya zorluyorum. Sanki bir acı biberin çekirdeklerini çıkardıktan sonra yanlışlıkla ovmuşum gibi yanıyorlar. Parlak ışık gözlerime vuruyor ve yanaklarımdan yaşlar akıyor. Her şey bulanık ama Suma'yı beş kişilik bir grup çevreliyor. Bana arkaları dönük, her biri baştan ayağa neye benzediği tam olarak bilinmeyen tehlikeli madde kıyafetleriyle kaplı. Pencerenin nereye baktığına bakıyorum, gökyüzünü veya yıldızları görmek umuduyla, ama pencere bir şeyle kaplı.

metal levha. Yumurta kartonu gibi dizilmiş üç sıra kapsülün bulunması gereken oda neredeyse boş. Javier'i hızla tarıyorum. Odada en az sekiz kişinin bulanık silüeti dolaşıyor, hiçbiri onun kadar küçük değil.

Suma'yı eldivenli ellerle kapsülden çıkarırlar. Vücudu kapsüllerimizin arasındaki bir masaya yığılır. Fazla jel yere damlar.

Suma'nın gözleri tembelce açılır ve geri çekilir, gözleri korkuyla açılır. "Anne?" Sesi titrer. "Ben...?

Hayal kırıklığı," dedi Şansölye'nin buz gibi sesi. Suma'nın Cog'unu metalik bir tıkırtıyla bir kaseye atar.

Onu yok edelim mi, Şansölye?

Suma'ya nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Savaşacak çok fazla insan var. Birden midemi tekrar hissedebiliyorum ve boğazımdan bir şey yukarı doğru tırmanıyor. Kusma. Kusma.

Şansölye parlak yeni siyah bir küre tutar. "Buna gerek yok. Onu kapsüle geri koyun. Yükseltilmiş indirme ile"—Suma'nın kapsül ekranına doğru eğilir—"Suma Agarwal hayatının geri kalanı için Zeta-2 olacak.

Suma'yı masadan kaldırıp kapsülüne geri koyarlar. Kolları arasında ölen bir balık gibi isteksizce kıvranır.

Şansölye, bir çubuk böcek gibi belinden sertçe eğilerek ona doğru eğiliyor. “Yazık. Yeniden programlanması değerli zamanımızı alacak. İlk görev için yeteneklerini kullanabilirdik.” Yükseltilmiş Cog'u yükleyicisine yerleştirir ve aktivasyon düğmesine basar. Ardından parlayan mor Cog'u Suma'nın ensesine kaydırır ve diğerlerine döner. “Bu sefer eskiden kalan hiçbir şeyin olmadığından emin olacağız.”

Ebeveynlerimiz onları yok edecek... Umarım.

Kürenin soluk parıltısını, Suma'nın omurgasına erirken zar zor görüyorum. İnler, sızlanır ve hareketsiz kalır. Tek kelime etmeden, kelepçe kullanmaya tenezzül etmeden, onu stasis jeliyle dolu bölmesine doldurmaya başlarlar. Suma aşağı doğru batar.

Kalbim göğsümde o kadar sert atıyor ki duyacaklarını biliyorum.

Onlardan biri geri dönmeye başlar ve gözlerimi sımsıkı kapatırım.

Beni tekrar içeri sokmalarına izin veremem! Sınır neresi? Ben Zeta-1'im...

Bir kez daha, su göğsümden ve karnımdan, sonra bacaklarımdan akıyor. Vücudum kaldırılıyor ve daha yumuşak olan yeni bir tahtaya çevriliyorum. Beni bir battaniyeye sarıyorlar.

Beynini tarıyor.

Bir vızıltı kafatasımda titriyor. Küçük vızıldama sesleri kafamın bir tarafından diğerine kayıyor.

Gözlerimi tekrar açmaya korkuyorum. Suma'yı bu kadar korkutan neydi? Bu kadar korkutucu olabilecek ne vardı? Onlar sadece insanlar.

“On iki numaralı bölme—gençlik sektörü. Rolünü belirt,” diyor Şansölye, o kadar yakın ki tatlı leylak nefesini koklayabiliyorum.

İstesem bile cevap veremezdim. Nefes bile zor alıyorum, konuşmak bir yana.

Suma gibi “hayal kırıklığına uğratan” biri olmadığımı belli etmek için bir şeyler yapmalıyım. Elini yanağıma koyuyor. “Gözlerini aç, Zeta-1.”

Gözlerimi aralıyorum ve iç çekmemek için kendimi zorluyorum.

Kan damarları ve tendonlar, Şansölye'nin yarı saydam derisinin altında hoverway'ler gibi örülüyor. Solgun, hastalıklı ellerini alnımda gezdiriyor. Tepki verme.

Sertçe yutkunuyorum. Karşımdaki kişi zar zor insan görünüyor. Bir keresinde Albuquerque akvaryumunda gördüğüm hayalet karidese benziyor. Tanktaki hayalet karides gibi, hem güzel... hem de korkunç, damarları solgun derisinin

hayalet kardeşe benziyor. Yanıktaki hayalet kardeş gibi, hem güzel... hem de korkunç, damardan dolgun dudakların altında kırmızı ve mavi parlıyor. Daha koyu elmacık kemikleri yüzünde çok yukarı doğru kemerlenmiş, çene hattına gölgeli bir vadi bırakıyor. Ve leylak rengindeki dudakları fazla dolgun.

Gözleri o kadar açık ki, irislerinin arkasındaki örümcek ağı kılcal damarlarını görebiliyorum. Gülümsüyor.

Sıcak su alnımdan ağzıma damlıyor. Javier'in kapsülünün olması gereken yöne bakıyorum. Çoğu gibi, o da eksik.

Babamın sözleri sanki tam oradaymış gibi beni vuruyor. "İstedikleri o kadar da korkutucu kısım değil, asıl korkutucu olan bunu nasıl yapmayı önerdikleri.

Suma kapının yakınında parıldayan yeşil bir jel içinde yüzüyor. İşler nasıl bu noktaya geldi?

Her ne ise bu Kolektif, onlara istediğim kişi olduğuma yeterince ikna etmeliyim. Zeta-1, Botanik ve jeoloji uzmanı. Kolektife hizmet etmek için buradayım.

Annemi babamı ve Javier'i bulduğumda her şey yoluna girecek. Ve her ne iseler bu insanlar, bana unutturamazlar.

Adım Petra Peña. 28 Temmuz 2061'de Dünya'dan ayrıldık. Şimdi 2432 ve Sagan'a vardık.

Ailemi bulmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

II

ANNEM SAÇIMDAKİ SON DÜĞÜMÜ ÇIKARIYOR.

Bana kelimenin Yunanca kökünden dolayı resmen kaya adını verdin," diyorum.

Annem kıkırdıyor. "Aslında baban buldu. Ama kulağa hoş geldiğini düşündüm." Aynada başını salladığını, gülümsediğini görüyorum. "Kabul etmeden önce ne anlama geldiğini söylemedi.

Kaya," diyorum. "Adım 'bazı eski kirli kaya' anlamına geliyor.

Adın güzel, Petra. Sana benziyor.

Örgüden saç telleri göğsüne doğru sarkıyor. Güneşteki yeşil gözleri her zamankinden daha mavi görünüyor, üstünde bir altın tabakası var. Burnunun köprüsünde çiller var. O kadar güzel olamam ama bana baktığından anlıyorum, öyle düşündüğünü.

Hem adın sana uyuyor. Güçlüsün." Yukarı bakıyorum ve gözleri doluyor. "Bilmiyorum ama bir gün harika bir şeyin temeli sen olacaksın.

Gözlerimi deviriyorum. "İstediğim şeyleri yapmama izin vermiyorsun." Herkesin aklının bir köşesinde hep olan şeyi yüksek sesle söylemiyorum. Benim vizyonum.

Ama o bana denememe izin vermezse veya beni sürekli sevdiğim şey yerine botanik alanına yönlendirirse, ben nasıl bir "temel" olabilirim? Bir hikaye anlatıcısı olabileceğimi biliyorum. Hikaye üreteçleri her şeyi mahvediyor. Bir kitabın gerçek bir insan tarafından mı yoksa cansız bir program tarafından mı yazıldığını hemen anlayabiliyorum. Ve tek istediğim hikayelerin gerçek hissettirmesi.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Annem örgümü bitirip ucuna tokayı takıyor. "Beni her zaman sevmek zorunda değilsin, Petra." Ayağa kalkıp alnımdan öpüyor. "Benim görevim seni güvende tutmak, böylece mümkün olan en iyi hayata sahip olabilirsin.

KADININ SESİ KULAĞIMA YUMUŞAK GELİYOR. “Rolünü tanımla.”

Yatıyorum ve yeşil bir balgam çıkarıyorum. Kendimi ele vereceğimi biliyorum. Sesim hırıltılı çıkıyor. “Ben… Ben Zeta-1’im. Uzman botanist ve jeolog. Hizmet etmek ve Kolektif’e itaat etmek için buradayım.”

Aman Tanrım! Cümleyi mahvettim. İtaat etmek değil. Sadece hizmet etmek.

Hanımefendinin yarı saydam derisinin altındaki soluk bir damar, kaşlarını çattığında hareket ediyor.

Şansölye, “Onu yükselt, Crick,” diyor.

Adam, Crick, beni koltuk altlarımdan tutup oturur pozisyona getiriyor. Soğuk elini çeneme koyuyor, yüzümü sağa sola çeviriyor. “Etkileyici,” diyor. Hanımefendi gibi, sol kaşının üzerinde canlı mavi bir damar var, sanki göz farını yanlış sürmüş gibi. Ve kadın gibi, yüzünün alt yarısı elmacık kemiklerinin gölgesinde kalıyor. Dudakları dolgun, makyaj hilesiyle değil

ya da evdekiler gibi sahte görünen dolgular. Benzer örgüler başının üzerinde spiral şeklinde. Yanındaki kadına bakıyorum, aynı özelliklere sahip.

Son üç yüz seksen yılda onlara ne oldu? Biyoloji dersini ve Ms. Cantor'un İngiltere'deki benekli güveler hakkında bize öğrettiklerini düşünüyorum, yeni renklerinin onları kuşlardan is arasında kamufle etmesi. Çok hızlı evrimleşmişlerdi. O güveler hala güzeldi.

Bu onun gibi değil. Kadının "epidermal filtre" yorumunu düşünüyorum. Hepsi bunu kendilerine mi yaptılar? Sadece birbirlerinden farklı görünmekten kaçınmak için mi?

Yutkunuyorum, kendi tükürüğüm sıcak kömür yutmuş gibi hissettirirken irkiliyorum. Crick ağzıma bir shot bardağı kadar bir şey kaldırıyor. Ne yapacağımı bilmeyerek bir yudum alıyorum ama yanağıma koyuyorum. Çok azı dışarı sızıyor ve acı anında geçiyor. Kalanını yutuyorum ve vücudumda aşağı inen bir sıcaklık dalgasıyla titriyorum. Lita'nın kakaosuna benziyor, ama çok daha güçlü.

Hafızası silinmiş insanların nasıl yürümesi veya konuşması gerektiğini hiç bilmiyorum, bu yüzden kollarımı yanlarımda sıkıca tutarak sessizce oturuyorum.

İki kapsül ötedeki küçük bir kız da öksürüyor ve kendi jelatinimsi akciğer sülüğünü kusuyor.

Doğru. Tamamen at." Bir adam nazikçe sırtını sıvazlıyor. "Bize adını söyleyebilir misin?

Kız, minik bir sesle cevap veriyor: "Ben Zeta-4, her şey nanoteknoloji ve cerrahi konusunda uzmanım. Kolektif'e hizmet etmek için buradayım.

Adamın yarı saydam burnunu kendi burnuna dayamasına, gözlerinin içine bakmasına bile aldırmıyor.

Zeta-4, Javier kadar genç görünüyor. Adam bileklerini aşağı yukarı esnetirken o hareketsiz oturuyor. “Küçük parmakları onu mükemmel kılıyor.”

Crick bana dönüp metal sapından tutarak bir corposcope alır. Tıpkı çocuk doktorunun her zaman yaptığı gibi çalıştırır ve parlak pembe renkte yanıp söner. Önüme doğru eğilir, ayaklarımdan başlayarak cildimin üzerinde yukarı doğru gezdirir. Arada sırada ekranına bakmak için kol mesafesine kadar geri çeker.

Göbek deliğimin üzerinden yukarı doğru geçerken neredeyse eline vuracaktım, sonra ağzımı kapalı tutmam ve rolümü oynamam gerektiğini fark ettim.

Crick değneğin ucunu bastırır, tıpkı bir holotack gibi ucuna doğru konuşur. “Kalp atışı normal sınırlar içinde.” Yukarı doğru devam eder.

Aman Tanrım! Gözlerim…

Çok alçakta ve görüş alanımın dışında, ama onu boynumda, sonra çenemde, sonra ağzımda hissediyorum…

Korposkop burnumun köprüsüne ulaştığında vızıldıyor ve katı pembe renge dönüyor. Bitti.

Eğilip bakıyor. O kadar yakın ki ve oda ışığı o kadar parlak ki, ben bile soluk irislerindeki ince kan damarlarının ağ gibi yayıldığını görebiliyorum.

“Şansölye? Sanırım bunu görmek isteyeceksiniz,” diyor.

Tamamen hareketsiz duruyorum, tam bir nefes bile alamıyorum. Zar zor hareket edebiliyorum ve şokun neye benzediğini anladığımı düşünüyorum.

Scope'a bakıyor. “Hmm, kusurlu.” Ucuna bastırıyor.

Korposkop katı bir tonla konuşuyor: “Göz hastalığı. Teşhis: retinitis pigmentosa.”

“Gözleri diğerlerinden farklı görünmüyor,” diyor Crick.

Şansölye iç çekiyor. “Fiziksel kusurlarının çoğu dışarıdan görünmüyordu.”

Dişlerimi sıkıyorum. Ebeveynlerimin biraz korumacı olmasını anlıyorum ama ben bir başarısız değilim.

Crick tekrar gözlerime bakıp başını sallıyor.

Bu kadar ilerleyip bu kadar yüzyıl uzakta olduğuma inanamıyorum, sadece burada bitmesi için. Ama kuralları biliyorduk ve yine de hastalığımı yeni dünyalarına getirdik. Ebeveynlerim yemin edip sahte tıbbi geçmişimi imzaladılar. Diğer Gözetmenler Ben'i çok daha az şey için ortadan kaldırdılar. Yavaşça nefes alıp veriyorum ve titreyen ellerimi bacaklarımın altına sokuyorum.

Ama ben bir anormallik değilim. Eğer temizleneceksem, giderken onlara aklımdan bir parça vereceğim. Çenemi gevşetip konuşmak için ağzımı açıyorum—

Şansölye Crick'e dönüyor. "Önemli değil. Gözleriyle ilgilenmiyoruz. Beynini kullanmakla ilgileniyoruz.

Başımı ona doğru çeviriyorum.

Yine de fiziksel olarak... eşsizler," diyor Crick, sesinde alaycılık var.

Kim dediğini bil! "Ama Kolektif bu konuda büyük adımlar attı ve risk aldı, değil mi Crick?

Crick'in omuzları çöker. "Evet, Şansölye.

Hepimizin aynı fikirde olduğundan emin olmak için," diye kulağına fısıldar yumuşakça.

Neredeyse fark edilmeyecek bir baş sallama hareketi yapar.

Bu küçük fiziksel farklılığı sindirmek için yeterince şey yaptığımıza inanıyorum, değil mi?" Geri döner ve gözlerime bakar. "Onlar çok eski; görünümlerini görmezden gelmeye çalışmalıyız. Bizim ve programlamaları sayesinde zihinlerinin bir değeri var ve ilgilendiğimiz tek şey bu.

Elbette," der Crick, Corposcope'u bırakarak.

Şansölye'ye hareketsizce bakarım. Belki de o kadar kötü değillerdir?

Teknik olarak, Ben'i tasfiye edenler bunlar değil. Onlardan öncekiler yaptı. Ve bu Kolektif beni gözlerime göre yargılamıyor, Dünya'daki insanlar gibi. Sonuçta neredeyse dört yüz yıl geçti. Belki de değişmişlerdir.

Yine de Suma, podunda yanımda süzülüyor, beyni yeniden siliniyor. Babamın dediği gibi, önemli olan ne kadar ileri gidecekleri. Şu anda neden unutmamızı istediklerini umursamıyorum. Sadece ailemi ve erkek kardeşimi bulana kadar rolümü oynamam gerekiyor.

Crick üzerime ağırlıklı bir battaniye kaydırır. Battaniye genişler ve hemen içinden daha fazla sıcak sıvı akmaya başlar, yapışkanlığın son kalıntılarını temizler. Cildim jelden kurtulduğunda, battaniyenin iç astarından vücuduma sıcak hava üflenir, odadaki sesleri boğar.

Öğretildiği gibi, odayı parça parça tarıyorum. Burada on sekiz bölme olmalı. Benimki, küçük kız Zeta-4'ünki, Suma'nın içinde bulunduğu bölme ve bir tane daha dahil olmak üzere toplamda sadece dördü kaldı.

Suma, yani Zeta-2, köşedeki stazda geri dönmüş. Bu yüzden en son çıkarılan Zeta-3, oturur pozisyona kaldırılıyor. Dik durur durmaz, Javier olamayacak kadar zayıf ve uzun olduğunu görüyorum.

“Gözlerini aç, Zeta-3.”

Benim benekli kahverengi tenimi, Zeta-3 adlı çocuğun teniyle karşılaştırıyorum. Onun teni beneklerinin altında neredeyse parlıyor. Hepimize "Zeta" adını vermek istediklerini kabul etmeyi reddediyorum. Bu yüzden, belki sadece kendim için, o anda hepimize kendi adlarımı vermeye karar veriyorum.

Şapkasını çekip çilek sarısı saçlardan oluşan bir yığını ortaya çıkarıyorlar. Rubio. Ve ben onun adını taşıyorum.

Şansölye, Rubio'nun dilinin üzerine bir sonda bastırır ve boğazına bakar. "Onları çıkarın.

Ağzını aç, Zeta-3," der Crick.

Rubio söylenenleri yapar. Maske ve cerrahi eldiven giymiş bir asistan ona yaklaşırken nefesim hızlanır. Dönen bir ses ve lazerin uğultusunu, yanık bir koku izler. Bu, babamın hafta sonu komşu hakkında bilgi almadan önce chorizo ve yumurta yakmasının kokusuna biraz fazla yakın.

Crick'in aletinin dönüşü durur. İki yanmış pembe nodül bir bardak sıvıya düşer.

Boğazım kasılır.

Crick onları bir merak nesnesi gibi havaya kaldırır, sonra kan örneklerimizle birlikte tepsiye koyar. Tanrı'ya şükür bademciklerimi zaten aldırmışım.

Ama Javier aldırmamış. Suma gibi beni yeniden programlamaları anlamına gelse bile, bu insanlara onu bu şekilde dürttürmeyeceğim ve yoklatmayacağım.

Vücudumun üzerinden akan sıcak hava durur. Crick tekrar oturmam için bana yardım etmeye gelir. Lastik kepi geri çekerken tırnakları saç çizgimdeki bebek tüylerini çeker. Saçım vahşi buklelerden oluşan bir lif gibi patlar.

Crick'in gözleri, sanki saçım ona saldıracakmış gibi büyür.

Neyse ki Rubio'nun uzun bedeni o anda tıbbi muayene sırasında çökmeye karar verir. Yapışkan halde, kapsülüne geri çöker.

“Zeta-3 için yardım lütfen!” diye sesleniyor kadın.

“Normal tepki,” diye yanıtlıyor Crick. “Neredeyse beş birimdir stazdalar.”

Hızlıca hesaplıyorum. Eğer geldiysek, o zaman her bir “birimleri” yetmiş yıldan fazladır.

“Ne yapmalıyım?” diye soruyor panik içindeki sesi.

“Uyusunlar,” diyor Başkan soğukkanlılıkla.

Cidden! “Biraz daha dinlenirlerse başlayabilecekler.” Başkan şimdiden Rubio’nun ağzına mavi bir kapsül yerleştiriyor. Yeşil sıvı dolu bir bardağı dudaklarına doğru kaldırıyor. Yeşil sıvı, Noel çelengi gibi saçına çarpıyor. “İç.”

Rubio hapı yeşil sulu içecekle yutar. Geri uzanır ve neredeyse anında ağır ağır nefes alır.

Küçük sarışın kızla tekrarlarlar.

Crick bana doğru yürüyor. Ağzımı, tıpkı onların yaptığı gibi açıyorum, umarım titrememi sadece stazdan çıktığımın bir yan etkisi sanırlar.

Crick hapı dilimin üzerine koyar. Ağzımı kapatır, hapı yanağımın içine yerleştiririm. Yeşil sıvıdan küçük bir yudum alırım. Bu benim hayalim değil. Aniden daha sakin hissediyorum ve titremeyi bırakıyorum. Eğer duygularımızı kontrol etmenin yollarını bulmuşlarsa, kendime diyorum ki, içeceklerinden herhangi birini daha fazla kabul etmektense donmuş ve uyanık kalmak daha iyidir. Kapsülüme biraz fazla hızlı geri uzanıyorum, horlamanın çok fazla olmamasını umuyorum. Hap ağzımın içinde şişiyor. Yüzümün tombul yanaklı tarafını gizlemek için hızla bir tarafa dönerim.

“Dinlenmeleri için odayı kapatalım,” diyor Şansölye, dışarı çıkarken. İnsanların çoğu Şansölye'nin arkasından odayı terk ediyor. Crick ve başka bir kadın geride kalıyor.

“Heyecan verici bir gündü, değil mi?” diye fısıldıyor kadın. “Harika değil mi?”

Lump ağzımın içinde yavaşça büyümeye devam ediyor, boğazıma doğru ilerliyor.

Crick dilini çıtırdatır. Bunun Lita yaptığında anlama geldiğiyle aynı anlama geldiğinden oldukça eminim.

İç çeker. “Umarım performans gösterebilirler.” Kapıya doğru yürür. “Tam bir birim önceki Epsilon'un kaldırılmasına kadar hiç düzgün Uzman yoktu. Umarım bunların kusursuz bilgisi ve uyumu vardır.”

Işığı kapatıyor ve salondan bitişikteki gençlik odasına kadar zeminde soluk yeşil bir ışık parlıyor. Daha fazla kapsül! Konuşmaları kafa karıştırıcı ama tuhaf kelimelerinin ne anlama geldiğini anlamak için şimdi zaman kaybedemem. Javier'in o odaya nakledilip nakledilmediğini görmem gerekiyor. Kapının kapandığını duyduğumda, kapsülün emme tüpüne doğru eğilip ağzımı açıyorum. Çamurlu yumru, kalan stasis jeliyle birlikte deliğe doğru çekiliyor. Dişçi muayenehanesindeki gibi kaseye tükürüp ağzımı siliyorum.

Dar koridordan gelen yeşil jel parıltısına doğru parmak uçlarımda ilerlerken bacaklarım titriyor. Onu stasisden güvenle çıkarana kadar şu anda pek bir şey yapamayacağımı biliyorum. Sadece Javier'in yüzünü görmem gerekiyor.

Kimse uyanık mı ya da beni izliyor mu diye emin olmak için geri dönüp koridorda odaya doğru ilerlemeye devam ediyorum. Bizimkinden farklı olarak, burası boş görünüyor, sadece arka köşede soluk yeşil bir parıltıyla bir yığın var. Tıpkı odamızda olduğu gibi, dış duvarda bir pencere olması gereken yerde, metal bir kaplama dışarıdaki yıldızlara bakışı engelliyor ve belki de Sagan'ı ilk görüşümü. Çok karanlık ve gözlerim uyum sağlamakta zorlanıyor. Kontrollerin alçak uğultusu ve hafif bip sesleri sabit bir ritim tutuyor. Göremediğim bir şeye çarpmamak için yeşil parıltıya doğru yavaşça ilerliyorum.

Staz jeli sürekli yenilenen o vızıltı olmadan, bir nanoçipin düştüğünü duyabilirdiniz. Köşeye ulaştığımda, gördüğümü sandığım parıldayan yeşil jel dolu kapsüller yerine, sadece bazı ekipmanlar ve geminin atmosferik okuma istasyonundan ışık yayan bir monitör olduğunu fark ediyorum.

Javier değil.

Bir şeyi devirme endişesi kalmadığı için, onu nereye koymuş olabileceklerini merak ederek boş odanın etrafında dolaşıyorum. Onu çıkarana kadar veya ailemi bulana kadar beklemem gerekecek.

Yavaşça odama doğru geri çekiliyorum ve tam bir şeye çarpıyorum.

“Sana yardım edebilir miyim, Zeta-1?” Crick bana doğru yavaşça ilerliyor, koridorun mavi ışığı onu fosforlu bir balık gibi aydınlatıyor.

Aldığım içkinin o küçük yudumu aniden işe yaramıyor. Titreyen ellerimi arkama saklıyorum, konuşamıyorum.

“Uyuyor olmalısın,” diyor.

“Banyo,” diye tıslıyorum sığ nefeslerimin arasından.

Gülümser. “Benimle gel,” diye yanıtlar, beni salonda odama doğru geri götürerek. “Sanırım bunu düşünmedik. Elbette, bilmezdin.”

Odalarımızın arasındaki salonda bir düğmeye basar ve bir kapı, bir sınıftaki sıra sıra sıralanmış masalar gibi yan yana dört tuvaletten oluşan küçük açık bir odaya kayarak açılır. Kendimi durduramadan sesli olarak, “Hayır,” derim. Utanç vericiyi de mi hafızamızdan sildiler?

Ciyaklarım ve arkamı dönerim. “Afedersiniz, Zeta-1?”

“Boğazımı temizliyorum,” diye cevap veririm ve içeri girerim. Crick'i dışarıda bırakarak ana kapıyı aceleyle kapatırım.

Crick bekler, ıslık çalar. Neşeli bir mırıltı ya da teşvik şarkısı değil. Sadece aynı üç nota tekrar tekrar.

Akan bir dere hayal etmeye çalışarak gözlerimi kapatırım. Bir dakika bir şey olmayınca, çıkarma düğmesine basarım. Ayağa kalkar, bir lavabo ararım. Bunun yerine, banyo battaniyesiyle aynı malzemeden yapılmış eldiven şeklinde iki kol, tezgaha gömülüdür. Sağa doğru bir elimi içeri sokarım ve ağırlıklı battaniye gibi, sıcak su ellerimi ovuşturur, ardından ılık hava gelir.

Kapıyı açarım ve Crick beni odama geri götürmek için beklemektedir. “Başka bir uyku kapsülü mü yoksa tonik mi istersiniz?”

“Hayır!” diye çok hızlı cevap veririm.

Ben kapsülüme geri tırmanana kadar kapıda bekler, sonra ayrılır. Rubio'nun horlamaları kalabalık bir hoverway gibi inler.

Benimle Annem, Babam ve Javier arasında olan her şeyi düşünürüm.

Küçükken Lita'nın evinde kaldığımda, ne zaman bir gök gürültüsü fırtınası olsa ya da kabus görsem, sıcak yatağına tırmanırdım ve beni sakinleştirmesi için bana bir hikaye anlatırdı. Pamuklu geceliği çiçek kokardı ve nefesi kahve ve tarçın kokardı. Ama kapsül yatak soğuk ve dezenfektan kokuyor. Gözlerimi kapatır ve yastığın onun göğsü olduğunu hayal ederim.

Kollarıma kıvrılmış, sesi kulağıma usulca fısıldıyor. "Eski zamanlarda, savaşan iki ülke vardı. Bir kralın, uzun beyaz elbise giyen ve kara saçlarında kırmızı bir tulipan ağacı çiçeği taşıyan beyaz hanımefendi Iztaccíhuatl adında bir kızı vardı." Lita, hikayedeki Iztaccíhuatl adında sevgili eski bir arkadaşıymış gibi iç çekiyor. "Iztaccíhuatl," diye beni hafifçe dürttü, "ya da benim ona hitap etmeyi sevdiğim gibi Izta, güç delisi baş rahibin kibirli oğluyla evlenmeye sözlüydü, ama bunun yerine cesur genç bir kabile lideri olan Popocatépetl'e aşık oldu. Ve Popocatépetl, Itza'ya aşık oldu.

Bana hikayenin "onun versiyonunu" anlatmadan önce bile efsaneyi biliyordum. Popoca ve Izta, babamın en sevdiği Meksika restoranının duvarında siyah kadife bir tablo üzerinde duruyordu. Hem de hikayeyi googleda aramıştım.

Itza'nın babası Popoca'yı savaşa gönderdiğinde, kendi oğlunun Izta ile evlenmesini planlayan kötü rahip, Izta'ya Popoca'nın şiddetli bir savaşta öldüğünü yalan söyledi.

Lita başını sallar. “Bu yıkıcı haberle Izta, derin bir hüzün uykusuna daldı.”

Gözlerimi deviririm. Hikayede Izta'nın aslında öldüğünü zaten biliyorum. Doğrulup Lita'ya "hadi canım" bakışı atarım. “Gerçekten mi? Sadece uyuyakaldı mı?”

Lita beni susturur. “Popoca döndüğünde Itza'yı hüzün büyüsü ve derin uykusunun altında buldu.”

“Ama gerçekten, gerçek versiyonunda ölmedi mi?”

Lita bana “o bakışı” atar. Bu onun hikayesi ve onu kendi bildiği gibi anlatacak.

“Izta uyurken, Popoca onu karlı bir dağın tepesine taşıdı. Her birine bir tümülüs yaptı ve bir meşale yaktı. Popoca, Itza için kar yastığı yaptı ve onu bir tulipan ağacının kırmızı çiçekleriyle çevreledi.”

Ertesi gün Google'dan Popocatépetl'in aslında bir yanardağ olduğunu ve adının tam olarak Nahuatl dilinde "dumanlı dağ" anlamına geldiğini de öğrendim.

Lita gözlerini kısarak hikaye anlatma tehdidi savurur. “Onun ateşi ve lavı, sevgilisine çok yaklaşmaya cesaret edenleri korkutur. Savaşa gitmenin sonsuz aşkını kaybetmesine mal olmasıyla o kadar öfkelendi ki, Popoca Itza'nın yanında, onun da uyuduğu yerde kalarak, savaşan komşular savaşın bedelleri olmadan anlaşmazlıklarını çözene kadar aşkını koruyacağına yemin etti.”

Lita tavan penceresinden yıldızlı gökyüzüne dalar. “Ve bugüne kadar, yan yana dinleniyorlar, yeryüzü huzurlu olana kadar uyanıp evlenmeyi bekliyorlar. Bu doğrudur ve yalan söylemiyorum. Bana anlatıldığı gibi anlatıyorum.”

Hikaye gerçek olmasa da, Popoca'nın İzta'ya o kadar adanmış olması ve hayatını bir dağın tepesinde, onunla birlikte bekleyerek geçirmesi bana her zaman teselli veriyor.

Lita, dünyamızın liderlerinin gururlarını yutması ve farklılıklarını çözmesi gerektiğini hiç saklamadı. Ama sonunda, kuyrukluyıldız yaklaşırken bile herkes kendi çıkarını düşünüyordu. Kaynaklarını birleştirmeye, bir barınak veya belki de başka bir gemi inşa etmeye çalışmadılar bile. Herkes sadece kendi derdine düşmüştü. Ve İzta ile Popoca hiç evlenemedi.

Popoca ve İzta'yı dağın tepesinde görüyorum, İzta beyaz elbisesi içinde, rüzgar uzun siyah saçlarını savuruyor, kulağının arkasına tek bir lale çiçeği takılmış.

Popoca onun elini tutar ve gülümser. Ama yine de beklerler, beklerler ve…

Gözlerimdeki uykuyu esneyerek ve ovuşturarak gideriyorum. Doğruluyorum. Zeta-4 ve Rubio kapıda dikilmiş hazır bekliyor.

Kapsülümden fırlıyorum.

Küçük sarışın kız Rubio'nun arkasında sıradadır. Aralarında bir boşluk var. Zeta-4'ün sol kulağından başlayan düzgün bir Fransız örgüsü, şansölye'ninkine çok benzeyen bir çörek topuzu şeklinde arkaya doğru kıvrılır. Çocuğun saçı bile yıkanmış gibi görünüyor. Hızla saçlarımı topluyorum ve Zeta-4'ün yaptıklarını kopyalamaya çalışarak hızla örüyorum.

Hem Zeta-4 hem de Rubio benden çok daha genç görünüyor ve bunun Pediatrik Cog'un bana etki etmemesinin nedeni olup olmadığını merak ediyorum. Belki de arızasıyla birlikte, programlanmış bir rutin türünü kaçırıyorum. Görünüşe göre uyuyakalmak o programın bir parçası değil.

Unuttuğum saç tutamları statik bir aslan yelesi gibi dışarı fırlıyor ve çörek topuzu iki kez dağılıyor, örgü göğsüme sarkıyor.

Ellerim ayakkabılarımı giyerken titriyor. Ailemle tanışma şansımı mahvettiğime inanamıyorum.

Yatak odası kapımız kayarak açıldığı anda aralarına sokuldum. Aşırı sterilize edilmiş bir hava yüzüme vurdu. Suma'ya baktım, o an evinin ve annesinin anıları çalınırken huzurla kapsülünde süzülüyordu.

Herhangi birinin saniyeler içinde içeri gireceğini bekleyerek dümdüz ileriyi izliyorum. Nefesimi dengelemeye çalışırken, yumuşak bir şey parmaklarıma sürtündü. İrkilip aşağı baktığımda, Javier'den daha genç bir hayalet-karides çocuk bana baktı. Gülümsemesi yüzünü daha da yuvarlak gösteriyordu ama diğerleri gibi bu minik versiyon da aynı menekşe rengi gözlere ve solgun narin cilde sahipti. Hatta daha büyük gülümsedi. Neredeyse... sevimli. Görmemin pek iyi olmadığını biliyorum ama küçük çocuk muhtemelen benim kadar fark edilmeden gizlice dolaşmakta daha iyidir. O içeri girdiğinde onu nasıl kaçırdım?

Elime doğru eğildi, parmağını kolumda gezdirdi.

“Voxy!” Şansölyenin sesiyle ikimiz de sıçradık. “Ne yapıyorsun?” diye sordu kapıdan.

Çocuk, Voxy, başını eğdi. “Cildindeki bu lekeler. Bunlar ne?” Eğildi, ona doğru eğildi. “Burada olmamalısın.” Voxy hızla benden uzaklaştı. “Zeta'ları görmek istemiştim, Nyla.”

Voxy'nin gözleri düştü. “Yani, Şansölye,” dedi.

“Gördün işte.” Elini salladı, uzun parmakları makas gibi açıldı.

Voxy yukarı bakar ve gözleri buluşur. Gülümsüyor ve ben de ona karşılık gülümsüyorum, ne yaptığımı fark etmeden.

Şansölye bana doğru döner ve ben de hızla tekrar ileri bakarım.

Annemin sosyal medya gülüşü dediği şeyi yapıyor. "Zeta'lar, ben Şansölye'yim." Nefesinin tatlı şeker kokusu o kadar yakın ki burun deliklerimi dolduruyor. "Kolektif'e ne kadar katkıda bulunacağınızı görmek için sabırsızlanıyorum. Yapacak çok işimiz ve az zamanımız var.

Nyla kaşını kaldırır ve dilini tıklar. Şansölye sıranın önünde bana doğru döner, başlarımızın üzerinden bakar. "Görevlerinizi alana kadar bir bütün olarak kalacaksınız." O

dönüyor ve yatak odası kapısından koridora çıkıyor. "Gel," diye sesleniyor arkamızdan, sanki evcil hayvanmışız gibi.

Yanındaki genç odasının önünden geçiyoruz, ilk gün o huysuz Baş Gözetmen'in sarışın çocuğun bölmesinin başında dikildiğini gördüğüm kapıdan içeri bakıyoruz. Yürümeye devam ediyoruz. İçinde başka yolcuların hareketsiz durması gereken odalar yerine, petek gibi birbirine geçmiş altıgen yatak tüplerinden oluşan duvarlar var.

Şansölye devasa açık parka giden koridora dönüyor. Öndeki büyük pencereleri görüyorum ve Javier'in ilk gördüğünde "Vay be!" diye bağırıp ellerini cama vurduğunu hatırlıyorum. Diğer taraftaki pisti ve havuzları, tiyatroyu ve kafeteryayı düşünüyorum. Hepsi ne kadar büyülüydü. "Kolektif"in bu kadar harika şeylerin olduğu gemide yaşadığı için ne kadar şanslıymış.

Bunun yerine, annemin Hyperion sekoyası, barışın gelmesini bekleyerek, tıpkı Izta ve Popoca'nın halklarını gözettiği gibi Kolektif'i gözlüyordu.

Pencerelere giden viraja yaklaştıkça kalbim hızlanıyor. Yeşillikler içindeki bir ormanın ortasında annemin sekoyası tam ileride. Köşeyi dönüyoruz.

Parlaklıktan geri sıçrıyorum. Yavaşlıyorum, aşağı bakıyorum, boğazım kurumuş. Devasa odanın merkezi boşluğu o kadar bembeyaz ki, yanlış yerde olduğumu düşünerek sertçe gözlerimi kırpıyorum. Park yok. Ağaç veya çalı yok. Sahne ve tiyatro gitmiş. Pist ve spor salonu yerine beyaz duvarlar var.

Yukarıdaki Dünya'nın gökyüzünü göstermesi gereken ekranlar boş. Geriye sadece donuk, mat metalden oluşan bir boşluk kalıyor. Tavan ekranları Dünya'nın gökyüzü değil, sadece boş bir alan. Yeşil çimen halısı, patikaları ve Annemin ağacı, yerini aşağıdan parıldayan yanardöner cam bir zemine bırakmış. Yiyeceklerle dolu rafları ve bir magnawave duvarı olan yemek odası bomboş. Birkaç masa ve beyaz sütun dışında ana oda ıssız. Her şey eksik olduğu için iki kat daha büyük hissediliyor. Boğazımın arkasında bir yumru oluşuyor.

Başka bir hayatta, yetişkinler uyandığında, yerleşim Sagan'da bizim için hazır olana kadar koşup oynayacağımız, yüzeceğimiz ve film izleyeceğimizden emindim. Bacaklarım uyuşuyor ve duruyorum.

Rubio arkamdan bana çarpıyor. "Zeta-1?" Omzuma dokunuyor ve Şansölye'yi tekrar yakalamak için aceleyle üç adım atıyorum.

Aşağıda, boş odada etrafta dolaşan bir avuç hayalet-karides Topluluğu görüyorum.

Parlak yeşil renkte Uyum kelimesi, aksi takdirde boş olan tavanda yanıp sönmeye başlıyor. Bunu hayal ettiğime eminim ama sonra mor renkte Birlik kelimesi onun yerini alıyor.

Şansölye Nyla bizi cam asansörlerden birine götürüyor. Bizden önce içeri giriyor ve bize dönüyor. Aşağı inerken, onun içinden geminin karşı tarafına bakıyorum, orada ailemin kapsüllerinde uyuduğunu biliyorum. Tek istediğim onlara ve Javier'e ulaşmak, nerede olursa olsun ve şu anda bu imkansız görünüyor. Ağlamamak için, beden eğitiminde yogada öğrendiğimiz gibi nefesime odaklanıyorum.

İnsanların bunca zamandır uğruna çalıştığı her şeyi mahvettiler. Bu kadar harika bir şeyi nasıl yok edebilirlerdi? Zaten onlar için olması gerekmiyor muydu?

Asansörden iniyoruz ve başında etkileyici, çift burgulu bir topuz olan bir adam, bizi doğal tarih müzesindeki bir sergi gibi işaret ediyor. Adamla birlikte ana oda, Şansölye Nyla, Crick ve Voxy ile aynı görünüme sahip diğerleriyle doluyor—saç derilerinde kıvrılan sarı örgüler. Derilerinin yüzeyinde yayılan bir damar haritası. Aynı elmacık kemikleri. Aynı dolgun dudaklar.

İlk gün binen bilim insanlarının, yolcuların ve Gözetmenlerin tenlerinin tüm farklı renklerini düşünüyorum. Kendi çilli kahverengi koluma bakıyorum. Kendilerine ne yapmışlar?

İlk adam kahverengi-yeşil bir somuna nazikçe ısırır ve soluk bir sıvıyı yudumlar. Bilim dersi ve Bayan Cantor'un hazırlık takıntısı sayesinde arıtılmış idrar hakkında her şeyi biliyorum. Umarım bir yolunu bulamamışlardır—

O kadar dalmışım ki, yanımda benden biraz daha genç bir çocuğun Şansölye Nyla'nın yanında durduğunu fark etmiyorum. Önümde bir tepsi tutuyor. Yüzünün şekli bana okuldaki bir çocuğu hatırlatıyor—Cole Stead. Tıpkı Cole gibi, o da göz temasından zar zor kaçınıyor ve muhtemelen sadece öğle yemeği sırasında önünde yer kapladığım için var olduğumu biliyor. Aynı küçük kahverengi kareler ve sarı sıvı dolu kupalar tepsisinde düzgünce dizilmiş. Rubio ve Zeta-4 şimdiden sıkıştırılmış bir erik karesine benzeyen şeyi çiğniyor ve kupalarından içiyorlar.

Çocuk tepsiyi ileri doğru itiyor. İçimdeki her şey bunun iyi bir fikir olmadığını söylüyor ama gerçekten dört yüz yıldır yememişim gibi hissediyorum.

Nyla bana doğru bakıyor. "Bir sorun mu var, Zeta-1?

Suma'yı ve eğer tekrar durağan haldeysem ailemi bulamayacağımı düşünüyorum. Rubio ve Zeta-4 iyi görünüyor, bu yüzden tepsideki bir biyoeğmek karesini alıp hızla ağzıma atıyorum. Eğer lahana, saman, erik ve sirke bir bebek yapsaydı, sanırım tadı biyoeğmek gibi olurdu. Nyla beni izliyor ve yalanları tespit etme gibi gizli bir yeteneği olup olmadığını merak ediyorum.

“Mmmh,” diye mırıldanıyorum.

Başını sallıyor. “Günlük erzaklarımız için burada buluşuyoruz.”

Sadece macun olacak kadar çiğniyorum. Cole'a benzeyen Biyoeğmekli Çocuk iç çekiyor ve tepsiyi, sıvı bardakları bana dönük olacak şekilde çeviriyor. Gizemli sarı sıvı dolu bir bardağı alıp ona bakıyorum. Umarım önceki geceki yeşil "tonik" gibi değildir. Biyoeğmekli Çocuk hızla uzaklaşıyor.

Nyla tekrar bana dönüp izliyor.

Kendimi bundan kurtarmak için tartışamadan bardağı dudaklarıma götürüyorum. Tek yudumda yutuyorum. Tanrı'ya şükür. Sadece hafifçe sulandırılmış elma suyu gibi tadı var ve duygularımda herhangi bir değişiklik hissetmiyorum. Birkaç saniye içinde, ikisinin karışımı midemde genişliyor ve bütün gün yetecek kadar yemiş gibi hissediyorum.

Biyoeğmek geğiriyorum ve etrafımdaki havayı yonca ve dezenfektan kokusu dolduruyor. Nyla'nın yönüne doğru üflüyorum. Önümüzdeki asansör açılıyor ve Crick, uzaktan bir arabayı yönlendirerek çıkıyor.

Crick'in arabasındaki altı şeffaf tepsinin üzerinde, quetzal'ın gökkuşağı tüyleri gibi yayılan kırmızı, mavi, yeşil ve altın renkli içecekler var. İnsanlar, Crick onlara renkli meyve suyu yerine lüks bir hovercraft teslim ediyormuş gibi alkışlayıp "oooh" diyorlar.

Arabayı eskiden kantin olan yere doğru yönlendiriyor ve biz de onu kubbeli ana odanın bağlı olduğu daha küçük açık odaya girene kadar takip ediyoruz.

Crick, tepsideki içecekleri grubumuza teker teker uzatıyor ve "İşiniz Kolektif'i sakin tutmak," diyor.

Kalabalığa göz atıyorum. Bir partiye giderken insanların çoğu gibi görünmüyorlar. İçecek arabası için anlık coşku dışında, kimse özellikle heyecanlı veya sinirli görünmüyor. Babamın iş partilerinden önce yaptığı gibi mutluymuş gibi yapan bile yok. Hepsi sadece... orada. Bunun ne tür bir parti olduğunu merak ediyorum.

Şansölye, Crick ile benim aramdan kayarak geçiyor. Tepsimden zümrüt yeşili bir sıvı dolu tek bir bardağı alıp içeceği ağzına götürüyor.

Gözlerini kapatır ve bardağın tamamını tek bir pürüzsüz yudumda içer, sonra ağzını büzer, sıvı dudaklarında ince, koyu bir çizgi oluşturur.

Gülümser ve odanın ortasına yürür. Ayakkabılarının tıkırtısı dışında oda sessizleşir. Tilki gibi yüzünde bir sırıtışla döner.

Lita'nın sesinin uzak bir yankısı zihnimi doldurur. "Her zaman tilki ve karga hikayesini hatırlamalısın. Başkalarına güvenmek iyidir. Ama tilki gibi, sana güvenlerini kazanmak için sözler verecek bazıları vardır. Onlar düzenbazdır ve senin en iyini istemezler. Bencil niyetleri olanları hissedebilmelisin.

Nasıl bileceğim?" diye sorarım.

[illegible]

Lita yanagımı oper. "Hikayeyi dinle ve karganın hatalarından ders çıkar, çunku karga tılkının sırıtışını gormedı, sadece aldatıcı sözlerini duydu.

Lita tıpkı bir tilki gibi kısar gözlerini. "Atalarımızın zamanında hayvanlar konuşurdu. 'Zavallı Karga,' dedi Tilki. 'Taşıyamayacağın kadar çok peynirin var gibi görünüyor. Belki biraz peynirini bırakırsan, yükün o kadar ağır olmaz.'

Harika haber!" diye duyurur Şansölye. "Biyo-drone'lar atmosferde yeterli oksijen olduğunu doğruladı.

Heyecanlı gaklamaların yankısı devasa alanda yankılanır.

Su kaynağı sadece hafif tuzluluk göstermiş," diye devam eder.

Crick nefesi kesilir. "İşte bu," der sessizce kimseye.

Karga, Tilki'nin sözlerini düşündü. Elbette Karga yorulmuştu. Ve Tilki'nin önerisi, yaptığı tüm o zor işlerden çok daha kolay görünüyordu.

Nyla, "Gelecekteki Kolektifin hayatta kalması en önemlisi olduğu için," diyor. "Atmosferik değerlendirme bir... test deneyi gerektirecek. Zeta birimiyle birlikte gezegeni keşfedecek kendi refakatçimiz.

Ve bununla birlikte Karga peynirini düşürdü ve Tilki onu mideye indirdi. Ve olan oldu.

Şansölye devam ediyor, "Hepinizin bildiği gibi, Zeta birimi bize katıldı." Rubio, Zeta-4 ve bana doğru işaret ediyor.

Bir oda dolusu göz bana dikilirken tepsiyi kavrıyorum. Kanım donuyor ama doğal davranmaya çalışıyorum - artık "doğal" ne anlama geliyorsa.

“Dronlar su altı bitkilerini toplayamadı. Bu yüzden Kolektif'in numuneleri şahsen toplaması gerekecek. Risk yüksek, bu yüzden Zeta birimi bunları ve ihtiyacımız olan diğer örnekleri toplayacak.”

Ellerimdeki tepsideki bardaklar titriyor. Yüzeye çıkan ilk kişi olmanın "riskinden" mi korkuyorum, yoksa gemiden ayrılacağımız için heyecanlı mıyım, emin değilim. Ama özellikle tehlikeli kısmı bize gönüllü olarak üstlendiği için onu seviyorum.

Geniş gözlü ve titrek nefesli bir adam bana yaklaşıyor. Tepsimden yakut kırmızısı bir sıvı dolu bardağı alıyor. Sıvı elinde titriyor. Dudaklarına götürüp başkalarının görmediği bir yerde yudumluyor. Ağzını elinin tersiyle siliyor. Elinin üzerinde kırmızı bir iz beliriyor. Gülümsüyor, anında bir mutluluk yüzüne yayılıyor. İkinci bir bardağı, bu sefer yeşil olanı ağzına götürüyor, kırmızının her izini siliyor.

Geri dönüp Crick'e alçak bir sesle, rahat bir şekilde konuşuyor. “Sanırım yarın yüzeye Zetalara selik etmek için seçilen

Geri dönüp Crick'e alçak bir sesle, rahat bir şekilde konuşuyor. "Sanırım yarın yüzeye Zetalara eşlik etmek için seçilen kişi benmişim."

Crick'in gülümsemesi soluyor. "Evet, Len." Crick elini Len'in omzuna koyuyor. "Nyla belirledi," diye duraksıyor, "Kolektif için, Zetalara eşlik etmelisin."

"Elbette." Len, Crick'in omzundaki eline bakıyor ve bir yudum daha alıyor. Sesi titriyor. "Elimden geleni yapmaktan mutluyum." Bardağı masaya biraz sertçe bırakıyor ve tonik yukarı sıçrıyor. "Kolektif için."

Crick yüzündeki yeşil bir damlayı siler ve kimsenin görüp görmediğini anlamak için etrafına bakınır.

Nyla kadehini kaldırır. "Herkese! İyi akşamlar. Yakın gelecek zorlu bir çalışma gerektirecek, ama davamızı ilerletecek." Bir an duraksar, bizim yöne doğru bakar. "Ve bununla öncülerimizin getirdiği hataları düzelteceğiz."

Dişlerimi sıkarım. "Öncüler" derken ailemi ve diğer yolcuları kastettiğini biliyorum.

Kargayı bulduğumu düşünüyorum. Şansölye Nyla odanın karşısındaki bir adama işaret eder. Adam başıyla onaylar ve elini bir ekranın üzerinde sallar. Tüm oda kararır ve benim görüşüm de onunla birlikte kararır. Havada bir uğultu titreşir. Holografik yıldızlar bizi çevreler. Tepsiyi hızla bir masaya bırakırım. Gözlerimden haberdar olsalar da, karanlıkta görmek istemeyeceğim son şey, göremediğim birine çarpıp rengarenk bir tonik dökmek. Kimsenin fark etmeyeceğini umarak sırtımı bir sütuna yaslarım.

Hava uğuldamaya, sonra tiz bir çığlık atmaya başlıyor. Gezegenlerin radyo dalgalarının NASA'nın kaydettiği o ölümcül çığlıkları olduğunu anlıyorum. Nyla gözlerini kapatıp derin bir nefes alıyor, sanki ses dalgaları Tía Berta'nın dinlediği New Age Meditasyon türü bir şeymiş gibi. Ses vücudumda titreşiyor. Holografik yıldızların dönüşüyle karışık, dudakları kırmızı rujla çizilmiş solgun yüzlerin görüntüleri anemi hastası vampirler gibi akıp gidiyor.

Yanındaki bir kadın donuk bir gülümsemeyle bana bakıyor, yanında boş bardaklarla dolu bir tepsi duruyor.

Nyla, sütunun karşı tarafında Crick'in yanına geliyor. Gezegen sesleri o kadar yüksek ki duyamıyorum, bu yüzden yaklaşıyorum, gri tulumumun beni yeterince kamufle edeceğini umuyorum ki bana dikkat etmezler.

Len hakkında... Şansölye, atmosfer bizim için uygun değilse ne olacak?" diye soruyor Crick gürültünün ortasında.

Hava uygun. Su işlenebilir," diyor sıfır duyguyla.

Küçük bir nefes verip başını sallıyor. Benim fark ettiğimi o da fark ediyor.

Evet, ama bize zarar verebilecek başka bir şey var mı?" diye soruyor. "Ölçemediğimiz şeyler? Belki de Len için—bizim için—eskisinden farklı olan şeyler?

Ona sert bir bakış atmak için dönüyor. Yüzünün üzerinden bir yıldız süzülüyor, geçerken altındaki damarlar mavi renkte parlıyor. "Kolektif'in uzun zaman önce aldığı kararlar bizim en iyimiz için alındı. Şu an olduğumuz şey, onların ulaşmaya çalıştığı şeydi. Birlik fedakarlık gerektirir. Fedakarlığın bir bedeli vardır.

Crick, sanki bunları zaten biliyormuş ve sadece hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi başıyla onaylar. Kendilerine yaptıkları değişikliklerden bahsettiklerinden eminim. Lita her zaman doğayla oynamanın bedelleri olduğunu söylerdi.

Bunlardan birini kendimizle test edene kadar kesin olarak bilemeyiz," diyor sakin bir şekilde. "Ama eğer gezegen Kolektif ile uyumsuzsa, ayrılacağız.

Crick ona doğru hızla başını uzatır. "Ayrılmak mı?

Bulduğumuz diğer yaşanabilir gezegenlerden biri iki birim uzakta," diyor, gözlerini başka yöne çevirerek.

Eğer üç yüz seksen yıl yolculuk etmek beş birim sürdüyse...? Nefes almakta zorlanıyorum. İki birim iki ömür demek olacak.

Crick de hesaplıyormuş gibi gözlerini başka yöne çevirir. "Ama bu da—

Etrafımızdaki insanlar tonik içiyor ve üzerlerinden hızla geçen yıldızları dürterek, hayatları hakkında verilen karardan habersizler.

“Fedakarlık.” Sesi sertleşir. “Bunu gerektirir. Kolektif için kalıcı bir yuva bulma görevimiz var, burada bize zarar verebilecek herhangi bir şeyden veya herkesten tehdit olmadan hayatta kalabiliriz. Bunu bize gelmiş geçmiş ve bizden sonra gelecek olanlara borçluyuz, hayatlarımızı bu gemide onu arayarak geçirmemiz gerekse bile.”

Başım dönüyor. Yüzümü soğuk direğe yaslarım. Odanın karşı tarafında yavaşça bir uydu geçer. Birkaç kişi onu takip eder, merakla bakarlar.

Crick bakışlarını tekrar holografik gösteriye çevirir. “Elbette, Şansölye.”

Bu bizim için ne anlama geliyor? Zeta-4, Rubio ve ben gemideki hayatlarımızın geri kalanında onlara mı hizmet edeceğiz? Ailelerimiz kim bilir ne kadar süredir dondurulmuş halde, saklanıyor?

Ama Sagan'daki herkesi öldüren çevresel bir faktörden daha kötü değil. Nyla kalpsiz olabilir ama bir gezegenin yaşanabilir olduğundan emin olma konusunda haklı. Ve insanlarını korumak için ne gerekiyorsa yapacak gibi görünüyor.

Daha fazla bekleyemem. Buradan çıkıp annemi ve babamı bulmam gerekiyor.

Annemizin istediği torba turba yosununu indiriyoruz. Her birimiz bir ucundan tutuyoruz ve babam ağırlığından daha fazla olduğunu taklit ediyor. "Sensiz bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," diyor, dokuz yaşımda yardıma zar zor yetecek kadar olmama rağmen kendimi değerli hissettiriyor.

Torbayla arka kapıdan geçip çimlerdeki örtüde uyuyan annem ve Javier'i bulmak için yürüyoruz. Güneş ufkun altında hızla batıyor.

Rápido, çöle giden patikaya yakın yuvasına doğru süzülüyor.

Babam ve ben torbadaki yosunu yere döküyoruz. Annem esniyor ve oturuyor. "Prensi ve yaveri, fetihlerinden gün batımında dönüyorlar, sphagnum hediyesiyle.

Home Depot'a yaptığımız tehlikeli görevden sağ kurtulduğumuza sevindim.

Buraya bakınca, buna değdiğini söyleyebilirim." Annem bahçesini işaret ediyor. "Burası bizim orta çağ savaş alanımız. Ölümle yüzleşmeyi planlıyorum.

kürek veya tırmık elimde.

Baba güler. “Petra, ölü bedenlerimizi gübre olarak yükseltilmiş yataklara yuvarlamak için sana güveniyoruz.”

“İğrenç!” diye bağırırım.

Javier uykudan sıyrılır ve mızıldanır.

“Onu ben aldım.” Baba Javier'i kucağına alır ve omzuna yaslar. Javier'in tombul ayakları babasının göğsüne sarkar. “Gidip ona banyo yaptıracağım.”

Anne telefonunu eline alır ve el fenerini açar. “Yatmadan önce bir maceraya çıkmak ister misin, Petra?”

Hızla başımı sallarim. Javier'den önce sadece üç kişiydik. Ve aramızda onunla geçirdiğim zamanın arasına girmemesi gerektiğini hatırlayacak kadar çok yıl vardı.

“Peri avına ne dersin?” Göz kırpar ve ayağa kalkar.

İçten içe gülümsemeden edemem. Beni nasıl cezbedeceğini biliyor. “Ama periler çölde olmaz. Ormanlarda olurlar.”

“Burası bir orman. Sadece bir çöl ormanı.” Anne nefesi kesilir. “Şunu gördün mü?” El fenerini yolun ilk ağacına çevirir ve oraya doğru ilerler. Ağaç pembe çiçeklerle kaplıdır.

“Çöl söğüdü mü?” diye soruyorum, onu takip ederek.

“Kesinlikle. Aferin.” Gülümsüyor.

Çiçeklerin taç yapraklarının aslında kanat olduğunu hayal etmeye çalışıyorum ama gördüğüm tek şey çiçek kümeleri. “Hiçbir şey görmedim.”

Beni duymazdan geliyor ve el fenerini diğer yöne sallıyor. “Ah evet, öyle olmalı. Nadir bulunan Adaçayı Perisi.”

Çalıdaki koyu mor çiçeklere gözlerimi kısarak bakıyorum. “Sanırım bir şey gördüm.”

“Ve İngilizler lavantalarının perileri çektiğini sanıyor. Bizim çöl adaçayımızın yanında lafı bile olmaz.”

Gün ışığı azalıyor ve gökyüzü mora dönüyor, ufukta zar zor bir turuncu şerit var. Annem el fenerini patikada ileride bir yere tutuyor. Dudaklarına parmağını koyuyor. “Şşşt.”

Onu taklit ederek fısıldıyorum, “Dev Boru Kaktüs Perisi.”

Gökyüzüne uzanan devasa dikenli yeşil kollar. “Bunun altında Albuquerque kadar büyük bir peri şehri olmalı!” diyorum. Ve böylece, hayal gücüm serbest kalıyor.

ve ve koşuyor. “Kesinlikle harika partileri vardır. Her kaktüs kolunun kendine ait farklı renkte büyülü bir kapısı var.” En uzun kaktüs gövdesini işaret ediyorum. “En büyüğü altın renginde parlıyor. İçeri giren perilerin, narin kanatlarını yırtacak gül dikenlerinden oluşan bir engelli parkurdan uçmaları gerekiyor. Anında uykuya neden olan patlayan papatyalardan ve damlayan bal peteklerinden kaçınmaları gerekiyor, bir damlası bile uçuşlarını yapışkan hale getirebilir. Ama oradan geçtikten sonra…” Sesimi fısıltıya indiriyorum. “Sonra bilmece geliyor.” Gözlerimi kısıyorum. “Her gökkuşağında bulunurum.” Kollarımı yukarı uzatıyorum. “Gökyüzündeyim.” Dizlerimi büküyorum. “Okyanusların derinliklerinde.” Parmaklarımı oynatıyorum. “Ve bir jay kuşunun tüylerinde. Ben neyim?”

Annem gülümsüyor ama bana bakmak yerine arkamdaki bir şeyi tarıyor.

Eğiliyorum. “Doğru, peri. Ben maviyim. Girebilirsin.” Çevredeki çöle aldırış etmeden devam ediyorum. “Peri elbiseleri ve takımları, yusufçukların kanatları gibi parıldar. Periler, acı bakla çiçekleri şeklinde kupalardan içerler. Farklı renklerde meyve suyu ve nektar çeşmeleri kupalarını doldurur.” Gözlerimi kapatıyorum. “Ateş böcekleriyle dolu ağaçlar parıltılarıyla titrer—”

Annem tekrar nefesi kesilerek bağırıyor, beni kesiyor ve tam tersi yöne işaret ediyor. “O ne?”

En uzun kaktüs kolunun içindeki büyülü peri partisinden uzaklaşıyorum. Annemin el feneri, küçük sarı çiçekleri olan gerçek bir çalılığa tutuluyor.

“Aferin!” diyor. “Botanik harika değil mi?”

“Mmmh,” diye mırıldanıyorum, bunun aslında ne olduğunu fark ederek. Sürdüğü sürece eğlenceliydi, yine de.

Başımı öpüyor ve ışığını eve geri tutuyor. “Ve orada tüm perilerin en sevimlisi yaşar. Petra Peri. Ve yatmadan önce duş alması gerekiyor.” Annem gözlerimin içine bakıyor ve göz kırpıyor. “Seni orada yendim.”

İç çekiyorum, “Krem.” O koşarak uzaklaşıyor ve ben de karanlıktan korkarak peşinden koşuyorum.

NYLA VE CRICK'İN KONUŞMASI SESSİZLEŞİR. Sütunun etrafından eğiliyorum. Crick düşündüğümden daha yakın. Biraz geri çekiliyorum ama onu göremeyecek kadar değilim, onun arkasındaki boşluğu dolduran beyaz küre. Yüzeyini tanıyorum. Eğer bu hologramları astronomik olarak doğruysa, ayın arkasında... bulacağımı biliyorum.

Örgülerini düzgün bir topuz yapmış bir adam işaret edip gülümsüyor. "Muhteşem!

3B hologram devasa mavi-yeşil bir misket gibi dönüyor. Burada bulunan bizden sadece en gençlerin ayak bastığı gezegene bakıp birkaçı nefeslerini tutuyor. Tam önümde zarifçe dönüyor. Artık Dünya'ya benzemese de, anıya hala gülümsüyorum. O sanal gezegende Lita'm vardı.

Gözlerim doluyor ve içimden gelen bir çığlık, onların ağlayan müziği tarafından bastırılıyor. Rubio, gezegenine tek bir bakış bile atmadan yanından geçiyor.

Kubbenin yan tarafından, tavandan bir ışık çizgisi parlıyor. Dönüp bakıyorum ve diğer herkesin de bunu fark edip gösteriyi izlediğini görüyorum. Kuyruklu yıldız ve kuyruğu, yıldızlar arasında ve odada duran insanlar arasında yavaşça yaklaşıyor. Yemek midemde bulanıyor. Hologramın gerçek olmadığını kendime söylüyorum. Halley Kuyruklu Yıldızı'nı yörüngesinden itip kaldıramam. Bunu olmamış yaptıramam.

Şansölye kolunu sallıyor ve parlayan yılan yörüngesini Dünya'ya doğru hızlandırıyor. Hawaii ile Fiji arasındaki Pasifik Okyanusu'nun ortasına çarpıyor. Anında yukarı doğru bir enkaz yığını fışkırıyor. Işık yayları, sanki tüm oda boyunca patlayan bir havai fişek gibi her yöne doğru patlıyor. Yeşil dudaklı Kolektif'ten, sanki bir futbol maçında sert bir müdahale izlemişler gibi, bir gezegenin yok oluşunu değil de, hayranlık nidaları yükseliyor.

Hızlı çekimde, Pasifik Okyanusu'ndan doğuya doğru Amerika Birleşik Devletleri'ne ve batıya doğru Japonya'ya doğru yayılan bir ateş çemberi beliriyor.

Tüm oda partiküllerle doluyor. Vücutlarımızdan süzülüyor ve sonra tekrar Dünya'ya yağıyor.

Lita'nın o toz parçacıklarının bir yerinde olduğunu hayal ederek boğazım düğümleniyor. Daha önce hiç bayılmamıştım. Dudaklarım karıncalanıyor ve oda eğiliyor. En yakın masaya sendeliyorum ve bir sandalyeye çöküyorum. Eğer tepkimi biri görürse, her şey bitti demektir.

Müzik susuyor ve ışıklar biraz yükselirken Nyla odanın ortasına yürüyor. Yüz hatları, etrafında yüzen gezegenimizin tozuyla yumuşamış.

Birkaç an önce huzurla dönen Dünya'ya işaret ediyor. "Bugün yeni gezegenimize varışımızı kutluyoruz. Eski dünyaya olanlar bir trajedi değildi. Geçmişimizi geride bırakmak için bir fırsattı. Kolektif sayesinde, çatışma, açlık veya savaşla dolu bir dünyanın tek bir anısı bile geleceğimize ulaşamayacak.

Ebeveynlerim de daha iyi bir gelecek istiyordu. Ama babam oraya nasıl ulaşılması gerektiği konusunda tam tersini söyledi. "Yanlış yaptığımız şeyleri hatırlamak ve çocuklarımız ve torunlarımız için daha iyi hale getirmek bizim işimiz olacak. Farklılıklarımızı kucaklayın ve yine de barış sağlamanın bir yolunu bulun.

Artık tek bir birimiz, geçmişteki kusurlarımız olmadan. Yeni bir tarih yaratmaya artık ihtiyacımız olmayacak, çünkü geçmiş yok. Bugünkü Kolektif ve yeni gezegen

bizim kökenimiz. Kolektif, yeni evimizi çok daha iyi bir şeye dönüştürecek.” Kadehini kaldırır. “Yeni kökenimize.”

Mekân, tüm Kolektif sesleriyle yankılanır. “Yeni bir köken!”

Yere bakarım. Ebeveynlerim ve diğer yolcular uyanmış olsalar bile, bu Kolektif'ten çok fazla var.

Başımı masaya koyarım. Müziğin çığlık atan notaları tekrar çalmaya başlar. Notaların arasında konuşma ve kahkaha yeniden başlar.

“Zeta-1?”

Hızla başımı kaldırır ve dudağımdaki teri silerim. Nyla'yı görmek için yukarı bakarım. “Yeni diyete uyum sağlıyor olmalıyım, Şansölye. Özür dilerim,” derim, ona bakamam. “Birazdan servis yapmaya yardım etmek için geri döneceğim.”

“Gerekli olmayacak,” der. “Bugünkü görevlerin tamamlandı. Sektörüne dönüp dinlenebilirsin.” Omzuma dokunur ve ben irkilirim. “Yüzeye yapacağın keşif görevi iyi giderse, döndüğünde daha da önemli işlerin olacak,” diye devam eder. “Laboratuvar kompleksimizde çalışmaktan keyif alacağını düşünüyorum.”

İlk günü ve içinde bir mekik ve malzemeler bulunan bölmeyi düşünürüm. O zamanlar laboratuvar yoktu. Ama Ben'in kendisinin ve diğer Gözetmenlerin, indiğimizde hazır olmaları için onları nasıl monte edeceklerini, ebeveynlerimizin

işlerini yapmaları için açıkladığını hatırlıyorum.

“Sabırsızlıkla bekliyorum,” derim. “Yani Kolektif'e hizmet etmeyi.”

Gülümsüyor ve ben de zoraki bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Bildiğim kadarıyla onlara hizmet etmek için bilgimi kullandığımdan emin olduğu sürece güvendeyim.

Gidebilirsin," diye bitiriyor.

Başka tek kelime söylemesine gerek yok. Bu benim şansım. Asansöre doğru yürüyorum ve Zeta-4'ün bir kadının boş bardağını dolu bir bardakla değiştirmesi sırasında elindeki tepsiyi neşeyle uzattığını görüyorum.

Asansöre biniyorum ve 6. katı tuşluyorum.

İlk gün Ben'in sözlerini düşünüyorum. "Gerçekten üzgünüm, Dr. Peña. Geminin karşısında olacaklar.

Asansör yükselirken, kafamda odalarımızdan geminin karşı tarafına doğru bir çizgi çekiyorum. Ama benimle ailemin olması gereken yer arasında, Kolektif'in yarısının odaları var.

Asansörden çıkıp her iki yöne bakarım. Uzun bir ıslıkla nefesimi dışarı veririm. Yakalanırsam - "Sadece yönümü kaybettim." Odamı geçer ve geminin arkasına doğru yürümeye devam ederim, geminin karşı tarafındaki ayna görüntüsü rotasını nefesim kesilene kadar takip ederim. Düzen bizimkiyle aynı ve kısa sürede tam karşısındaki odayı bulurum. Bu taraftaki kapı aynı vvvvvttt sesiyle kayarak açılır.

Ancak ailelerimizin kapsülleri yerine, odanın arka duvarı, ince derili bir hayalet karidesi için ısıtıcı battaniyeyle örtülmüş arı kovanı yataklarından oluşuyor. Her yatağın dibinde toplu giysiler katlanmış halde duruyor.

Neredeler?

Koridorda ilerlemeye devam ederim ve aynı odaları bulurum ama hiç stasis kapsülü yoktur.

Uzun koridorun daha ilerisinden sesler duyuyorum. Bir an dururum, seslerin yaklaştığını duyarım.

Dönüp ters yöne koşarım, geminin arkasının ortasına dönene kadar. Duvara yaslanıp gözlerimi sıkıca kapatırım, ne yapacağımı düşünmeye çalışırım. Gelenlere doğru gidip sadece kaybolduğumu ikna edebilirim. Ya da ailelerimi aramaya devam etmenin bir yolunu bulabilirim. Gözlerimi açarım. Gözlerimin alışması bir an sürer. En yakındaki kapıyı tararım ve önümdeki bir kapı eşiğinin altından tanıdık mor-mavi ışığı görürüm. Sesler daha da yükseliyor.

İleri adım atıp kapıyı açarım, içeri girerim.

Ayak seslerim metal bir platformda yankılanıyor. Okyanusun derin moru rengindeki ışık ve Pleiades Şirketi'nin bir hatırlatıcısı, karanlığa doğru aşağı doğru sarmal bir merdiveni aydınlatıyor. Dışarıdaki sesler yaklaşırken kapı kapanıyor. Sesler geçip uzaklaşana kadar nefesimi tutuyorum.

Bir adım daha atıyorum ve bitmiyormuş gibi yankılanıyor. En kötü kabusuma yürüyorum, annem, babam veya Javier'in dirseğimi tutamayacağı tam bir karanlık alanı. Korkuluğu kavrıyorum ve bir adım aşağı iniyorum. Her adımla, merdivenler birer birer aydınlanıyor, mor-mavi bir ışık titreyerek canlanıyor. Aklımı arkamda birinin olduğunu hayal eden hayal gücüme bırakmamak için adımları sayıyorum. Ama zemine dair hiçbir işaret yok. "Yüz kırk iki," diye fısıldıyorum, "yüz kırk üç." Sadece fısıltılarımla kendimi avutarak devam ediyorum. "İki on yedi, iki on sekiz...

Ayak seslerimin yankısı daha belirginleşiyor, ta ki aniden küçük bir sahanlıkta durup başka bir kapıyla yüzleşene kadar. Kulağımı kapı pervazına dayıyorum. Yavaşça kapıyı açıp içeri giriyorum.

İlk gün girdiğimiz merkezi hold olduğunu tanıdığım yere yürüyorum. Bir uçtan başlıyorum ve dikkatlice tarıyorum. Gemiye bindiğimiz parlak, karanlık böceği, dört yüz yıl önceki gibi girişin yakınındaki uzak uçta duruyor. Daha ilerisini tarıyorum ve Ben'in inşa etmiş olması gereken, Nyla'nın bahsettiği plexiglass Habitrail laboratuvar kompleksini görüyorum. Metal kutuların depo sıralarının olması gereken holdun ortasına doğru taramaya devam ediyorum. Ama artık orada değiller.

Bunun yerine, merkezi holdun o bölümü sıra sıra stasis kapsülleriyle dolu.

Gülümsüyorum ve ağzımı kapatıyorum. En az yüz kapsül. Kollarımı belime sarıyorum ve hıçkırmaya başladığımı hissediyorum.

Onları buldum. Şimdi sadece aileme ait olanları bulmam gerekiyor.

Belki bir Cog çıkarıcı çalabilirim. Annemle babamın kafalarını kaldırıp boyunlarının arkasına yerleştirebilirim. Uyanmaya başlayacaklar, bu yüzden hava yollarını emmem gerekecek, ama stasis kapsüllerinin üzerinde bağlantıları var. Zor kısım, onları uyandıklarında ve temizlediklerinde kaldırmak ve temizlemek olacak. Ama onlardan birini kendim çıkarabilirsem, diğerinde ve sonra Javier'de bana yardım edebilirler. Rubio'yu çıkardıklarını izledim. Ne kadar zor olabilir?

Kolektifin ailemin hafızalarıyla oynamış olsa bile, Annem asla peri avımızı unutmayacak. Babam ise "Kim var orada? Petri-chor" diye hatırlayacak.

Javier'e Hayalperestler kitabını okuduğumda...

Kapsül sıralarında aceleyle ilerlerken yol ışıkları yanıyor. Ama sonra fark ediyorum ki tek bir kapsül bile parlamıyor.

Attığım her adımda midem düğümleniyor—boş kapsül—düğümleniyor—boş kapsül—düğümleniyor. Hepsi, onlarca, her kapsül, boş ve karanlık.

Her isim levhasında turuncu yardım düğmeleri yanıp sönüyor. Okumak için yaklaşıyorum. Flinn. Alfabetik sıraya odaklanıyorum, bir sonraki koridora geçiyorum. Richter. Sonra bir sonraki: Quinn… Putnam, Peterson.

Derin bir nefes alıyorum. Pequin. Ve nihayet, bir sonraki… Peña. Diğerlerinin hepsi gibi, boş. Karnımı tutuyorum ve kapsüle yaslanıyorum. Tek işaret

yanıp sönen turuncu düğme işlev gören her şeydir. İçimde derin bir şeyler gitmem gerektiğini söylüyor. Basma. Basmazsan gerçek olmaz. Ama donup kaldım.

Gözlerimi kapatıyorum, birkaç derin nefes alıyorum, uzanıp düğmeye basıyorum. Geminin interkomundan gelen aynı yumuşak ses, boş kapsüle bakarken odada yankılanıyor. "Peña, Amy. Hafıza silme: başarısız. Yeniden programlama: başarısız. Temizlendi 7-24-2218.

Dizlerim bükülüyor ve yere yığılıyorum. Temizlendi mi? Kapsülü kavrıyorum ve hava için soluyorum. Kelimenin gerçekte ne anlama geldiğini hayal etmek istemiyorum. Ama biliyorum. Tıpkı Ben gibi.

Annemin kapsülünün kenarına doğru eğiliyorum. İçimdeki her şey oyulmuş gibi hissediyor. Yakında beni aramaya gelecekler. Ama artık umursamıyorum.

Annemin vaat ettiği her şey—Sagan'daki hayatımız—yok oluyor. Annem bir daha asla saçımı taramayacak veya alnımdan öpmeyecek. Beni Dünya'daki her yerden daha fazla bitki ve hayali peri barındıran Sagan'da bir peri avına asla götürmeyecek. Annemle aynı şeyleri aramıyor olsak bile, yine de birlikte olurduk.

Annesinin uyuduğu kapsül boş. "Anne?" diye fısıldıyorum. Yanına, yere kıvrılıyorum. Bir keresinde ambarın uzak köşesinden bir ses duyduğumu düşünüyorum ama kimse gelmiyor.

Sonra geliyorum. Ne zaman olduğundan emin değilim. Bir sonraki boş kapsüle sürünüyorum. "Lütfen, lütfen, lütfen," diye fısıldıyorum. Düğmeye basıyorum.

“Peña, Robert. Hafıza silme: başarısız. Yeniden programlama: başarısız. Temizlendi 28-10-2277.”

Babamın kapsülünün altına sarılıyorum. Göğsüm dev bir yumruk tarafından eziliyormuş gibi hissediyor. Gözlerim yanıyor ve ciğerlerime hava çekmekte zorlanıyorum. Bu adil değil. Buna nasıl bu kadar çok insanı yapabilirlerdi? Ailem sadece birlikte olmamızı istiyordu. Başka bir ses duyduğumu sanıyorum ama umursamıyorum.

Ailemin alındığı tarihler. Aralarında tam bir ömür vardı. Annemin arka bahçemizde şaka yaptığını biliyorum ama onları sonunda böyle hayal ederdim—bahçemizde yan yana yatarken. Bunun yerine, şimdi aklıma başka bir görüntü geliyor. Her biri kendi başına, uçsuz bucaksız bir uzayda süzülüyor. Yaşlı değil, Dünya'dan ayrıldığımız gün göründükleri gibi. Donmuş ve yalnız.

Midemdeki biyolojik ekmek ezmesi geri kusuyor. Yediğimden çok daha fazlası yere sıçrıyor. Ağzımı siliyorum ve

Midemdeki biyolojik ekmek ezmesi geri kusuyor. Yediğimden çok daha fazlası yere sıçrıyor. Ağzımı siliyorum ve babamın kapsülüne yaslanıyorum.

Nefes almaya zorluyorum kendimi ve bir sonraki kapsüle doğru çekiliyorum.

Bakmak istemiyorum ama bilmem gerekiyor. Tıpkı ebeveynlerimin kapsülleri gibi, isim plakasının üzerindeki düğme de yavaş bir turuncu titremeyle yanıp sönüyor. Peña, Javier zar zor görünüyor.

Kapsülün yanına geliyorum. Boş.

Javier de öyle. Hepsi gitmiş.

Metal bir kapının gıcırtısı, ambarın en derin bölümünden yankılanıyor. Karanlıktan boğuk bir ses, "Kim var orada?" diye sesleniyor.

Geldiğim yoldan geriye doğru koşuyorum, sıcak gözyaşları yanaklarımdan süzülürken merdivenlerden tökezleyerek çıkıyorum.

ODAMA DÖNDÜĞÜMDE, bölmeler gitmiş ve Kolektif'in tüm odaları gibi arkadan aydınlatmalı altıgen hücrelerden oluşan bir arı kovanıyla değiştirilmiş. Gölgeler, Rubio ve Zeta-4'ün şekilleriyle iki deliği dolduruyor. Zeta-4'ün yanındaki hücreye sürünüyorum.

Plastik yatağımın üzerinde gözyaşları birikiyor. Neden Javier? O sadece bir çocuktu.

Kolektif'in Cog'umu yeniden programlaması işe yarasaydı daha iyi olurdum.

En azından diğerleri gibi kayıtsız olurdum. Ailemle birlikte ölmek isteyerek burada yatmıyor olurdum. Şansölyeye her şeyi hatırladığımı söylersem, beni ya siler ya da tekrar programlamaya çalışır. Annesi, babası ve Javier'e ne olduğunu hayal ederek bir ömür geçirmektense bunlardan herhangi biri daha iyi.

Zeta-4 yanımda uykusunda inliyor. Cog'u olmadan, uyurken ona ve Rubio'ya artık indirme yapılmıyor.

Sıçrayarak yatağının duvarına çarpıyor ve tüm peteğimizi titretiyor.

“Ama, sadece bir atış sözü vermiştin! Canım yanacak.” Hücremde doğrulup kafamı vuruyorum.

Zeta-4'ün Dünya'ya dair tüm anıları silinmiş olmalı. Rüyasında bile annesini ve doktora gitmeyi nasıl hatırlayabilir?

Kalkıp kolunu uyandırmak için ovuyorum. Vahşi bir çığlık atıp kolunu geri çekiyor.

Onun iyi kontrol cehenneminde kalmasına izin veremem. Koluna bastırıp onu uyandırıyorum. Fırlayarak bana dönüyor. “Zeta-1, ne…?” Derin nefesler alıyor. Kaşları çatılıyor ve bir şeyleri gevşetmeye çalışır gibi alnına yumruğunu vuruyor. “Garip…” Çenesi titriyor. “Gerçek değildi.” Gözlerinde yaşlarla bana bakıyor. “Değil miydi?”

Biliyorum, geminin ambarında annesinin adının yazılı olduğu boş bir kapsül var. Ve zihninin derinliklerinde bir yerlerde, Zeta-4 bir daha asla tanımayacağı bir anneyi özlüyor. Kendi annemin anılarıysa rüyalarda değil. En azından Zeta-4 acının gerçek olmadığını düşünebilir. Anneme gemiye giderken onu korkuttuğum için özür dilemek için geri dönüp ona bunu söyleyemem. “Uyu,” diye fısıldıyorum Zeta-4'e. “Yarın konuşuruz.”

Başını tekrar yastığa koyuyor. Nefesi kesiliyor ve hayali olduklarını düşünse de hala duygularını sindirdiğini biliyorum. Lita'nın onu teselli etmek için ne yapacağını düşünüyorum. Javier'de olduğu gibi işleri daha da mı kötüleştireceğim?

Annemin sesi zihnimde yankılanıyor. “Gerçekten Petra, şimdi hikaye anlatma zamanı değil.”

Keşke son gün gemiye gitmeyi reddetmeseydim. Ve annemin bana söylediği son sözlerden bazılarının o sözler olmamasını dilerdim. Zeta-4'ün bedeni titriyor. Buna değer. Tüylü saçlarını okşuyorum.

Sesim titriyor.

Uyusun yavrum, Uyusun güneşim, Uyusun Kalp parçam.

Gözlerimi silmek için acele ediyorum.

Zeta-4 bana dönmek için yuvarlanıyor. "Neydi o, Zeta-1?

Öksürerek boğazımı temizlerim. “Arrullo denir, uyumamıza yardım eden bir şarkı. Pek iyi değilimdir bu konuda.”

“Aluro,” diye yanlış telaffuz eder. “Hoşuma gitti.” Elinin tersiyle gözlerini ovuşturur. “Zeta-1?”

“Rüyam neden beni ağlattı ki? Ağlamamalıyım. Şansölyeye söylemeli miyim?”

“Hayır!” Elimi onun elinin üzerine koyarım.

Annem ve babamın kapsüllerinden gelen sözler zihnimi doldurur. “Hafıza silme: başarısız. Yeniden programlama: başarısız. Temizlendi…”

“Rüyaların hakkında kimseye bir şey söyleme. Onlar Kolektif ile paylaşılmamalı.”

“Eğer eminsen,” der.

“Eminim.” Elini sıkarım. “Sana bir şey söyleyebilir miyim?”

Yarın, Şansölyeye kim olduğumu hatırladığımı söyledikten sonra, zaten bu hikayeleri hatırlamayacağım.

“Bana ne söylemek istersin?” diye sorar.

Rubio hücresinde dönüyor ama horlaması devam ediyor.

“Buna… bir öykü denir,” diyorum. “Kolektif’e hizmet etmek içindir. Ama şimdilik bunu kendimize saklamalıyız.”

“Yani, başlangıç gibi. Bir zamanlar.”

Yüzü ifadesizleşir. İfadenin ne İspanyolca ne de İngilizce’de tanıdık gelmediğini fark ediyorum.

“Tüm öyküler atmosferi ayarlamak için bir şeyle başlar. Ve bitirmek için bir sözle biter.”

Anlıyormuş gibi başını sallar ama anlamadığını düşünüyorum.

“Evet?” “Öykü…” diyor Zeta-4. Lita’nın eskiden yaptığı gibi başlıyorum. “Evvel zaman içinde…” Kaşları çatılıyor. “Bu kelimeler ne anlama geliyor?” “Bir zamanlar Blancafor adında bir prenses vardı,” diye başlıyorum. Standart bir masal değil. Bazı kısımlarını İngilizce nasıl anlatacağım konusunda emin değilim. Lita, küçük bir kızken, halk içinde İspanyolca konuşmaya cesaret edemediği, hikayelerini başkalarının duyabileceği yerlerde paylaşamadığı bir zaman olduğunu söylemişti. Dili ve ten renginin sorun yaratabileceği bir zaman. Yıldızlı gökyüzünün örtüsü altında ve

Alışkanlıktan, çam ağacı dumanıyla hikayelerini bana İspanyolca-İngilizce karışımı bir dille fısıldardı. Kendi versiyonu, büyükannesinden ve büyükannesinin büyükannesinden miras kalmıştı—her biri o zaman dünyalarında ne oluyorsa ona göre biraz farklı bir versiyondu.

Lita'nın hikayelerim hakkındaki sözlerini hatırlıyorum. "Nereden geldiğinden veya atalarının sana getirdiği hikayelerden asla utanma. Onları kendine ait yap.

Şimdi Lita gibi gerçek bir hikaye anlatıcısı olamayacağım. Ama Zeta-4 için bir tane daha anlatmaya karar veriyorum. Ve Lita için, onu kendime ait yapacağım.

Ve Lita için, onu kendime ait yapacağım.

Onun versiyonunun Şansölye'nin hastalıklı yüzü ve kaygan sözleriyle birleştiğini hayal ediyorum, Dünya'dan parçalar uzaya uçarken. "Eski dünyaya olanlar bir trajedi değildi. Geçmişimizi geride bırakmak için bir fırsattı.

Zeta-4'ün altıgen yatak açıklığının önünde bağdaş kurarak oturuyorum. "Blancafor'un babası, dış dünyadan korkusu onu bir deve dönüştüren tuhaf bir kraldı. Saydam bir cildi ve yılan gibi bir sesi vardı.

Zeta-4 biraz geri çekilir ve kıkırdar. Sonra ben de biraz geri çekilirim, onun hırıltılı tepkisinden biraz şok olmuşum. Gülümsüyorum. Ya beyninin bu kısmını engellememişler ya da hikayedeki bir şey ona ulaşmış.

Ama Blancafor, Sangre de Cristo Dağları gibi zengin kırmızımsı-kahverengi derisiyle, karşılaştığı herkese karşı cömert, nazik ve açık fikirliydi.

Zeta-4 gözlerini kapatır ve gülümser. Sangre de Cristo Dağları'nın ne olduğunu bilmese de, her şeyi zihninde canlandırdığını biliyorum.

Elimi yumuşak saçlarının üzerinde gezdiririm. "Ve kar baykuşu gibi sarı tüylerden saçları." Tüyler. Bununla Zeta-4'ün yeni adını buldum.

Baykuş," diye fısıldar Tüyler kendi kendine, alnı bir hayvan için karışık bir şekilde düşünceli bir şekilde buruşmuş, bir daha asla göremeyeceğimiz bir hayvan.

Bir prens onların... diyarına saptığında, Blanca ya da onu korkunç babasının kontrolünden kurtardı.

Tüyler'e kralın prensin özgürlüğü için yerine getirmesini istediği her imkansız görevi anlatırım. Ve her seferinde, Blanca ya da prensin mücadelesini tamamlaması için gereken araçları veren kişiydi. Ama sonunda, kral prensin özgürlüğünü bağışlamadı. Ve birlikte, prens ve Blanca ya da kaçtılar.

Belki de fazla ileri gidiyorum...

Babası Blancaflor ve prensi kovalarken, her biri kralın uçan atlarından birinin üzerindeyken, tarağı saçından çıkaran, onu yere bırakarak Dünya'dan yükselen sarp dağlar oluşturan Blancaflor'du.

Dünya mı?

Bunu Şansölye'nin partisindeki yeşil ve mavi renkte, solgun dünyalarında dönüyor hayal ediyorum. Renk yoktu, sadece içkileri vardı. Göğsümdeki sıcaklık yükseliyor. "Evet.

Devam ediyorum. "Blancaflor ve prensin yaşadığı yerdi. Bir gezegendi." "Onu duyduğumu sanıyorum. Ama bu masal

Devam ediyorum. "Blancaflor ve prensin yaşadığı yerdi. Bir gezegendi." Ona duyduğumu sanıyorum. Ama bu masal Kolektif'e hizmet etmemize nasıl yardımcı oluyor?

Cevap vermeden devam ediyorum. "Blancaflor sonra altın bir iğne bıraktı, bu da Sahra gibi sıcak çöl kumlarına dönüştü. Ama kötü lider hızlanmaya devam etti. Blancaflor safir şalını çıkardı, Pasifik gibi mavi dalgalar ve beyaz köpükler yarattı.

Okyanustan ve dalgalarından bahsederken Feathers'ın kaşları çatılıyor. Nereden geldiğini bile bilmediğimi fark ediyorum.

“Sonunda Blanca, prensi güvenle evine ve ailesine geri götürdü. Prens'in babası, Blanca'nın oğlunu kendisine geri getirmesinden minnettardı…” Kendi sözlerimle bitiriyorum. “Ve kral zekasından çok etkilendi, Blanca'yı varisi ve bir sonraki hükümdarı yaptı. Prensi, krallığı bilgisiyle, zekası ve nezaketiyle yönettiği için yanına aldı. Blanca sadece prensin krallığını yönetmekle kalmadı, aynı zamanda kendi canavarı olan babasını ve acımasız başka herhangi bir zorba veya hükümdarı da alt etti.” Şöyle bitiriyorum: “Ve colorín Colorado, bu masal bitti.”

Tüyler iç çekiyor. “Bana yarın bir ninni söyleyip başka bir masal anlatır mısın?”

“Ninni.” Gülümsüyorum. “Ve kimseye söylememek söz verirsen.”

Yanındaki uyku hücresinden farklı bir ses duyuluyor.

“Ben de hiçbir şey söylemeyeceğim.”

Yüzüm ısınıyor. Rubio'yu dirseğiyle başını dayamış uyanık halde görmek için yanındaki altıgen hücreye doğru eğiliyorum. Ne yaptım ben?

“Harikaydı,” diyor Rubio. “Blanca'yı sevdim.”

“Dünya,” diye fısıldıyor. Gözlerini kapatıyor. Tüyler yastığına düşüyor, gözleri kapalı. “Ben de, Zeta-3.”

Tüylü kafasını bir kez daha ovuyorum ve hücreme geri sürünüyorum. "Ben de," diyorum, Blanca'nın yeni versiyonumdan çok daha memnunum.

Bu son olamaz. Hikayemin sonu bu olamaz.

Oda sessizleşir ve onların yumuşak nefes alışları ve Suma'nın jelinin şıpırtısı tek ses olur. Gözlerimi kapatıyorum ama sadece ailemin boş kapsüllerini hayal edebiliyorum. Ve o sıradan ses: "Temizlendi.

Ebeveynlerim bana ne yapmamı söylerdi? Ya Javier beni şu an görebilseydi?

Yaşamamı istediklerini biliyorum. Savaşmamı. Bu gemide daha fazla kalamam. Kaçmanın bir yolunu bulmalıyım.

Lita bana dua etmemi söylerdi. Ama gözlerimi kapatıp Tanrı ile konuşmaya çalıştığımda hiçbir şey duymuyorum. Zaten şu an O'na söyleyecek bir şeyim de yok.

Bunun yerine, Lita ile bir yıldız örtüsünün altında oturduğumu hayal ediyorum; karanlığında o kadar çok dağılmış yıldız var ki, gözlerini kısmış olsan tüm gökyüzü simlerle dolardı.

Ya da Javier'in etrafına sarılmışım, yumuşak GG Gang sweatshirt'ü yanağıma değiyor, parmağımı onun takımyıldız doğum lekesi üzerinde gezdirirken.

Sonra babamla birlikteyim, kolu etrafımda, çöl zemini ve kayalardan gelen taze yağmur kokusu bizi sarıyor.

Annem saçlarımı gözlerimden çekiyor ve bir çöl adaçayı gösteriyor; hayalimde, mor kanatlı bir peri bize doğru uçuyor.

Anılarım olmadan yaşayamayacağımı biliyorum. Onları unutursam, ailem hiç var olmamış gibi olur. Gözyaşlarım yüzümden ve boynumdan akıp saçlarımı ıslatana kadar dökülüyor.

Feathers ve Rubio da ailelerinin anılarına geri dönmeyi hak ediyor. Onlar ve aileleri ne ummuşlardı? Aileleri onlara benimkiler gibi Sagan'da yeni bir hayat mı vaat etmişti?

Crick bir yığın katlanmış giysiyle içeri girerken Rubio yüksek sesle horlar. Crick birer birer hücrelerimizin sonuna koyu gri tulumlar bırakır. Bir yanım heyecanlı. Bunlar Sagan için.

Kaçmak istiyorsam sakin kalmalıyım. "Merhaba, Crick," derim.

Merhaba, Zeta-1," der. "Nasılsın? Uyuyor olmalısın." "Şimdi daha iyiyim." "Harika. Uyandığında büyük bir günün olacak. Tehlikeli olabilir." Kalbim göğsümde gümbürdüyor. "Kolektif'in ne yapabileceğimiz konusunda heyecanlanacağını umuyorum." Şansölye Nyla'nın kaygan sesini ima ederim.

“Kolektif için bir denek olmaktan gurur duyuyorum.”

Kaşlarını çattı.

Cevap vermeden yuvarlandım.

Uyku hücremin içine kafamı çarpıyorum ve geminin iletişim sisteminden yumuşak bir ses, beni uykudan uyandırıyor. "Zetalar, mekiklere götürülmeye hazırlanın.

Metal kapının yansımasında, Feathers ve Rubio zaten dikkat kesilmiş, tulumları düzeltilmiş ve boyunlarına kadar iliklenmiş durumda duruyorlar. Saçları yeni taranmış bir bahçe gibi geriye taranmış. Fırlayıp hemen tulumumu giyiyorum ve parmaklarımla saçlarımdaki düğümleri açıp gevşek bir örgü örüyorum. Kaçan saç tutamları yanağımı gıdıklıyor ve tulumum yer yer buruşuyor.

Çalışma botlarımı zar zor bağlamışken kapı kayarak açılıyor. Crick bize dönüyor. Yüzü heyecanla parlıyor. "Benimle gelin, Zetalar.

Nasıl olur da uyuyakaldım? Bu, yüzde yüz performans göstermem gereken gün.

Eldivenlerimi aceleyle giyiyorum ve diğerleri gibi sıraya giriyorum.

Crick bizi asansöre doğru koridorlarda yürütüyor. Odalardan meraklı yüzler görünüyor ve köşeleri döndükçe fısıltılı konuşmalar peşimizi bırakmıyor.

Asansörün camından, bir zamanlar parkın olduğu ana odaya bakıyorum, zemin soluk beyaz bir ışık yayıyor, sanki her an çatlayıp bizi yutabilecek bir buzun üzerine basıyormuşuz gibi. Bir önceki gece Nyla'nın parti verdiği kafeteryaya göz atıyorum. Partiden kalan masalar ve sütunlar gitmiş, geriye sadece yine boş bir oda kalmış.

Ana arenada küçük bir bölümde, en az yirmi kişi saksı bitkilerinden oluşan bir iş istasyonunun arkasında bir montaj hattı oluşturuyor. Midem kasılıyor. Uzayda bitkilerin büyümesinin tek yolu, annemin Hyperion'un toprağında kullandığı gibi zaman salınımlı besinleri kullanmak. Şimdi tanıdığım lahana yapraklarının daha büyüklerini kestiğini görünce bakmadan edemiyorum. O yaprakları, bir kaşık protein tozunu ve ardından annemin ekşi mayasına benzeyen bir topak kütleyi bir sıkıştırma ünitesine koyuyorlar. Birkaç dakika içinde, kusmuk yeşili bir Hershey bar gibi bir blok çıkarıp daha küçük karelere ayırıyorlar.

Partiden gelen Biyohamur Çocuk, kare dilimlerle dolu bir tepsi tutarak bize yaklaşıyor. Kendi başımıza gidip alabileceğimizken neden ona bu görevi verdiklerinden emin değilim. Tüyler ve Rubio uzanıp her biri bir küp alıyor. Ben de aynısını yapıyorum. Teşekkür etmek için gülümsemeye çalışıyorum ama o hala benimle göz temasından kaçınıyor, bu yüzden kendimi işe dalmış gibi gösterip üretim hattını izliyorum.

Crick yanıma gelip duruyor ve baktığım yönü işaret ediyor. "Bitkibilim geçmişini göz önüne alırsak, besin üretimimize olan hayranlığını anlayabiliyorum," diyor. "Gerçekten harika. Sebze, protein ve maya. Sonsuz yiyecek kaynağı.

Evet. Sadece ihtiyacın olan yaprakları alıp geri kalanını büyümeye devam etmesi için bırakmak. Ve maya tomurcuklanma yoluyla eşeysiz olarak kendi kendine çoğalıyor." Dişlerimi sıkıyorum. Gemideki ilk gün erzakları görmüştüm. Yüzyıl daha yetecek kadar olmalıydı. Ona, o bitkilerin tohumlarının Sagan'da yetiştirilmek üzere olduğunu söylemek istiyorum. Varışımızdan sonra yolcular için ayrılan protein tozundan bahsetmiyorum bile.

Küçük çocuk Voxy, Nyla yanında, el sallayarak yaklaşıyor. Ağzı genişçe gülüyor, ön dişlerini kaplayan biyohamur. Gülümsememi geri bastırıyorum.

Nyla ona hızlıca bir bakış atar ve o da kolunu tekrar yanına indirir.

Yayılmış olmalarına rağmen, yalnızca bu ana odanın genişliğinde, gemide olması gerekenden çok daha fazla insan olduğunu fark ediyorum. İzleyiciler için tayınlar kesin olarak planlanmıştı. Ama bu insanlar artık İzleyici değiller ve kurallara uymuyorlar.

Bu kadar insanı ve gemideki tüm yolcuları statüde tutamazlardı. Ve sonra fark ediyorum, aslında Kolektifleri dışında kimseyi desteklemeyi hiç niyet etmemişlerdi—bu da geride kalanlarımızı çok daha harcanabilir kılıyordu.

Kolektif'in birçoğu yedikten sonra aceleyle uzaklaşır. Bazıları kalır, her biri yüzeyini güvenle yalayabileceğiniz kadar temiz görünen devasa bir zemin bölümünü temizler. Yukarıdaki ayna görüntüsünde, en az kırk kişi demirlerle tavandan sarkarak, zaten tertemiz olan kubbe tavanı siliyor. Arada bir Uyum veya Birlik, her biri altındaki temizleyen kişiden daha büyük olan mor harflerle, bir üzüm tutan karınca gibi yukarıda parlar.

Başımın üzerindeki gösteriden kendimi ayırdığım zamana kadar, duvardaki gizli bir bölmeden bir iş istasyonu menteşelenerek aşağı iner. Birer birer, devasa düşen domino taşları gibi, odanın etrafındaki duvarlardaki gizli bölmelerden daha fazla iş istasyonu aşağı iner. Kargo asansöründen, insanların her istasyona çıkardığı havada süzülen kutuların uğultusu yankılanır.

On beşer kişilik iki grup halinde on kişi, uyku battaniyelerini temizleyip katlıyor, bir kutuya yerleştiriyor. Tulum tamiri için başka bir montaj hattı da devreye giriyor. Hepsi binlerce kez yaptıkları bir hassasiyetle çalışıyor.

Gemi kendi kendine yönlenecek ve bakım gerektirmeden yüzyıllarca gidebilecek şekilde ayarlanmıştı. Bu yüzden kapsüllerimizi ve Cog'larımızı kontrol etmek ve Sagan'a varış için hazırlıkları yapmak dışında, Ben gibi eski gözetmenlerin sevdikleri şeyler üzerinde çalışmak için zaman ve alana sahip olmaları gerekiyordu.

Şimdi hepsi sadece meşgul bir iş. Yaratıcı veya özgün bir şey yok; renkli veya dağınık bir şey yok.

Ama yine de, burada bile bazı oyalananlar var. Okulumdaki öğretmenler gibi, teneffüs sırasında oyun alanında toplanıp kahve eşliğinde sohbet edenler. Burada, biyolojik ekmek üzerinde oyalanıyorlar. Crick, Feathers ve

Rubio, sessizce yemeklerini yiyen, ve Nyla, Voxy ile ciddi bir konuşma yapmaya çalışıyor gibi görünen, bu yüzden duvardaki küçük gruba kulak misafiri olabilirim.

Çekiç başlı bir köpekbalığı gibi birbirinden uzak gözleri olan bir adam, biyolojik ekmeğini kemiriyor. "Mmmmh," diye mırıldanıyor.

Bunun birinin söylediği bir şeye evet-mırıldanması mı, yoksa az önce aldığı lokmaya bir lezzet-mırıldanması mı olduğunu anlayamıyorum. Ama eğer adamın yediği tek şey biyolojik ekmekse, ne kadar iğrenç olduğunu kesinlikle bilemez. Hiç mango-biber paletası veya çikolata veya Takis tatmamış.

Yanındaki kadın eğiliyor. Nyla'dan biraz daha kısa ve daha kıvırcık örgülerle bir şeyleri telafi ediyor gibi görünüyor. "Len'i gönderdiklerini duydum." Boğazını temizliyor. "Len ve ben bebekken aynı Kolektif yaratılış partisindeydik.

Voxy'ye bakıyorum. Onun Nyla'nın oğlu olduğunu varsaymıştım.

Aynı görevlere sahibiz. Ve gezegen keşfi onlardan biri değildi.

Ne demek istiyorsun, Glish?" Hammerhead soruyor.

Hiçbir şey söylemiyorum. Sadece bir merak." Ama Glish aniden tüm biyolojik ekmek küpünü ağzına atar ve uzaklaşır.

Bir el dirseğimi tutunca sıçrıyorum. Kimsenin yaklaştığını görmemiştim.

Gidelim mi?" diyor Crick, gülümseyerek. Nyla, Voxy, Feathers ve Rubio'yu işaret ediyor. Nyla, Voxy'yi kovuyor ve o omuzlarını düşürüp uzaklaşıyor.

Biyoloğumu yutkunup onları asansörde takip ediyorum.

Birkaç kat boyunca bizi çevreleyen karanlık metal kasa içinde sardalya gibi sıkışarak iniyoruz.

Asansör hoş bir zil sesiyle duruyor ve kapılar açılıyor. Ailelerimizin boş kapsüllerinin bulunduğu ambar alanına adım atıyoruz. Ellerim titremeye başlıyor ama yüzümü dümdüz tutuyorum. Artık burada değiller. Artık burada değiller. Ve yüzlerce yıldır gitmişler. Beni artık bu gemiye bağlayan hiçbir şey yok. Feathers ve Rubio'nun ebeveynlerinin de burada olduğunu biliyorum. Nyla'nın arkasından geliyorlar ve karanlık kapsüllere ikinci bir bakış atmıyorlar.

Suma'yı tekrar stazda düşünüyorum. Kimseye yardım edemem.

Burada, ambarda, Kolektif'teki herkes yukarıdaki kadar sıradan işlerle meşgul. Ne kadar temiz olması gerekiyor? Ana alan kadar ıssız.

Sanat yok. Müzik yok.

Crick boğazını temizler. “Dron raporlarından yeni gelişmeler var mı, Şansölye?”

“Önemli bir şey yok.” Nyla ona bakmaz bile. “Yaşanabilir bölgede sekiz saatlik döngüler halinde gelen güçlü rüzgarlar var. Keşif görevlerimizi ayarlayamayacağımız bir şey değil.”

Crick'in sürekli sorularının ne anlama geldiğinden emin değilim ama paylaştıklarından daha fazlası olduğu açık.

İlk geminin Sagan'a ulaşıp ulaşmadığını merak ediyorum. Ulaştılarsa hayatta kalabildiler mi? Gemimizde olan gibi bir şey orada da olmuş olabilir mi? Kolektif, Dünya'dan başkalarını bulmak için acele etmiyor gibi görünüyor.

Geminin giriş rampasına ulaşana kadar yürümeye devam ediyoruz. Annemin ilk gün kolumu tuttuğu yere yaklaştıkça boğazımda bir yumru oluşur. Ama daha önceki gibi rampa yerine, giriş Ben'in söylediği gibi karanlık köşesinden çekilmiş olan mekik için metal bir tünel-kapı ile kaplıdır. Nyla bizi bakan gözlerin arasından mekike götürür.

Okul gezilerinde pek çok servis kullandım ama bu halka açık okul servisi değil.

Pleiades Corp'un süslü mor şerit aydınlatmaları hala metalik zeminde ve tavanda uzanıyor. Kenarları kaplayan koltuklar bile lüks gemi şirketinin orijinal lacivert renginde. Ancak okul servisindeki gibi sıkışık sıra sıralar yerine, her biri kokpittekiler kadar büyük, her iki yanda sadece on koltuk var. Ortada bir laboratuvar istasyonu ve açık örnek torbalı bölmeler bulunuyor. Şişeler ve toplama aletleri, yüzlerce yıllık indirmelerden önce beni korkuturdu. Ancak En Cognito programı, o çantadaki her aletin nasıl çalıştığını anladığımı garanti ediyor.

Feathers, sol taraftaki bir koltuğa yürür, oturur ve emniyet kemerini takar. Rubio da aynısını yapar.

Feathers'ın tam karşısındaki koltuğa oturuyorum. Bir an sonra, partide çok fazla tonik içen adam Len, arkamızdan tam teçhizatlı bir şekilde içeri giriyor. Hayal gücümden mi emin değilim ama taze bir kıvrım

dudaklarının kenarlarını kaplıyor gibi görünen yeşil bir ton. Arkaya doğru bizden uzakta oturuyor ve gözlerini kapatıyor.

Tüyler yavaşça göz kırpar, sanki bütün bu şey onu sıkmış gibi. Bana baktığını görüyor. "Şansölye benim için yapacak özel bir şey bulamadı," diye cıvıldıyor tiz ve cırtlak bir sesle, "bu yüzden nanoteknoloji için ham madde arayacağım. Karbon nanotüpler hakkında bir şey biliyor musun?" Başımı sallıyorum ve gülümsememi gizlemek için dudaklarımı birbirime bastırıyorum.

Nyla bana yaklaşıyor. Derin bir nefes alıyor ve eğiliyor. "Zeta-1.

Gülümsememi çabucak kaybedip başımı sallıyorum. Umarım yakında o saçma unvana cevap vermek zorunda kalmam.

İşin özellikle önemli," diyor Nyla. "Defoliasyon konusunda uzmanlığına ihtiyacımız var.

Dünya'dan ayrılmadan önce, Annem ve Babamın En Cognito programını gerçekten kullanmam gerekeceğini düşünmemiştim. Bu, ebeveynlerimi bilimleri okumak için yaratılmadığıma ikna ettiğim zaman olurdu. Ben başka bir şey olmak için yaratılmıştım.

Elbette, Sagan'a yerleşmek için yerleşimlerini inşa etmek üzere oradaki bitki örtüsünün bir kısmını temizlemeleri gerekirdi. Ama bu onların işi olurdu.

Bir an için, sirke, tuz ve bulaşık sabunu gibi daha az toksik çözümlerden Vietnam Savaşı'nda kullanılan Agent Orange'a kadar uzanan herbisitler hakkında bildiğim şeyleri düşünüyorum. Açıkçası, Şansölye Nyla'ya Dünya tarihine bu kadar özgü bazı şeyleri hatırladığımı söyleyemem. "Daha kesin olabilir misin?" diye soruyorum.

Uzaklara bakıyor. "Bazı yerli türleri kaldırmamız gerekiyor. Kolektif, tehlikeli florayla fiziksel temas riskini almadan yaprakları öldürebilecek bir hava yoluyla yayılan herbisit olduğuna inanıyor.

Kolektif'in gezegeni gerçekten işgal edeceğini pek düşünmemiştim. Gemiden indikleri hayal edemiyorum. Sanırım bir kısmım ineceklerini ama steril dünyalarının güvenliğinden asla ayrılmayacaklarını düşünüyordu.

Hava yoluyla yayılan bir herbisit oluşturmak sorun değil," diyorum, ona gerçeği söyleyerek. "Gemideki laboratuvarda yapmak yeterince kolay," diyorum. "Kolektif için," diye ekliyorum, "dirençli olabilecek herhangi bir bitki örneğini toplayacağım.

Buna gülümsüyor.

Hazırız," diyor Crick.

Öyleyse." Nyla ellerini kavuşturuyor.

Her eyes scan each of us, but Len doesn't acknowledge her.

Nyla and Crick exit the shuttle, and the airlock door vacuum seals behind them. The shuttle grows eerily silent except for Len whispering something I can't quite make out.

Even though the cockpit's vacant, the hum of the shuttle's engine vibrates under my feet. The remote-pilot setting immerses the cockpit in a red glow.

I glance back at Len. His eyes are still closed. There's no way he could look paler, but his lips are unusually violet, and he looks like he might pass out.

The shuttle clanks as we shift off the dock and onto the launch rails. We jostle as it begins to make a ninety-degree turn to face the open launch portal.

My mouth drops open as a shimmering purple-and-blue abalone sky comes into view through the cockpit window. I know certain colors are harder for me to see, and I wonder how much more magical this looks to Feathers and Rubio.

I glance over, and Feathers has a smile on her face. Rubio's brow is furrowed.

Fascinating," he whispers.

By their reactions, they're still not quite as blown away as I am. But obviously something within them, no matter how deep, can still be curious and impressed by something beautiful.

Düşük hızlı bir blenderın uğultusu başlar ve tiz bir vızıltıya dönüşür. Birkaç saniye içinde mekik, ay çekirdeği gibi dışarı atılır. Koltuğuma geri çekilirken gemiden gökyüzüne doğru fırlıyoruz. Antigravite devreye girer ve mekik yavaşlar, sonra durur, gemiyle aynı seviyede havada asılı kalır.

Mekik titriyor, bu da gemide uzaktan bizi pilotluk yapan Crick'in elinin de aynı şeyi yaptığının bir işareti. Onlara binlerce kez bir hovercar kullandığımı (çoğunlukla babamın kucağında otururken ve annemin haberi olmadan) itiraf edemem ve Crick'in şu anda yaptığımdan daha yumuşak bir sürüşle yüzeye inebilirdik.

AG'nin sessizliği hakim olur ve sonunda Len'in ne söylediğini duyabiliyorum. Tekrar tekrar, "Kolektif için. Kolektif için," diye fısıldıyor, şeffaf derisinde ter damlaları birikiyor.

Kaskları takın," diyor Crick'in sesi hoparlörden. Takip korpomonitörünü boynumun arkasına, kulak arkasındaki iletişim ünitesini yapıştırıyorum, sonra

Her ikisini de takım elbiseme takıyorum. Koltuğumun arkasına uzanıp diğer herkes gibi kaskımı takıyorum. Kaskı öne doğru kapatıyorum ve "klik" sesiyle kapanıyor. Temiz hava bir kartuştan geliyor.

Geminin gölgesinden uzaklaşıp dik bir dalış yapıyoruz. Mide boşluğum sanki iki yüz metre geride unutmuşum gibi çöküyor. Gözlerimi, kırk beş derecelik düz bir inişe geçene kadar kapalı tutuyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda, Len'in gözleri hala kapalı olan tek kişi.

Bin beş yüz metre," diye sesleniyor altimetre.

Kokpitten karanlık dağ zirveleri görünüyor. İndikçe daha yeşil oluyorlar.

Bu yükseklikten, babamın Sagan'ın gelgit kilidini açıkladığında ne demek istediğini tam olarak anlayabiliyorum.

Javier'i kucağına alıp oturtuyor. "Yörünge periyodu, dönme periyoduyla aynı, kırmızı cüce güneşi tarafından sabitlenmiş durumda.

Yani, hep güneşli mi?" diye soruyorum.

Dünya'nın güneşi olsaydı olduğu kadar parlak değil," diye cevaplıyor.

Aşağıda, bu gökyüzü Santa Fe'deki alacakaranlığı hatırlatıyor. "Dört yüz metre.

Sagan'ın cüce güneşi çok daha küçük, ama gezegene o kadar yakın ki bir gelgit kilidi oluşturuyor," diyor Babam. "Bizim için çok sıcak değil, ama daha soğuk tarafındaki suyu eritecek kadar sıcak." Sanki sadece dâhilerin anladığı bir şaka gibi gülüyor. "Elbette, Sagan'ın karanlık tarafına seyahat etmeyeceğiz, ama yaşayacağımız bölge bizim için tam doğru olacak.

“Üç Ayı masalı gibi,” diye araya girdi Javier.

Baba gülümser ve Javier'ın burnunu çimdikler. “İşte bu yüzden buna Goldilocks gezegeni diyorlar.”

Uzakta, doğuya doğru, dağlar Sagan'ın karanlık tarafının gölgelerinde karla beyazlaşıyor. Tıpkı babamın dediği gibi.

“İki yüz metre.”

Ancak Sagan'ın kalıcı güneş ışığı altındaki yerin hemen altında, Jurasik büyüklüğünde yapraklardan oluşan bir orman ağaç tepesi yatıyor. Ormanın yanında, Filipinler'deki okyanus görüntüsü kadar turkuaz bir göl var. Eğer gelgit kilitli yaşanabilir bölgenin tamamı böyle görünüyorsa, insanların yaşayabileceği daha güzel bir yeni ev hayal edemiyorum.

“Yüz metre.”

Tehlike arz eden yırtıcıların herhangi bir belirtisi için ağaçları tarıyorum. Fil kulağı şeklinde, mekik büyüklüğünde yapraklar ağaçlardan sarkıyor. Bu bitki örtüsü kolayca bir T. rex'i saklayabilir. Birdenbire, yaprak döken bir ajanın işe yarayacağını anlıyorum ve devasa kanopinin altında neyin saklanabileceğini hayal ederek, keşke bizi yüzeye göndermeden önce halletselerdi diyorum. Aksi takdirde, takip monitörünü yırtıp kaçmaktan çekinmezdim.

Otomatik pilot inişi, bir hovercar'ı kendi başıma indirmemin ilk birkaç seferinden bile daha sarsıntılı. Hayatta kalıyoruz - en azından inişten.

Kapı açılıyor ve alacakaranlık gökyüzünün ışığı mekiği dolduruyor. Rubio ve Feathers zaten emniyet kemerlerini çözmüş, eşyalarını dolaplardan alıyorlar. Len, emniyet kemerinin takılı olduğunu bahane ederek acele etmiyor.

Çıkış rampası alçalıyor ve ben de toplama çantamı topluyorum. Titreyen bacaklarımı denemeye çalışırken keselerimdeki şişeler tıkırdıyor.

Feathers ve Rubio'ya katılmak için kapıya doğru adım atıyorum, onlar da yeni gezegene bakıyorlar. Lita'nın evinin arkasındaki göl kadar büyük göl, otuz metreden az önümüzde uzanıyor. Taş ve kır otları yerine, ais yüzeyin üzerinde

arkasındaki çöl kadar büyük göl, otuz metreden az önümüzde uzanıyor. Toz ve kir olan yerine, sis yüzeyin üzerinde süzülüyor. Su kıyıya nazikçe vuruyor ve batıdan gelen ılık bir rüzgar, hepsi Hyperion kadar uzun olan fil kulağı ağaçlarının arasından esiyor. Dıştaki ağaçların gövdeleri doğuya doğru rüzgarla eğilmiş.

O okyanusun karanlık tarafında - gezegenin karanlık yüzünde - Sagan'ın buzlu dağları uzanıyor. Gölün karşı tarafında, uzak bir uçurumdan çeşitli yüksekliklerde üç şelale akıyor. Burada doğu kar örtülerinden eriyen buzlar batıda güneşle buluşuyor ve buzul mavisi gölü besleyen bir nehre dökülüyor.

Cırcır böceğinin melodisi gibi bir vızıltı esintide fısıldanıyor.

Devasa bir ay ufkun kısmen üzerinde yer alırken, yarısı büyüklüğünde başka bir ay hemen arkasında süzülüyor. Daha büyük ayın omzunun üzerinden merakla bakıyor, küçük bir kardeş gibi. Onların üstünde ve arkasında, halkalı bir gezegen soluk mor gökyüzünde sarı renkte parlıyor.

Ve hepsinin çok yukarısında, aşağıya bakan, babamın dediği gibi kırmızı cüce var. Dünya'nın güneşinden parlak değil, ama orman ve göl altın rengi parıltısıyla yıkanıyor. Benim gözlerime kıyasla, diğerleri daha da parlak bir şey görüyor olmalı. Ama bundan daha sihirli olabileceğini hayal edemiyorum. Dört yüzyıl önce Lita'nın bana verdiği kayıp obsidyen kolyemi düşünüyorum. İşte o an

Gerdanı güneşe tutmuş olurdum. Rüzgara fısıldardım, “İyiyiz Lita. Başardık.”

Sesi geri çağırır mıydı?

Ah, canım! Tatlı sesini duymak için çok uzun zamandır bekliyordum. Atalarınla birlikteyim. Gördün mü? Milyonlarca yıldız uzakta olsam da hala seninleyim.

Ama asla bilemeyeceğim. Ellerim boş. Gerdanlık yok. Hikaye yok.

O kadar düşüncelere dalmışım ki, diğerlerinin (Len hariç) zaten rampanın dibinde olduğunu fark etmiyorum. Onları takip ediyorum ve rampanın kenarında duruyorum.

Buralardaki dağlar Dünya'nınkilerden pek farklı değil. Ailemin ve liderlerin umduğu her şey oldu. Başardık. Yeni bir dünyaya adım atmak üzereyim. Ama her şey yanlış. Sagan'a atacağım ilk adım Javier ile olmalıydı. Gözyaşı vizörümün içine damlıyor.

CRICK’İN MONOTON SESİ, şirket monitörümüze bağlı iletişim ünitesinden duyuluyor: “Ayrılın mekikten, Zeta birimi.” Sakinleşmem gerektiğini biliyorum. Tüyler, Sagan’ın yosunlu halı zeminine ilk dikkatli adımı atıyor. Bir toprak örneği torbası almak için hiç vakit kaybetmiyor.

İki yanıma bakıyorum. Şimdi kaçsam nereye giderdim?

Kayalık bir tepenin yüzünde, ormanın yakınında karanlık lekeler var. Çok daha büyük bir kara leke, yapraklı eğrelti otu perdeleriyle gizlenmiş. Bu potansiyel saklanma yerinin yanında sık orman uzanıyor. Sadece birkaç adım attığımda kaybolabilirim. Kıyafetimdeki takip cihazını kaybetseydim, beni izleyemezlerdi. Ve kıyafetimde onları nerede olduğumu görebilecekleri bir vücut kamerası yok—kontrol ettim. Olsa bile, gemideki hiç kimse tek bir ağaç bile görmemiş. Fil kulaklı yapraklardan oluşan bütün bir ormanda beni takip etmeyi düşüneceklerini hayal edemiyorum. Galakside yeterli tonik yok.

Rubio rampadan iniyor ve çantasından bir atmosfer okuyucu çıkarıyor.

Derin bir nefes alıp Sagan'a ilk adımımı atıyorum.

Ayağım beklediğim gibi yere batmıyor. Ve bir sonraki adımım normal bir hızda geri gelmiyor. Küçük bir zıplama yapıyorum ve havada alıştığımdan biraz daha uzun süre kalıyorum. Javier'in Sagan'ın düşük yerçekiminde ne kadar yükseğe sıçrayabileceğini görmenin ne kadar eğlenceli olacağını hayal edebiliyorum. Bunun yerine, diğerleri zaten birkaç metre uzaktayken, Sagan'daki ilk anlarım yalnız geçiyor. Tutacak bir elim yok.

Böyle olmamalıydı," diye fısıldıyorum.

Son dediğini tekrar et, Zeta-1?" Crick'in sesi iletişim cihazımdan geliyor.

Ben—" Meşgul görünmek için hızla toksometreyi çıkarıyorum. "Bu bitki örtüsünde kalıntı lösin var," diyorum, doğruyu söyleyerek.

Aman Tanrım," diye ciyaklıyor. Ama lösinin ne olduğunu hiç bilmediğinden yüzde doksandokuz eminim.

Crick," diye azarlıyor Nyla.

Etrafıma bakıyorum. Bu gezegenin harikalığının öneminin ve mutluluğunun beyinlerinden yıkanmış olması dışında, heyecanı paylaşacak Crick'ten başka birinin olmasını dilerdim. Evet, etrafımda başkaları da var. Ama bu gezegenin harikalığının önemi ve mutluluğu beyinlerinden yıkanmış.

Maskeni çıkar, Zeta-4," diye sesleniyor Şansölye, anın sessizliğini bozarak.

Evet, Şansölye," diye yanıtlıyor Feathers'ın tiz sesi.

Ne, olanları anlamam bir anımı alıyor ama baktığımda Feathers çoktan vizörünü çıkarmak için uzanıyordu.

Durması için bağırmadan önce, Feathers tereddüt etmeden yukarı kaldırıyor. Hızla ona doğru bir adım atıyorum, kendi vizörümü çıkarıp onun kaskına takmaya hazırım. Tam bir nefes alıyor. Çok geç kaldım. Vücudumda buz örümceklerinden oluşan bir ordu gibi soğuk tırmanıyor. Ama o, az önce olabileceklerden etkilenmemiş bir şekilde nefes alıp veriyor.

Umarım kalp atış hızım ve hızlanmış nefesim corpomonitorumda görünmüyordur. Giriş rampasının gölgelerinden merakla izleyen Len'e bakıyorum.

Gerçekten kendileri gezegene gitme riskini almak istemiyorlar. Ben bir piyonum ama işlerine yarayan bir piyon. Şimdilik.

Feathers yere oturuyor ve bir numune torbasına toprak dolduruyor. Görünüşe göre iyi. Bu yüzden vücudumu gevşetiyorum.

“Len,” Şansölye’nin sesi duygusuzdu, “maskeni çıkar.”

Len’in rampanın ucunda durduğu mekik tarafına geri döndüm. Feathers kadar hızlı hareket etmiyor. Eli titreyerek yavaşça kapatmasını ve vizörünü çıkarmasını sağlıyor.

Len Nyla’ya güveniyorsa ve havanın nefes alınabilir olduğunu söylediyse, tereddüdünü anlamıyorum. Ama sonra Nyla ve Crick’in partideki konuşmasını hatırlıyorum.

“Hava uygun. Su işlenebilir,” dedi.

“Evet, ama bizi başka ne zarar verebilir?” diye sordu Crick.

Len derin bir nefes alır ve bekler. Gözlerini açar ve gergin bir kahkaha atar. “Hava iyi görünüyor, Şansölye.”

“Zeta 1 ve 3, maskelerinizi çıkarın,” diye talimat verdi Nyla geminin güvenliğinden.

Eğer tek seçeneklerim Sagan'da nasıl yaşayacağımı çözmek ya da gemiye dönmekse... Kaybedecek neyim var?

Vizörümü çıkardım. Sıcak, nemli hava burun deliklerimi doldurdu—Santa Fe'nin sıcak, kuru havası gibi değil. Çimen kokusu ve Annemin tatlı bezelyeleri gibi hoş bir koku havayı doldurdu. Geminin steril, bayat havasını düşündüm. Şimdi, her şeyden çok ormana karışıp asla geri dönmemeyi istiyorum.

Dikenli kırmızı çiçekler, taç yapraklarını cüce güneşe dikenli bir yengecin pençelerini uzatması gibi yöneltiyor. Tüyler, eldivenli eliyle metalik bir kayanın üzerindeki çamuru fırçalıyor ve onu bir toplama çantasına koyuyor. Rubio, öten atmosfer okuyucusunu tutuyor ve gölün çevresinde dikkatlice yürümeye başlıyor. Herkesin aksine, Len orada duruyor, hayatta olmaktan rahatlamış görünüyor.

Dronların ulaşamadığı su altı bitki örneklerini toplamak için diz çöküp gölün kenarına geliyorum. Su altı eğrelti otları, daha derin sulardan kıyıya doğru spiraller halinde örülüyor. Bitkinin bir dalı, dokunabileceğim kadar yakın, su kenarına

doğru yayılıyor. Su yüzeyinin altında, eğrelti otlarının çekirdeğinden parlayan mor bir küme beliriyor. Yaklaşıyor, yaklaşıyor. Işığın üzerinde elimi gezdiriyorum ve eldivenli parmağımla suya dokunuyorum. İrili ufaklı mor küme, bir havai fişek gibi bir patlamayla dağılıyor. Sagan'ın loş ışığı, gemideki parlak beyaz ışıklardan daha zor görmemi sağlıyor. Ama tekil mor yaratıklardan birine odaklanıyorum ve kelp yosununun spirallerinin arkasında kaybolana kadar onu takip ediyorum.

Gaspımla su kenarında bağdaş kurup oturuyorum. Elimle tekrar kucağıma çekip bekliyorum. Bir dakika içinde, aynı mor takımyıldızına geri toplanmışlar. Meraklı bir asi bana ve su yüzeyine doğru yükseliyor. O kadar yakın ki, küçük, ışıldayan yüzgeçlerini bir kelebek gibi görüyorum, yüzeye yaklaştıkça soluk lavantaya dönüşüyor. Elimi üzerine koyup bir gölge şemsiyesi oluşturuyorum ve ametist kadar derin mor renkte parlıyor.

Su kelebeği, su eğrelti otunun yaprak yüzeyinde kemiriyor. Eğer onu yiyorsa, bu iyiye işarettir. Uzatıp yüzeyde yüzen eğrelti otlarından birini çıkarıyorum. Küçük organizma grubunun güvenliğine doğru geri çekiliyor. Asayı forsepsle tutup tokso metreyi ona doğrultuyorum. Ekran aydınlanıyor ve "Toksin tespit edilmedi" gösteriyor. Daha büyük bir örnek almak için uzanıyorum ve iki su kelebeği güvenliğe doğru geri çekiliyor. "Üzgünüm," diyorum, örnekleri bir şişeye damlatıp çantamın içine koyarken.

“Zeta-1?”

“Sadece bir şeyi doğruluyorum,” diyorum, bu anı bile kendime saklayamadığım için sinirlenerek.

Rolü oynamam gerekiyor, bu yüzden topladığım dört torba göl otunun yanı sıra, tek kelime etmeden iki şişe göl suyu doldurup hepsini toplama çantamın içine koyuyorum.

Gölün kenarından ayrılıp ormana ve çevredeki çalılıklara doğru yürüyorum. Rubio, atmosferi ölçerek iki yüz metreden fazla doğuda, Feathers ise kayayı güneşe doğru tutarak ormanın kenarına fazla yakın. Korkuları yok. Şansölye'nin Cog ve tonik nöral bloklarının birleşimi bunu sağlamış. Feathers'a doğru acele ediyorum ve ona bir şey gösteriyormuş gibi yaparak onu ormanın kenarından geri çekiyorum.

İşte o zaman görüyorum. Bir çiçeğin ortasında. Eminim bir bal arısı. Hatırladığımdan çok daha turuncu. Gözlerimin takip edemeyeceği kadar hızlı vızıldayarak uzaklaşıyor. Ama eminim ki o bir...

Bu mantıklı değil. Daha yüksek oksijen seviyeleri algımı etkiliyor olmalı.

“Gördün mü?” diye soruyorum Feathers'a.

“Neyi gördün, Zeta-1?”

Başımı sallıyorum. “Hiçbir şey,” diyorum.

Feathers servis aracına doğru yürür ve bir drone ona yaklaşır. Örnek çantalarını tabanına takar ve drone, Len'in hala durduğu servis aracına doğru vızıldayarak geri döner.

Bir an dronları düşünüyorum. Standart olanların bile ısı imzası algılaması var. Takip cihazını kaybetmek yeterli olmayacak. Kaçma şansım olması için, ormanın bile beni saklayamayacağını anlıyorum.

Oraya dönüp ormana bakıyorum. Bir tarla faresi büyüklüğünde, ancak bir çinçilya kadar büyük gözleri ve kulakları olan tüylü bir hayvan, sol botumun üzerinden koşarak yaprakları kemiriyor. Mini çinçilya küçük bir ses çıkarıyor ve parlak yeşil, kırmızı kenarlı yapraklara sahip bir bitkiden kaçınıyor, sonra ormana kaybolup uzaklaşıyor.

Diğer bitkilerin aksine, bu bitkinin yüzeyinde tek bir kemirme izi veya böcek olmadığını fark ediyorum, her yere yayılmış olmasına rağmen. Çantamdan toksin ölçeri çıkarıp eldivenlerime bulaşmamaya dikkat ederek yaprağın yüzeyinde çalıştırıyorum. Cihazın ekranı aydınlanıyor: LD50 0.001 nanogram/kilogram. Kalbim hızlanıyor ve birkaç derin nefes alıyorum. Kendime not: bu şeylere dokunma!

Dünya'da bile, Kolombiya altın zehir kurbağasının derisinin LD50'si çok daha düşüktü - test popülasyonunun %50'sini öldürmek için gereken Ölümcül Doz. Onlarınki kilogram başına 2 mikrogramdı. Bilinen en ölümcül toksin olan botulizm bile bir insanı öldürmek için kilogram başına en az 1 nanogram gerektiriyordu. Bu küçük yaprak onları geride bırakıyor!

“Uh, Zetas? Crick?”

“Evet,” Rubio ve Feathers aynı anda söylüyor.

“Kırmızı kenarlı yapraklara sahip parlak yeşil bir bitki var. Lütfen kaçının.”

“Onaylandı, Zeta 1,” diye yanıtlıyor Rubio. Crick birkaç dakika sonra mırıldanarak evet diyor.

Zehirli yapraklardan üç torba doldurmak için pens kullanıyorum. Küçük bir yaprağı güneş ışığında havaya kaldırıp fısıldıyorum, “Üzgünüm küçük dostum, ama seni test için göndermek zorundayım.”

Belki de Kolektif örneklerini alırsa, aniden ortadan kaybolmam durumunda beni aramaya zaman harcamazlar. İzleyiciyi devre dışı bırakıp ısı izimi gizleyecek bir yer bulursam, bilinmeyen yeni bir gezegen tehlikesine kurban gittiğimi varsayabilirler. Yanımdaki kayanın içinde gördüğüm karanlık boşluğa bakıyorum

Orman. Kesinlikle manzara renk bozulması değil. Araştırmaya değer. Yaklaşıyorum ve Nyla'nın iletişim cihazından boğazını temizlediğini duyuyorum. Beni izliyorlarsa, çantam onların görmezden gelemeyeceği kadar dolu. Dikkat çekmek istemiyorum, bu yüzden örneklerimi bir drone'a yüklüyorum. Drone hızla mekiğe geri dönüyor.

Bir an durup herkesin nerede olduğunu tarıyorum. İlk başta Rubio'yu görmüyorum. Doğuya doğru taramaya devam ediyorum ve onu görüyorum. Güvende.

Len hala etrafta oyalanıyor, yardım etmek için hiçbir şey yapmıyor. İleri geri gidip geliyor, durup yüzünü siliyor ve

başını kaşıyor. Sinirleri açıkça onu etkiliyor. Birkaç derin nefes alıyor ve yeşil sıvı kusuyor.

Feathers, bir kayanın üzerine spektrometresini çalıştırıyor ve içeriğini göstermesini bekliyor. "Ah, grafit," diyor. "Mükemmel.

Burada ne kadar uzun süre hayatta kalabileceğimi bilmiyorum ama karar verdim: Kolektif ile gemide kalmaktan, bana ve aileme yaptıklarını bilmekten her şey daha iyidir.

Sanki evren beni duymuş gibi, ormanın derinliklerinden gelen bir vınlama sesi ve ardından tiz çığlıklar havayı titretiyor. Ağaç tepelerinin yükseklerinde, fil kulağı yaprakları dalgalanıyor.

Len, bir göletin üzerinde uçan bir İsa kertenkelesi gibi mekiğin rampasına doğru koşuyor.

Uzun akan kuyruklara sahip yarasa benzeri yaratıklardan oluşan bütün bir sürü dışarı fırlıyor ve gökyüzünde ters yönde yüzüyor.

Len'e sakin olmasını söylemek istiyorum. Sadece zararsız bir grup... şey. Ama yine de nereden bilebilirim? Ormanın kenarından uzaklaşıyorum ve dağın yüzündeki en büyük karanlık noktaya doğru ilerlerken rahat davranmaya çalışıyorum.

Yol boyunca büyüyen herhangi bir şeyi toksometre ile ölçüyormuş gibi yapmaya devam ediyorum.

Len'in cırtlak sesi telsizimizden süzülüyor. "Beni geri getir, Şansölye. Senden yalvarıyorum.

Siyah alana asılı bir sarmaşık perdesini görene kadar devam ediyorum. Yirmi yarda yaklaştığımda kalbim hızlanıyor. Belli ki bir mağara girişi. Sadece ne kadar derin olduğunu bilmiyorum. Çantamdan bir termal görüntüleyici çıkarıyorum ve gerçekten de bölge çevresinden daha soğuk okuyor. Orman, özellikle yukarıdan gelen bir drondan ısı imzamı gizleyemez. Ama hiçbir termal tarayıcı kayanın içini okuyamaz.

Karanlık mağaranın dibinde, mini-çinchilla sarmaşık perdesinin arasından tırmanıyor. Len'in dikkatini dağıtmasını fırsat bilip bir taş alıp açıklığa fırlatıyorum. Taş tıkır tıkır sesler çıkararak uzaklaşıyor.

Belki kimse dikkat etmiyordur. Monitörü göle atabilirim. Mağara ısı imzamı gizlerdi. Özgür olurdum.

Gözlerimi kapatıp Lita'nın kollarına geri döndüğümü hayal ediyorum. "Blanca'nın ne kadar korkmuş olabileceğini hayal edebiliyor musun?" Dilini şıklatıyor. "Yine de uçan ata bindi ve prensi ve kendini geniş bir okyanusun karşısına götürmesine güvendi. Bütün bunlar olurken kral daha da hızlı bir atla, peşlerinde uçuyordu. Risk almayan denizi geçemez." Sonra, uzun bir iç çekiyor.

Lita, Blanca hakkında şöyle demişti: "Eğer risk almazsan, okyanusu geçemezsin.

Servis aracına doğru geri dönüp bakıyorum. O sarmaşıkların arkasına geçtikten sonra beni asla göremezler. Ve Len'in bakmaya bile cesareti olmazdı.

Onların görüş alanının dışında, sırtım bir ağaca dönük duruyorum. Sadece bir adım olurdu.

Şansölye Nyla'nın sesi telsizden geliyor. "Zetalar, gün için yeterli topladık. Dönme zamanı.

Sarmaşıkların bir bölümünü geri çekip içeri göz atıyorum. Sudaki mor yaratıklar gibi, mağaranın duvarları parlıyor. Ama burada, biyolüminesans Yeni Zelanda'daki ateşböceği mağaraları gibi turkuaz. Belki de bu mağaralar Yeni Zelanda'daki gibi kilometrelerce devam ediyordur.

Mikrofonu şirket monitörünün üzerinde kapatıyorum. "Risk almazsam okyanusu geçemem.

Biri koluma dokunuyor, irkiliyorum. Tüyler. Hemen sarmaşıkları bırakıyorum.

Zeta-1?" diyor. "Duydun mu? Geri dönme zamanı.

Ona dönüyorum. Bana gülümsüyor. Tıpkı civciv tüyleri gibi, bebek saçları Sagan'ın neminden alnına yapışmış. Ve aşağı bakınca anlıyorum.

Onu ve Rubio'yu gemide Nyla ile hayatlarını geçirmeleri için geride bırakamam.

Aniden, Lita'nın sözlerinin aslında ne anlama geldiğini biliyorum. Blanca, okyanusu kendisi geçtiği için cesur değildi. Prensi kurtarmada risk aldığı için cesurdu. Rubio ve Tüyler olmadan ayrılırsam, bu

ancak riske girip onları yanıma alırsam, gerçekten okyanusu aşıyorum.

Ama orada duramam. Hepimizin gemide olduğundan emin olduktan sonra, onlara kim olduklarını hatırlatacağım. Ailelerinin anılarını geri vereceğim. Sonrasında ne yapmak istediklerine kendileri karar verebilirler. Ama ben kaçtığımda, benimle birlikte olacaklar.

Tüyler'in koluna girip iç çektim. "Tamam. Geri dönme zamanı.

Şişe ve numune kaplarıyla dolu çantamı fermuarla kapattım ve servise doğru yürüdüm. Oraya vardığımda, rampadan yukarı çıkıp çantamı yerleştirip emniyet kemerimi bağlamadan önce Sagan'ın tatlı havasını derin bir nefesle içime çektim.

Servis havalanırken titriyor. Pencereden göle, selalelere ve dağ zirvelerine bakıyorum, ta ki tekrar kokpit

Servis havalanırken titriyor. Pencereden göle, şelalelere ve dağ zirvelerine bakıyorum, ta ki tekrar kokpit penceresinden sedefli gökyüzünü görene kadar. Santa Fe'ninkinden daha güzel ama stark gemiye dönmek zorunda olduğumu bilmenin verdiği tiksintiyle midem kasılıyor.

Len tam tersini düşünüyor olmalı, çünkü güvende hissettiği yere geri dönüyoruz. Ama gözleri kapalı ve midesini tutuyor.

Bir plan oluşuyor. Rubio ve Feathers'ı mağaraların içinde araştırma yapmaya yardım etmem gerektiğine ikna edeceğim. Hatta daha iyisi! Onlara benimle gelirlerse özel bir hikayem olduğunu söyleyeceğim. Ama kimseye söylememelerini sağlamanın bir yolunu bulmalıyım. Artık sadece ben olmadığım için, erzak aramak zorunda kalacağız ve bu daha uzun sürecek. Rüzgar fırtınalarının döngülerinden korunmak için yiyeceğe, suya, saklanacak bir yere ihtiyacımız var... Sagan'a fırlayıp indiğimiz anda kaçamayız.

Ailelerimiz olmadan bile olsa, üçümüz Sagan'da bir tür hayat kurabiliriz. Belki zamanla, annemin vaat ettiğine yakın bir şeye.

Gemi havalanmaya başlarken, yarasa benzeri uçan yaratıklardan oluşan bir sürü uzakta geçiyor. Len'in dudağı titriyor ve hızlı nefes alıyor. Neden sakinleşmiyor? Burada, mekikte ona saldıramazlar.

Yıllar sürebilir, ama Feathers ve Rubio'ya Dünya hakkında her şeyi anlatırsam, belki bir gün hatırlarlar.

Gözlerimi kapatıp Sagan'daki ilk gecemizin mağarada nasıl olacağını hayal ediyorum. Rubio ve Feathers'a hikayeler anlatacağım. Onlara Dünya hakkında biraz anlatacağım,

başlangıçta yavaşça.

Len'e bakıyorum, mekikte arkada koltuğuna sokulmuş. Şimdi titriyor.

Cildi kaynamış yaralarla kaplı.

Lita'nın sesinden bir fısıltı zihnimi dolduruyor, titreyen Len'e bakarken. "İnsanlar korku içinde yaşadıklarında en korkunç şeyleri yaparlar," diyor Lita. "Ama bazıları da en iyisini yapar.

Hiç ölen bir adam görmedim ama Len'e hiçbir şey yapmazsam gemiye geri dönmeyeceğini eminim. Topladığım yaprakların küçücük bir parçası dördümüzü de öldürebilir. Len bir şeye dokunmuş mudur diye merak ediyorum. Belki hala üzerindedir. Belki de bana bulaşabilecek bir organizmadır.

Lita'dan tehlikeli bir şey yapmadan önce dua etmeyi öğrenmiştim. Len hırıltılı nefes alıyor. Kutsama için zaman yok. Kaskımı çıkarıp kendimi çözüyorum ve yanına acele ediyorum, onun kaskını da çözüyorum. Şişemin kapağını açıp suyumu yaralarına döküyorum. Son damlaları kafasına damlarken, gözleri daha fazlasını dileyerek benimkini buluyor.

Acele et!" Tüylere dönüp su torbasını elinden kapıyorum. Ellerim titreyerek kapağını açıp tüm şişeyi döküyorum

Yardımına ihtiyacımız var! diye bağırıyorum, Nyla ve diğerlerinin beni duyabildiğini bilerek. Kimse cevap vermiyor.

Len'in gözleri kapalı ve nefes alıp verişi düzensiz. Rubio'nun şişesini alıyorum. Üstünü açıp Len'in üzerine tutuyorum ama tek damla bile düşmüyor.

Susadım," diyor Rubio sessiz bir sesle.

Len'in çenesinden su damlıyor ve titreyerek koltuğunun köşesine yaslanıyor.

Üzgünüm," diyorum çaresiz hissederek. "Daha fazla yok.

Göl örneklerini kullanmayı düşünüyorum ama bunun neyden kaynaklandığından ve işleri daha da kötüleştirip kötüleştirmeyeceğinden emin olamıyorum.

Len'in yanına diz çöküyorum ve gözlerim dolarak ona bakıyorum. Bizden hiçbiri gibi değil. Ama aynı zamanda tıpkı bizler gibi. Kolektif için bir denek. Gözlerini kapatıyor ve başı bir yana düşüyor. Vücudumda soğuk bir ürperti dolaşıyor. "Aman Tanrım.

Eldivenimi çıkarıp elimi burnunun altına tutuyorum, sıcak nefesi hissediyorum. Hala canlı. Pencereden dışarı bakıyorum ve nihayet çömelmiş dua eden-mantis gemisi görüş alanıma giriyor.

Tüyler beni dürttü. Aşağı bakıyorum ve ifadesinde daha önce görmediğim bir şey var. "Ona nasıl yardım edebiliriz?" Gözleri sarkıyor.

Bir yanım rahatlıyor. Ona acıyor. Kolektif, Feathers'ın zihninden empatiyi silememişti. Yakında içindeki gerçek kişiyi bulabileceğime dair umudum var. Ama o zaman hissettiğim her rahatlama anında kayboluyor. Nyla Feathers'ı böyle görürse ne yapar?

Güçlü olmalısın, Zeta-4. Lütfen korkma." Kaskına, yanağının olduğu yere dokunuyorum. "Kolektif için mi?

Boğazını temizleyip başıyla onaylıyor. "Kolektif için.

Bizi izlediğinden emin olduğum kameraya doğru bakıyorum.

Rubio eldivenlerini çıkarmış, başparmağının kenarındaki deriyi yoluyordu.

Ona "Sorun değil," diye fısıldıyorum.

Rubio artık gezegeni göremesek de pencereden dışarı bakıyor. Bir an yalnız hissetmiyorum. Rubio, Feathers ve ben hâlâ Kolektif'ten farklıyız. İçimizde, insanların sahip olması gereken en iyi parçalar hâlâ duruyor.

Len acıyor, acıyla yüzünü buruşturuyor ama titreyen çenesindeki korku izlemek için en zor şey. Ani tepkisinin neyden kaynaklandığını ve nasıl tedavi edeceğimi bilmeyi dilerdim. Eğer epidermise yaptıkları değişikliklerden kaynaklanıyorsa, ona yardım edecek bir şeyim yok. Gemideki mekik yolculuğu neden bu kadar uzun sürüyor gibi geliyor?

Len'e bunun ne kadar haksız olduğunu söylemek istiyorum ama o zaman şefkatli ve nazik olmanın ne demek olduğunu hatırladığımı bilir. Ölmekte olsa bile, hala Kolektif kovanın bir parçası. Şansölye'ye söyleyebilir.

Mekik, bir takırtıyla gemiye kenetlenir. Şansölye telsizden, "Bulunduğunuz yerde kalın" diye seslenir. Mekik, fırlatma portundan uzaklaşır ve yanaşma ünitesine geri kaldırılır. Birkaç dakika içinde hava kilidi kapanır ve güçlendirilmiş çevre giysileri ve maskeler içindeki sağlık görevlileri bir sedyeyle içeri girer. Sedyeyi uzaktan indirirler ve Len'i yerden bir metre havada süzülürken üzerine kaldırırlar.

Len'in dudakları zar zor hareket ederken bana fısıldar: "Teşekkür ederim.

Yüzümü sabit tutmaya çalışıyorum ama onun çenesi gibi titriyor ve gözlerim doluyor. O götürülürken hiçbimiz hareket etmiyoruz.

Koltuklarımızda oturmaya devam ediyoruz. Crick'in sesi telsizden gelir: "Zeta birimi, çantalarınızı bırakın ve mekiği dekontaminasyon sektörüne terk edin.

Bir an sonra, ambarlara giden koridora çıktık. Oraya metal bir tüp yerleştirilmişti. Hamsterlar gibi, nereye gideceğimizi bilmeden ileri doğru koşturuyoruz. Tünel, üç ayrı odaya açılan girişle sona eriyor; hepsi annemin serası gibi küçük ve şeffaftı.

Tulumumu çıkarıp köşeye koydum. Dekontaminasyon duşuna girip iyice yıkandım, sıcak su yüzümden akarken ağladığımı görmüyorlarsa diye. Çıktığımda, kapının hemen dışında asılı yeni bir tulum buldum. Cildim temiz ve nefesim iyi, yani Sagan'ın doğal radyasyonu Len'i etkilediyse bile bana zarar vermemişti.

Tulumu fermuarlarken Şansölye Nyla yaklaştı. Derin bir nefes aldı. "Len'e yardım ettiğin için teşekkür ederim, Zeta-1.

Kolektif için," dedim, gözlerimin ağlamaktan şiş olup olmadığını umarak.

Gülümsedi. "Minnettar olsam da, gelecekte böyle şeyler yapmamanı rica edeceğim.

Yüzümün, ağzı bağlı bir köpeğin zorlanması gibi acı çektiğini biliyorum. "Len iyi olacak mı?

Başını eğer ve bana doğru eğilir. Derisinin altındaki damarlar, parıldayan su kelebeklerinin rengindedir. Bir yaratık nasıl bu kadar güzel, diğeri ise...?

“Ya Kolektif için faydalısındır ya da değilsindir.” Bana doğru eğilir, beni inceler. “Faydalısın ve bu yüzden artık faydalı olmayan biri için kendini riske atamayacak kadar değerlisin.”

Yanlış bir şey söylersem, bu işler çok kötü gidebilir. “Ben… Ben bunun bir tür solunum yolu zehri olduğundan emindim, belki de yıkanarak temizlenebilecek bir şey. Özür dilerim, Şansölye. Kolektif'e hizmet etmenin en iyi yolu olduğunu düşünmüştüm.” Geri yaslanır ve ben de tekrar nefes alabilirim.

“Laboratuvarlarda birlikte çalışacağın biriyle tanıştıracağım.” Gözleri salonun en arka köşesine, laboratuvar kompleksine doğru kayar. “Birlikte defolyan maddeyi yaratacaksınız.”

Unutmuşum. Bu gemiden şimdiye kadar ayrılmış olacağımı sanmıştım.

Mor gözleriyle bana dik dik bakar. Ve bununla birlikte arkasını döner ve uzaklaşır.

Kollarımı karnıma sararım, sanki karnıma bir tekme yemişim gibi. Sadece birkaç gün daha ve ayrılacağız, kendime söylerim. Birkaç gün daha.

Rubio ve Feathers, saçları dezenfeksiyon odasından hala ıslak bir şekilde ortaya çıkarlar. Ebeveynlerimizin boş kapsüllerinin yanından asansöre doğru yürürüz. Asansörün yanında, Ben'in ilk gün bize gösterdiği metal kapının üzerindeki yanıp sönen mavi ışık var. Mandaldaki kilitli muhafaza, doğru aletle açılması yeterince kolay olmalı. İçeride, gemimizin yolcularının Sagan'da hayatta kalmak için kullanacakları yiyecek stokları ve su filtreleme pipetleri bulunuyor.

Yukarı çıkarken hiçbimiz konuşmuyoruz. Acaba Len'i de mi düşünüyorlar diye merak ediyorum. Kapılar bizim katımıza açıldığında, hepimiz tek kelime etmeden dışarı çıkarız.

Kuartolarımıza ulaşırız ve ben hücremin kenarına çökerim. Güçlü olmak gerektiğinde güçlü olmak bir şeydir, ama şimdi maraton koştuktan sonra yere yığılmış gibi hissediyorum.

Crick'in bana sunduğu uyku hapını mutlu bir şekilde alıyormuş gibi yaparım. Yanağıma yerleştirir, sonra tuvalete gider, hızla tükürürüm. Odamıza döndüğümde, Rubio ve Feathers zaten bal peteklerindeler.

Hücreme tırmanırım. Rubio'nun horlamasının alçak uğultusuyla, uykuya dalarım.

LITA, bir çam ağacının gölgesinde, gövdesine yaslanmış bir örtünün üzerine oturuyor.

Ay, changuita. Gel yanıma otur," diyor gülümseyerek. Hayalimdeki sesi, sanki gerçekten oradaymış gibi gerçek. Rüzgar biberli saçlarını savuruyor.

Lita'nın göğsüne sokulurken, uyuduğum hücreye dönmek istemiyorum. Asla.

Diğer elimde bir şey itiyor. Aşağı bakıyorum ve kaplumbağam burnuyla elimi dürttüğünü görüyorum. "Rápido!" Kabuğunun üzerinden elimi gezdiriyorum.

Aniden, Rápido başını kabuğunun içine çekiyor.

Uzakta, gökkuşağı renkli tüylerden bir başlığı olan bir adam yaklaşıyor. Yanında küçük, tüylü beyaz bir tavşan var.

¿Quieres escuchar un cuento?" Lita başlıyor. "El Conejo ve Quetzalcoatl'un hikayesini biliyorsun." Bize doğru yürüyen adama ve tavşana, Lita kadar gerçek olduklarına işaret ediyor.

Gökkuşağı yılan tanrıyı ve hayatını kurtaran tavşanı düşünüyorum.

Evet," diyorum. "Biliyorum. Quetzalcoatl Dünya'yı insan formunda ziyaret etti. Ama insan olarak yiyecek ve suya ihtiyacı olacağını bilmediği için işleri karıştırdı.

Ve el Conejo onu acısından kurtarıyor," diye fısıldıyor.

Quetzalcoatl çölde sürükleniyor, bu tuhaf rüyada tıpkı bir libretto sahnesi gibi canlandırılıyor. Bana ve Lita'nın önüne yığılıyor. Toz havada savruluyor. Tavşan ona doğru zıplıyor, tüylerini patiliyor ve pembe burnunu Quetzalcoatl'ın yüzüne değdiriyor. "Senin beslenmeye ihtiyacın var," diyor ona el Conejo.

Lita'yı dürttüm. "Burası el conejo blanco'nun Quetzalcoatl'a yiyecek olarak kendini sunduğu kısım, değil mi?

Lita başıyla onayladı.

Ve daha önce duyduğum hikaye gibi, Quetzalcoatl tavşanın gönüllü fedakarlığı ve cömertliği karşısında etkilenir. Sonra, Quetzalcoatl beyaz tavşanı yemeyecek. Bunun yerine, onu gökyüzüne fırlatacak, orada el Conejo'nun silüeti ay yüzeyinde kalacak, böylece herkes böyle küçük bir yaratığın kudretini hatırlayacak.

Ama bu olmaz. Hikayeyi takip etmek yerine, tavşan bize doğru dönüyor. "Beni takip etmelisin," diyor. Ama Quetzalcoatl'a ya da Lita'ya bakmıyor. Bana bakıyor. "Seni kurtaracağım.

Yiyecek ve suya ihtiyacım yok," diyorum, teklifini reddederek.

Tavşan, "Sana bundan çok daha fazlasını sunuyorum," diyor. "Fedakarlığın ve riskin ödüllendirilecek.

Söylemese de, Len'den bahsettiğini biliyorum. "Ama onu kurtardığımı sanmıyorum.

El Conejo dönüp uzaktaki Sangre de Cristo Dağları yönünde zıplar. "Gel," diye seslenir, beni takip etmem için işaret ederek.

El Conejo'nun yapması gereken bu değil. Hayalimi olması gerektiği gibi yönlendirmeye çalışıyorum ama hiçbir şey değişmiyor.

Aya bakıyorum.

O orada değil, Petra," diyor Lita. "O orada." El Conejo'nun çölü geçtiğini işaret ediyor. Gri çizgisi olmadan ay, Kolektif'in derisinin soluk parıltısıyla parlıyor.

Nereye götürdüğünü görmelisin," diyor Lita sakince.

Ama korkuyorum.

Risk almayan kişi—

Bağırmak istemedim. "Burası okyanus değil, Lita!" Sonsuz çöle işaret ediyorum. "Takip edersem ölürüm. Bir keresinde bile birçok hilekar olduğunu söylemiştin—Tavşan bir hilekar olabilir." Quetzalcoatl'ın cansız bedenine işaret ediyorum. "Ona ne olduğunu gör. El Conejo'yu takip etti ve öldü." Büyük Olan'ın bedeni toz olup savrulurken midem kasılıyor. "Bu işlerin hiçbiri böyle olmamalıydı. Lita, neden hikayeleri değiştiriyorsun?

Lita gülüyor. "Onları ben değiştirmiyorum. Sen değiştiriyorsun." Başını el Conejo'ya doğru sallar. "Ama riski alıp hikayenin seni götürdüğü yere güvenirsen, geçmen gereken okyanusu bulabilirsin.

Tavşan dağ silsilesine doğru daha uzaklara zıplar ve kaplumbağam Rápido, ağacın arkasına, köklerine kazılmış bir deliğe doğru ilerler. Huzurlu ve sakindir. Ve Rápido'm tam burada. "Rápido, geri gel," diye seslenirim arkasından. Ama köklerin altındaki bir yuvaya sürünerek girer ve kaybolur.

Lita," derim arkamı dönerek, ama o da gitmiş. El Conejo'yu bulmak için dışarı bakarım. Çölün kenarında küçük bir nokta, dağlarla birlikte kaybolur.

Yalnızım, sadece çöl var. Ağaç gitmiş. Sadece düz bir toprak ovası. Lita'dan... ya da rüzgardaki hikayesinden eser yok.

Korkuyorum ve tereddüt ettim. Şimdi şansım gitti.

Yer titriyor. Etrafımdaki toprak, sanki Quetzalcoatl'ın etrafında olduğu gibi havada dönüyor.

“Lita! Geri dön!” diye sesleniyorum hücremde doğrulurken. Uyanık zihnim bile belki de büyük bir hata yaptığımı ve tavşanı takip etme şansını geri kazanamayacağımı biliyor. Rubio üstteki hücrede nazikçe horluyor. Şimdi uyandığıma göre, hepsi çok saçma görünüyor. “Sadece bir rüyaydı,” diye fısıldıyorum, hücremin tepesine bakarak.

Arkamdan bir tıkırtı sesi yankılanıyor. Dönüp doğrulduğumda odamızın kapısının kapandığını görüyorum.

20

Gecenin geri kalanında zar zor uyuyorum, odada kimin olabileceğini merak ediyorum. Benim bu çıkışımı gören kimse.

Örgümden sarkan tek bir saç teli bile kalmadığından emin olmak için acele etmiyorum. Koleksiyon çantamı omzuma takıyorum ve sıranın en önüne dik ve düzgün bir şekilde duruyorum.

Asansörden çıkıyoruz ve ben doğrudan odayı geçip Biyoeğmek Oğlan'ın yanına gidiyorum. Ona ulaştığımda, onu gülümsetmeye veya benimle göz teması kurmaya çalışma zahmetine bile girmiyorum. At yemi olmasına rağmen küpün yarısını hemen bir donut deliği gibi yutuyorum.

Nyla'nın küçük versiyonu Glish'in, uzakta olmayan aynı sabah biyoeğmek grubunda olduğunu görüyorum. Yaklaşıyorum ve tıpkı onun gibi küpümün geri kalanını kemiriyormuş gibi yapıyorum.

Sıradaki kim?" diyor Glish. "Len benim kadar kullanışlı değil miydi?

Len ile aynı Kolektif yaratılış grubunda olduklarını söylediğini hatırlıyorum.

En geniş gözlü adam, Hammerhead, onu dürter. "Eminim Kolektif için fedakarlık yapmaya istekli olduğunuzu kastediyorsunuz, Glish. Her ne ise." Bir yandan diğer yana bakar ve alçak sesle konuşur.

Gruptan biri boğazını temizler ve gergin bir şekilde uzaklaşır.

Hammerhead devam eder. "Kolektif olmasaydı, sadece savaş ve kıtlık olurdu. Birliğimiz ve her konuda anlaşmamız, çatışma yollarına asla dönmeyeceğimizi garanti eder." Biyoloaf'ını kaldırır. "Asla aç kalmayacağız, çünkü Kolektif çeşitliliği ve daha fazla seçim talebini ortadan kaldırdı.

Nereden bilebilir ki? Bir müzeye gitmemiş ve Cézanne'dan Savage'a, Basquiat'tan Kahlo'ya sanat eserleri görmemiş. Udon'dan bucatini'ye, İrlanda güveci'nden pepián'a kadar seçeneklerin olduğu evrensel bir komiserlikte yemek yememiş. Birisi bir şeyi tekrar tekrar söyledi diye doğru olmaz.

Ve aniden, bunca zaman sonra, dogme kelimesinin ne anlama geldiğini gerçekten anlıyorum.

Hammerhead gözlerini Glish'ten çevirir. Bakışlarını takip ederim. Çok uzağa gitmez. Glish'in hemen arkasında, Nyla ve Crick izleyip dinliyorlar.

Onu uyarmak istiyorum ama Glish tekrar konuşmaya başlıyor. "Yaptığımız işin veya hizmetin hiçbir anlamı yok eğer faydalarından yararlanacak kadar hayatta değilsek—" Glish aniden durur. Arkasında kimin olduğunu fark edip döner.

Nyla Crick'e başıyla işaret eder ve o uzaklaşır.

Sabahın geri kalanı biyolog grubu bir geyik sürüsü gibi tamamen hareketsiz kalır. Glish bir santim bile kıpırdamıyor - avının onu yakaladığını hisseden bir av. Zaten gemide nereye saklanabilirdi ki?

Çok uzun süre sessizlik oluyor. Sonunda Crick'in döndüğünü gördüğümde, yalnız değil. Uzaktan bile, yanında yaklaşan şimdiye kadar gördüğüm en büyük hayalet karides tarafından gölgede bırakıldığını görebiliyorum. Ona Karides olduğuna karar veriyorum. Yaklaştıkça, kaşlarının kalıcı bir somurtkanlığın dalgalı kırışıklıklarıyla çatıldığını görüyorum.

Karides, Crick Nyla ile kalırken Glish'e doğru yürümeye devam ediyor. Adamlardan biri gözlerini kapatıyor. Karides, Glish'in hemen yanında durup dirseğini tutuyor.

Yine de kıpırdamıyor. "Kolektif için," diyor sakin bir şekilde. Mücadele etmeden, Karides küçük dirseğini tutarak onunla birlikte uzaklaşıyor

bütün zaman boyunca. Asansöre binerler ve saniyeler içinde karanlık metal tüpün içinde gözden kaybolurlar.

Gözlerimi başka yöne çeviririm. Tavandaki kelimeler daha hızlı yanıp sönüyor gibi görünür. Birlik. Kardeşlik.

Kolektif için," der Çekiçbaş.

Kolektif için," diye tekrarlar diğerleri.

Savaş yok. Kıtlık yok. Ama ne pahasına?

Onlardan uzaklaşmak aniden çok daha acil bir hal alıyor.

Odanın karşısına, yiyecek montaj hattına doğru yürüyorum. Bugünkü fazla ürünlerin olduğu kutular bir kenara düzgünce istiflenmiş, sonraya saklanmak üzere. Ve iaşe odasının aksine, bir kilidi kırmak zorunda değilim.

Glish'in geri alınması ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı. Çantama bakıyorum ve yığın yığın biyo-somunun yanındaki duvara yaslanıyorum. Etrafıma bakınıyorum, kimsenin yakın olmadığından emin oluyorum. Çantayı alıyorum. Çantama kaydırmak üzereyim.

Zeta birimi!" diye seslenir Crick. "Ayrılma zamanı.

Bir uğultu havayı doldurur. İnsanlar heyecanla etraflarına bakarlar, Tüyler ve Rubio'ya odaklanırlar. Beni de fark etmeleri an meselesi olacak. Kutuyu çantama kaydırmak için yan tarafıma bakarım.

Voxy bana bakıyor.

Bu sefer donmuş geyik benim.

Bir parmağını dudaklarına götürür. “Bazen ben de ekstra acıkıyorum.” Çantamı iki ekstra bioloaf kutusuyla doldurur. “Söylemeyeceğim.” Gülümser ve kaçar.

Kalbim göğsümde lazer gibi atıyor.

“Zeta-1!” Feathers odanın karşısından bana el sallar.

Çantanın kapağını aceleyle kapatırım. El sallar ve duvara yakın yürüyerek asansöre doğru ilerlerim, çantadaki iki

ekstra kutunun ele vermeyeceğini umarak. Önce asansöre binerim, çantamı arkama iterim.

Daha önce olduğu gibi, Nyla, Crick, Feathers, Rubio ve ben alt güverteye iner ve gemiye doğru aynı yolu izleriz.

Köşeyi döneriz ve Prawn hava kilidinden bize doğru yürür. Ama şimdi Glish onunla değil.

Kimse onun yanından geçerken göz teması kurmuyor, sanki hiçbir şey olmamış gibi. Beş dakikadan az zaman geçti. Bir sorunu ortadan kaldırmak bu kadar mı sürdü?

Bu sefer Feathers, Rubio ve ben tek başımıza mekik içine biniyoruz. Duruşumu dik tutuyorum ve Nyla ile Crick'e doğru arkama bakmıyorum. Çantamı aceleyle yerleştirip kemerimi bağlıyorum. Artık sadece benimle ilgili değil. Bugün hepimizin gerçekten kaçabileceği zaman için bir keşif görevi olmalı.

Aşağı iniş sessiz ve kasvetliydi ve Rubio'nun dünden Len'in oturduğu yere baktığını fark ettim.

Dünden farklı olarak, korpomonitörlerimizi ve iletişim birimlerimizi takıp rampadan aşağı iniyoruz, ancak eskisi gibi kask takmıyoruz. Aynı sıcak hava ciğerlerime doluyor. Aynı altın ışık ormanın ve gölün üzerine düşüyor. Aylar ve halkalı gezegen yerinden oynamamış. Dünkü kadar büyülü.

Rampadan indim. "Hmm, ilginç," dedim, iletişimden dinleyen herkese ulaşması için yüksek sesle. Sonra meraklı taklidi yaparak ormana ve ötesindeki mağaraya doğru ilerledim. Umarım yüzeydeyken hareketlerime değil, sadece hayati fonksiyonlarıma dikkat ediyorlardır. Birkaç dakikalık yürüyüşün ardından, rüzgarda hala dalgalanan, sekiz saatlik döngüsünü yeni bitirmiş sarmaşıkları görüyorum. Kendimi devasa ağacın örtüsüyle gizlenmiş olduğumdan emin oluyorum, sarmaşıkları kenara itip içeri giriyorum.

Duvarlar biyolüminesansla parlıyor. Ama gözlerimin adapte olması çok zaman alıyor. Mağaranın girişinde, sadece nefesimin sesini duyuyorum. Lütfen Sagan'ın ayı olmasın. Eldivenli elimi mağaranın duvarına sürttüm ve başımın hemen üstünde bir çıkıntı buldum. Metreyi yüzeyinde gezdirdim. Kuru ve toksin okuması yok. Üç kutu biyolojik ekmeği aceleyle kaldırdım ve sadece birkaç ay yeteceğini hesapladım. Ama gemideki o odaya girebilirsem yıllarca yetecek kadar filtreleme pipeti ve ek erzak var. Aceleyle dışarı çıktım ve gözlerimin ışığa yeniden alışmasını beklemek için ağacın arkasında bekledim. Dışarı çıktım ve taradım. Feathers bana yarı yolda eşlik etmiş ve göl kenarında çömelmiş, bir taştan döküntüleri fırçalıyor. Rubio mekiklere daha da yakın, bir drone'a toplama çantası yüklüyor.

Dikkat çekmemek için mağaradan uzaklaşıyorum. İhtiyacım olan son şey, nihayet kaçtığımızda bu bölgeyi aramaları. Ormanın kenarında, beni tek bir lokmayla öldürebilecek kırmızı kenarlı bitkiyi buldum ve bir tane daha doldurdum

Sadece çalıştığımı göstermek için bir kese alıyorum. Yosunlu zeminden dört örnek alıyorum ve düşmüş fil kulağı yaprağının birkaç parçasını kesiyorum. Her birini kendi örnek torbalarına koyup drone'u mekik gemisine geri gönderiyorum. Daha fazla su örneği ve göl bitkisi topluyorum. Eğer gerçekten bir laboratuvarda çalışacak olsaydım, umarım yenilebilir bitkileri ve suyu kaçmadan test etseydim iyi olmaz mıydı?

Dünden farklı olarak, dekontamine edildikten sonra, tam da ihtiyacım olanı tutan erzak odasından geçerek odamıza geri gönderiliyoruz.

Altıgenime girerken, uzun siyah saçlı bir beden altıgenimin içinde doğruluyor.

“Suma!” diye bağırıyorum.

“Affedersiniz?” diyor boğuk bir sesle.

Nefesim kesiliyor, dört yüz yıl daha stazda mahsur kalıp kalmadığını merak ederek Sagan'daki hayatımı yaşamak zorunda olmadığımı biliyorum. Ona sarılmak istiyorum. Gözyaşlarımı tutuyorum. “Yani, diyecektim ki… Suma… Yatağımda biri var.”

“Üzgünüm. Çekilirim,” diyor. Yüzümdeki kocaman gülümsemeyi tutmakta zorlanıyorum.

“Hayır, hayır. Olduğun yerde kal.”

“Ben Zeta-4,” diyor Feathers kendini tanıtarak. “Uzmanı—”

Suma, elini kapalı göz kapaklarının üzerinde gezdirerek sözünü kesiyor. “Özür dilerim. Sadece çok yorgunum.” Stazdan çıktığımda nasıl hissettiğimi hatırlıyorum. Suma bunu şimdi iki kez yapmış.

“Geri döndüğüne çok sevindik,” diyorum.

Hepsi başlarını bana çevirir.

“Yani… örnek toplama konusunda yardımına ihtiyacımız olabilir… Kolektif için,” diyorum, hatamı fark ederek.

Neyse ki hepsi açıklamayı kabul etmiş gibi görünüyor ve arkalarını dönüyorlar.

Tüyler, hücresine Suma'nın yanına girer. Ve Suma başını tekrar geriye yaslar. “Gerçekten uykum var,” diyor ironik olmadan.

Rubio gülümser, kapıya doğru yavaşça ilerler, sonra hızla kapatır. “O zamannn yatmak için hazırlanmalıyız. Zeta-1 bize bir masal anlatacak, değil mi? Lütfen?” diye yalvarır. Suma'yı işaret ederek soru sorar. “Yani Zeta…?” Suma'yı tekrar işaret eder. “Zeta…?”

“Zeta-2,” diye yanıtlar Suma.

“Zeta-2,” diyor. “Yani, Zeta-2 uyuyabilir.”

Kıkırdığımı bastırıyorum.

Suma yatağıma uzanıyor. Hayır demeden önce, “Cuento ne demek?” diye soruyor.

Midem gergin bir düğümle burkuluyor. Şimdi, hikayeleri duymalarını istiyorum. Umarım bu Dünya hikayeleri onlara kim olduklarını ve ailelerinin kim olduğunu hatırlatır. Ama hatırlarlarsa, bunu odanın dışındaki biriyle paylaşmaya karar vermemelerini dilerim. Hepsi bana bakıyor, bekliyor. Riskin karşılığını veriyor.

“Ah, göreceksin,” diye cıvıldıyor Rubio, mylar battaniyesini boynuna kadar çekerek. Yere oturuyorum ve bal peteğimize dönüyorum. Suma'ya bakıyorum. Diğerlerinin kaçabilmesi için onu geride bırakma konusunda ne kadar endişeli olduğumu fark etmemiştim. Şimdi hep birlikteyiz ve hepimizin bir şansı var. Sadece daha fazla yiyeceğe ihtiyacımız olacak. Ve onlar uyanıkken ambarlardaki erzak odasına gizlice inemem.

Derin bir nefes alıyorum. “Bir zamanlar.”

Feathers kafasını dışarı çıkarıp Suma'nın hücresine doğru boynunu uzatıyor. “Cuento böyle başlar. Ortamı hazırlamak için.”

Feathers kafasını hücresine geri çekiyor. “Devam et,” diye bana işaret ediyor.

Boğazımı temizlerim. “Los Viejos adında fakir, yaşlı bir çift vardı,” diye başlarım. “Çok az şeyleri vardı, yiyecekleri yoktu, küçücük bir evleri.” Üçünün henüz bilmediği bizlerin bir nevi los Viejos’a benzediğimi düşünüyorum. “Görünüşleri, yedikleri yemekler, sevdikleri şeyler açısından komşularından farklıydılar. Ama başkalarını kabul etmeye ve onlarla paylaşmaya isteklilerdi.”

Sonra annemin Sagan hakkındaki yeminini düşünüyorum, “Yeniden başlayacağız, bir çiftlik gibi.” Ve bizi neyin durdurduğunu. “Ancak komşuları zalim ve bencildi ve her şeyi kendilerine ve kendileri gibilere saklamak istiyorlardı. Özellikle mor dudaklı bir komşu, arazisini kendisi ve kendisi gibiler için çalarak büyük bir çiftlik hayallerini yavaş yavaş elinden almıştı.”

Rubio iğrenerek başını sallar.

Lita’nın versiyonunda korkunç bir adam yaşlı çiftin hayallerini çaldı, ama bundan sonra bu hikaye benim ve yeni versiyonum aracılığıyla yaşamaya devam ediyor.

Suma onu onaylar. Ayağa kalkar ve bir kapıyı çalıyor gibi yaparım. "Bir gün, uzak diyarlardan bir dilenci yaşlı çiftin kapısına geldiğinde, onlara son mısırlarını yedirdiler.

Sonra kuru tortilla parçalarını." Parmaklarımı ağzıma götürüp yiyormuş gibi yapıyorum.

Feathers ve Rubio oturuyor ve Suma çenesini ellerine dayamış.

Ağzıma sahte bir içki bardağı kaldırıyorum. "Sonra kalan tüm suları." Ağzımı savurganca siliyorum ve aç gözlü bir iç çekiyorum. "Dilenci hepsini yediğinde hala açtı, bu yüzden ona kendi yemeklerini verdiler." İşaret parmağımı kaldırıyorum. "İyiliğinizin ödülü olarak size bir hediye sunacağım," dedi dilenci yaşlı çifte. Los Viejos'un gözleri yıldızlar gibi parladı.

Feathers, Sumas ve Rubio'nun gözleri de parlıyor.

"Yaşlı çift en son ne zaman bir hediye aldıklarını hatırlayamıyorlardı. Dilenci onlara şöyle dedi: 'Kuzeydeki dağ silsilesinin sonuna doğru, parlak pembe çiçekli dört kollu bir kaktüs bulacaksınız. Kaktüsün arkasında, vadinin içinde gizli bir mağara var. Mağaranın sonuna doğru, hazine dolu bir kavanoz bulacaksınız. Bu, iyiliğinizin ödülü olacak.'"

Feathers başını eğiyor. "Bu, senin son hikayendeki gibi Dünya gezegeninde mi?" Rubio, Feathers'ın hücresini tıklatıyor. "Hmmm, muhtemelen Andromeda galaksisinde, yani Messier 31 olarak da bilinen yerde. İki trilyon gezegeni var! Yine de, bir hikayeyi bölmemelisin, Zeta-4," diyor. "Devam et, Zeta-1."

Kolektifin silemediği kişiliklerinin ipuçlarına gülümsemeden edemiyorum. Şu ana kadar hepimiz iyi anlaşacağız sanırım.

"Dilenci ayrıldığında," diye devam ediyorum, "çift, uzun yolculuk için yeterli yiyecek bulabildikleri anda uçuruma ve gizli mağaraya seyahat etmeye karar verdiler. Bilmedikleri şey, cimri ve bencil komşunun, penceresinin hemen dışından—odamızın kapısını işaret ediyorum—dilencinin hikayesini dinliyor olduğuydu!"

Suma nefesi kesilerek, "Bu haksızlık!"

Sakin bir şekilde başımı sallıyorum. "Evet. Cimri komşu, los Viejos'tan çaldığı bir eşekle gece dağ silsilesine doğru yola çıktı. Kaktüsü ve parlak pembe çiçeği, uçurumu ve mağarayı buldu. Yürüdü, sonra mağaranın derinliklerine doğru emekledi, bir seramik kavanoza rastlayana kadar. Kapağını kaldırdığında, korkunç böcekler kollarını istila etti, onu soktu. Tarantulalar, akrepler ve eşekarısı vücudunu sokarken çığlık attı. Kapağı sıkıca kapattı

vücudu sivilceler ve kurdeşen içinde, kapalı böcek kavanozu çantasındayken seramik kavanoza geri döndü ve eve gitti.

Feathers'ın ağzı aralık - Suma, battaniyesini bir gözünün üzerine tutuyor, hikayenin yarısını bildiklerinden emin olamasam da.

Rubio başını eğer. "Tarantula, bir örümcek türü. Bu hangisi?" diye sorar.

Suma ve Feathers aynı anda hücresine döner. "Sssssss!

Komşu eve döndüğünde," diye devam ediyorum, "gece los Viejos'un evine sızıp iğrenç böceklerin kavanozunu mutfak pencerelerine boşalttı.

Rubio yutkunur. Gülmek istiyorum. Bir tarantula onu ürkütmüyor ama "iğrenç böcekler"?

'Al sana, ihtiyar aptallar,'" derim hırıltılı bir sesle. "'Sana güvenip yabancı, garip bir dilenci beslemenin bedeli bu,' diyerek evine geri döndü.

Los Viejos'un mutfak zeminindeki sürünen böceklerin dehşetinin oturması için bir an beklerim. İşe yarar. Suma'nın eklemleri beyazlamış. Rubio her zamankinden daha solgun ve Feathers'ın alnı Prawn kadar dalgalanıyor.

Ertesi sabah," diye devam ediyorum, "yaşlı kadın, mağaraya uzun yolculuk için yeteceğini umarak, nopales pişirmek için mutfağa su kaynatmaya gitti. Ama mutfak zeminine adım attığında... bir çığlık attı.

Rubio ve Feathers nefes alır.

Yaşlı kadın ayağındaki keskin dikenli nesnenin ne olduğunu görmek için eğildiğinde, topuğundan bir elmas çıkardı. Zemine dağılmış, yüzlerce parıldayan böcek gibi elmaslar, yakutlar ve safirler, evlerinin duvarlarındaki iyilikten sihirli bir şekilde dönüşmüş böceklerdi.

Tüyler ellerini kavuşturur ve kıkırdar. Tam olarak "anlamadığı" bir şey için gözlerindeki heyecanı görüyorum. Hâlâ hazinenin heyecanını "hissediyor".

“Los Viejos mücevherleri topladı, sadece arazi satın alacak kadar sattı”—Sagan’ın gördüklerimi hayal ediyorum—“gölü mavi bir göl olan ormanla çevrili

Akuamarin taşı. Ve kalan taşları, meyve ağaçları ve ekinler yetiştirmek için yeterli olacak şekilde sakladı. Ve böylece oldu, ve öyle de oldu, eğer herhangi bir insan - zengin, fakir ya da sadece yorgun - açsa, sadece los Viejos'un evini ziyaret etmeleri gerekiyordu.

Lita'nın her zaman yaptığı gibi iç çektim. "Bu masal gümüş bir patikadan girdi, altın bir patikadan çıktı.

Tüyler tekrar Suma'nın hücresinin kenarından dışarı bakar. "Bir masal böyle biter. Duyduklarınızı kapatmak için bir söz.

Geri uzanır ve teker teker, neyse ki yataklarına gömülürler. Işığı kapatırım. Yakında, Rubio'nun tanıdık horlamaları odayı doldurur.

Bir zamanlar genç stasis odası olan yere gizlice girerim ve geminin atmosferik monitörünün altındaki çekmeceden, hala mor renkte parlayan metal bir kalibrasyon aleti bulurum. Çoğu kişinin loş ışıkta sadece bakabileceği yerde, parmağımı kenarı boyunca gezdirmem gerekir. Düz başlı bir tornavidadan daha ince, bir kilidin kubbe şeklindeki kapağını açmak için mükemmeldir.

Asansör bana zaman kazandıracak olsa da, asansörün açık camından meraklı gözlerden kaçmak için arka merdivenlere gizlice tırmanıyorum. Daha önce yaptığım gibi, iki yüz on sekiz basamağı sayıyorum ve kapıyı açıyorum. Metal kapının üzerindeki yanıp sönen mavi ışığa ulaşana kadar ayak seslerim ambar boyunca yankılanıyor. Ben tedarik odasını gösterdiğinde ilk günkü gibi üç yüz seksen yıl önce olduğu kadar parlak yanıp sönüyor. Kalibrasyon aletini çıkarıp kapağın alt kenarının altına sokuyorum. Ancak beklediğim direnç yerine, plastik kubbe hemen fırlıyor. Yakalayamayacak kadar hızlı bir şekilde yere düşüyor. İki kez zıpladıktan sonra, ambar boyunca tıkırtıları yankılanıyor. Duvara sırtımı yaslayıp bekliyorum. Kimse gelmeyince kapıya geri dönüyorum.

La Vieja'nın topuğundan elması çıkarıp mücevherleri bulduğunda hissettiği gibi hissetmeliyim. Elim titreyerek mandalı çekmek için uzanıyorum. Gemideki diğerlerinin kolayca kayarak açılan diğerlerinin aksine, bu kapı kullanılmadığı için yavaşça gıcırdıyor. İçeri adım attığımda ayak seslerim yankılanıyor. Loş tavan ışığı yanıp sönerek aydınlanıyor.

Midem kasılıyor. Yüz ömürlük yiyeceği barındırması gereken arka duvar boş.

Raflara doğru sessizce ilerleyerek boşluğu geçiyorum. Boş. Tek bir öğün bile kalmamış. Parazitler, Sagan'a geldiğimizde yolcular için ayrılan son acil durum erzaklarını bile çoktan toplamışlar. Çalınmış birkaç kutu biyoekmek düşüncesiyle kendimizi nasıl besleyeceğimizi merak ediyorum.

En azından en alt rafta, arıtma pipetleri düzgün bir şekilde istiflenmiş. Numune toplama çantamı fermuarla açıp, tüm hayatımız boyunca suyu arıtmak için yeterli miktarda pipeti çantaya dolduruyorum.

Eğer şüphelerim doğruysa ve gördüğüm göl bitkileri yenilebilirse, belki hayatta kalabiliriz. Elbette... göl bitkileri yiyeceğiz. Derin bir nefes alıp dönüyorum.

Ambardaki dışarıda bir kapı çarpılarak kapandı.

Şimdi Glish'im. İnce figür bana doğru yavaşça yürürken bir geyik gibi donup kaldım.

Boş kapsülleri bulduğum gece ambarda duyduğum aynı derin ses yankılanıyor. "Burada olmamanız gerekiyor. Kolektif bu alanı yasakladı.

Kırışık kahverengi tenli ve uzun beyaz sakallı bir adam asansöre giden yolu tıkıyor. Onu baştan ayağa taramam ve gördüklerimi işlemem bir anımı alıyor. Kolektif tarafından verilen botları ve tulumu giymiş, ancak eldivenleri de var ve başında şapka gibi duran bir laboratuvar gözlüğü takmış. Beni şaşırtan, zayıf, kahverengi bir Noel Baba'ya benzeyen birinden bir adım geri çekiliyorum. Sonunda, evden bir yetişkin!

Altı yaşındayken Noel Baba ile alışveriş merkezinde olduğum zamanki gibi ona koşup sarılmak istiyorum. Ama artık biliyorum. Dünyada kim olduğunu merak ediyorum. Bu kadar yaşlı olup hala son elemelere kalabilmek. Muhtemelen memleketinde devrim niteliğinde bir şey icat etmiş olmalı.

Yeniden programlamaları başarısız olduğunda tüm yetişkinlerin temizlendiğini sanıyordum. Ama onu yeniden programlayabildiler, yani Feathers ve Rubio'da olduğu gibi, zihninde bir şeyleri manipüle etmek daha mı kolaydı?

Merhaba," sesim takılıyor. "Ben Zeta-1.

Sana yardım edebilir miyim, Zeta-1?" diye soruyor adam.

Burada çalışacağım söylendi." Pipetlerle dolu çantamı arkama atıyorum. "Henüz başlamamam gerekiyordu ama endişelendim." Bir anlığına,

Umarım yeniden programlandığını da taklit ediyordur ama Kolektif'in onu burada yalnız bırakacak kadar ona güvenmesi gerekiyor.

“Anlaşılır,” diye kıkırdar. “Geleceğini söylediler ama bir sonraki keşif görevinden sonra olacağını söylediler.” Dışarı çıkmak için döner. “Tabii ki sen de buradasın. Sana laboratuvarımızı göstereyim.”

Geri çekildim. “Laboratuvarımız?” Nyla'nın bahsettiği kişi bu olmalı. Beni hold'un en arkasındaki laboratuvar kompleksine götürdü. Sagan'a geldiğimizde, bu laboratuvarlar benim ebeveynlerim gibi bilim insanlarıyla dolu olmalıydı. Ama şimdi sadece ikimiz varız, ben ve yaşlı adam.

Soldaki son laboratuvara girdi. Arkasındaki duvarlarda sıralanmış petri kapları dizili. Farklı renklerdeki agarlar gökkuşağı gibi yayılıyor.

“İşte buradayız,” diyor, kapıyı benim için açarak. Gülümsemesi nazik ve at kuyruğu yaptığı uzun saçları onu bir bilim insanından çok bir şaire benzetiyor.

“Teşekkür ederim,” diye sessizce cevap veriyorum. Onun bizden önce mi yoksa sonra mı çıkarıldığını ve onunla birlikte başka kimsenin olup olmadığını düşünüyorum. “Ummh.” Bir laboratuvar tezgahına doğru adım atıp çantamı bırakıyorum. “Tek bilim insanı sen misin?” diye dikkatlice soruyorum. “Yani, senin gibi… benim gibi… bizim gibi başka var mı?”

“Şimdi sadece ben,” diye cevap veriyor ve başarılı bir şekilde yeniden programlanmış onun gibi başka yetişkinlerin olup olmadığını merak ediyorum.

“Uzmanlık alanının ne olduğunu sorabilir miyim?” Gökkuşağı renkli agarı işaret ediyorum. “Yani, ne üzerinde çalışıyorsun?”

“Bir gemide bu kadar uzun süre yaşamak zor olabilir. Benim asıl görevim, Kolektif'in karşılaşabileceği herhangi bir ruh halini dengelemek için toniklerin idaresine yardımcı olmak.” Nyla'nın “partisi”ni ve bir tonik, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha içen insanları düşünüyorum. Şakaklarını kaşır. “Ama sorunuza gelince. Epsilon birliğimde beş kişi vardı.”

“Epsilon?”

“Ben Epsilon-5,” diyor. “Bir zamanlar tereddüt etmeden her kimyasal denklemi veya makromoleküler sentezi bilirdim. Ama yaşla birlikte daha az kullanışlı hale geliyorum.”

Şansölye Nyla'nın Len ve “kullanışlı olup olmama” hakkındaki söylediklerini düşünüyorum. Eminim “Epsilon-5” az önce söylediklerini bilselerdi her an ayıklanacaktı.

Ama ama zihni zaten kayıyorsa, bu yüzden onu yeniden programlamak bu kadar kolay olmalı.

“Bu taraftan,” diyor ve beni bir sonraki laboratuvara götürüyor. Kapı vakumla kapatılmış ve duvarlarda tehlike tulumları asılı. Sonra nedenini anlıyorum. Kırmızı kenarlı yapraklarla dolu toplama torbalarım, yer örtüsü ve hatta cam buzdolabında bir çubukta asılı devasa yaprak örnekleri. Şişelenmiş su örneklerim bir tüp rafında duruyor.

“Gel.” Dirseğimden tutuyor ve beni bir parkta geziyormuşuz gibi götürüyor. Benim görme yetimden haberi olamaz. Yavaşça ilerliyor ve kolumuzu tutuşumuzu bana destek olmam için bir bahane olarak kullanıp kullanmadığını merak ediyorum. Boş bir duvarda bitiyoruz. Bir an garip bir şekilde duruyoruz ve o gülümsüyor. Bir düğmeye basıyor ve tüm duvar geriye kayıp bir cebe girerek cam bir duvar ortaya çıkarıyor. Mor gökyüzündeki aylar ve cüce güneşten gelen dış ışık odayı dolduruyor. Pencereye doğru yürüyorum ve aşağıda nehirleri, gölleri ve yeşilliği izliyorum. Buradan, örnek toplama görevlerimiz sırasında yaşanabilir bölgenin zar zor keşfedildiğini görüyorum. Kelebek balıklarının olduğu gölüm yüzlerce gölden sadece minicik bir göl.

“Çok güzel,” diyorum.

“Evet,” diye yanıtlıyor. Sonra iç çekiyor. “Elbette, ben onu sadece buradan göreceğim.”

“Neden böyle söylüyorsun?” diye soruyorum.

Omuz silkiyor. “Şansölye benim burada ihtiyaç duyulduğuma inanıyor.” Bir an sessizce duruyoruz. “Gezegenin sahip olduğu canlıları şahsen görmek isterdim.”

Nyla'nın fikrini değiştirmediği sürece onu bırakmak zorunda kalacağımızı bilmek kötü hissediyorum. Nyla'nın Sagan'ı kendi başına keşfetmesini engellemesine daha da kötü hissediyorum.

Harika yaratıklar var," diyorum. "Örneğin"—başparmağımı ve işaret parmağımı on santimetre aralıkla tutuyorum—"göl milyonlarca minik, kanatlı balık barındırıyor.

Gülümser ve arka dişlerinden biri eksiktir. "Anlat bana.

Hepsinin gerçek olduğunu fark ediyorum ama ona bir masal anlatıyormuşum gibi geliyor. "Su kelebekleri sürüler halinde yüzer ve yoğun sarmaşıkların arasında saklanarak muhteşem mor parıltılarını gizlerler.

Ona doğru eğilir, gülümsemesi solarken. "Neyden saklanıyorlar sanıyorsun?

Kalbim geçerli soruyla hızlanır. "Bunu düşünmemiştim," diye cevap veririm. Ve şimdi de göldeki suda başka ne gibi yaratıkların gizlendiğini merak ediyorum.

Yüzeye döndüğünde, neden korktuklarını öğrenecek misin?" diye sorar, meraklı bir çocuğun gözleriyle.

Başımı sallarim. Ama gerçek şu ki, yeterli malzeme toplayabilirsem, su kelebeklerinin neden saklandığını keşfetsem bile, ona anlatmak için geri dönmeyebilirim. Yalanla birlikte midemde bir ağırlık çöküyor. Epsilon-5'i seviyorum.

Laboratuvar kapısı kayarak açılır ve Şansölye Nyla içeri girer. "Ah, Zeta-1, burada ne yapıyorsun?

Pipetlerim olan çantamı arkama saklarım. "Ben... laboratuvarı görmek ve örnekleri kontrol etmek istedim, böylece hazırlıklı olurdum.

Yanımıza gelir. Elini uzatır ve düğmeye basar, pencere kayarak kapanıp tekrar katı bir duvara dönüşür. "O zaman tanışmışsınız demektir. İkinizi de burada bulduğuma göre, projenizi anlatabilirim.

Evet." Epsilon-5 iş istasyonuna doğru yürür ve zehirli yaprakların olduğu bir çantaya uzanır.

Yapma!" Sesimi hızla alçaltırım. "Bu çok zehirli. Topladım ki, Kolektif için onu nasıl yok edeceğimizi bilelim.

Harika," Nyla gülümser. "Görünüşe göre ikiniz de neye ihtiyacımız olduğunu anladınız." Bana döner. "Defoliatörü oluşturmanız ne kadar sürer?

Dev devasa kulak yapraklarını ve zehirli bitkileri ve çalıştırmam gereken testleri düşünüyorum. "Çok değil," diye cevap veriyorum.

Evet," diyor Epsilon-5. "İyi bir ekibiz." Bana gülümsüyor ve arkadaşlığıyla karnıma yumruk yemiş gibi hissediyorum. Ona nasıl yardım edebilirim? Lita'nın dediği gibi, zaten uzun sürmeyecek. Ve onunla benim parçası olduğumuz dünya yok oldu.

Nyla önümde duruyor. "Hazır olduğu anda, Zetalara yüzeye geri gönderip test edeceğiz." Asılı duran örnek torbalarımı işaret ediyor. "Zeta-1, bu bitkinin bu kadar çok toplanması gerçekten faydalı mıydı?

Kendimi durduramadan kelimeler ağzımdan dökülüyor. "Tek bir yaprak Kolektif'teki herkesi öldürebilir. Bunu yok etmeyi önceliklendirebileceğini düşündüm," diyorum.

Sahte bir ürperti hareketi yapar. "Korkutucu," der.

Birkaç gün içinde defoliantını hazırlayabilirim. Sonra Suma, Feathers, Rubio ve ben bir daha asla Zeta olmayacağız. Nyla'nın veya Kolektif'in dördümüzü işe yaramaz bulmak için hiçbir zaman bir bahanesi olmasına izin vermeyeceğim.

Arı kovanı hücremde on yılların süzgeç kamışlarını yatağın altına sokmak için mücadele ederken ellerim titriyor.

Nyla, benim ve Epsilon-5'in temizleyici projemize başladığımızı izlerken o kadar uzun süre oyalandı ki, numuneleri test etmeye vaktim olmadı.

Uykuda olan Suma, Feathers ve Rubio'ya bakıyorum. Dördümüzün hala umudu var. Ama bize ayrılan tüm yiyeceklerin Kolektif tarafından mideye indirildiğini düşününce yüzümü buruşturuyorum. Ağız sulandıran ham su sarmaşıklarının görüntüsü kafamı dolduruyor. Hücreme sürünüp gözlerimi kapatıyorum. Dans eden empanadalar ve çizburgerler sarmaşıklardan kaçıp beni alay ediyor, sonra tekrar sarmalına dönüp erişimimden kaçıyorlar.

Dans eden yiyecekleri duymazdan gelip planımı gözden geçiriyorum. Nyla'nın defoliantını yaratana kadar rol yapmaya devam etmem gerekiyor, böylece bizi söylediği gibi yüzeye geri gönderecek. Len ile ihtiyaç duydukları bilgiyi aldıklarına umut etmeliyim ve tekrar dışarı çıktığımızda yalnız olacağız.

Serviden ayrıldıktan sonra, Feathers, Suma ve Rubio'yu beni mağaralara kadar takip etmeleri için ikna edeceğim. Hamur Maymunu gibi, onları hikayelerimle nakliye aracından ve Kolektif'ten giderek daha uzağa götüreceğim. Onları yanıltmak için kendimi kötü hissediyorum. Ama ailelerimize olanlar hakkında her şeyi bilmeyi hak ediyorlar. Onlara gerçeği bildireceğim. O zaman kendi akıllarıyla nasıl yaşamak istediklerine karar verebilirler.

Uykuya ihtiyacım var ama koyun saymaya çalıştığımda, sadece Lita'nın çiftliğini özlememe neden oluyor. Saymak için sıkıcı bir şeye ihtiyacım var.

Göl-asma pozole (tavuksuz). Göl-asma gevreği (sütsüz). Göl-asma pizza (peynirsiz). Göl-asma şeker (şekersiz) …

BEYAZ BİR KÜRK HIZLA GÖRÜŞ ALANIMDAN FIRLAR.

Tavşan bana bakıyor. Lita'nın sözleri aklıma geliyor, "Hileci, eğer amacı buysa seni yönlendiren kişi olabilir." El Conejo çölü dağlara doğru geçiyor. Her şey yine çok hızlı hareket ediyor. Düşünmek için daha fazla zamana ihtiyacım var.

Aniden Lita yanımda, Rápido da hemen yanında. "Ah, tatlım. Hoş geldin. Neden onu takip etmiyorsun?

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

Lita omuz silkip kaşlarını kaldırıyor. "Elbette, burada rahat ve güvende olduğun yerde kalmalısın.

Neden sizinle kalmayayım?" Önümdeki dağa, tavşanın gittiği yere doğru işaret ediyorum. "Dışarısı çok kötü. Çöl tehlikeli olabilir.

“Tehlike bu değil. Bu hayat…” diyor, “bir yolculuk. Sadece takip edersen anlarsın.”

Ağacın altında olduğum yerde kalıyorum. Lita şimdiden soluyor. Tavşan uzakta küçülüyor.

Onu tekrar kaybetme riskini alamam. “Pekala,” diyorum. Rápido'nun minik kafasına dokunuyorum ve ayağa kalkıyorum. Lita'ya sarılmak için dönüyorum ama gitmiş, ben de aşağı baktığımda Rápido'nun bir sisin içine karıştığını görüyorum.

Yıllardır yapmadığım gibi tavşanın peşinden koşuyorum. Burada, rüyamda, göremediğim bir şeye takılıp düşmekten korkmuyorum. Uzakta, ileride, el Conejo öğleden sonra güneşiyle kızıl parlayan dağa doğru kaçıyor. Dağın eteğindeki bir deliğe giriyor.

Hileciğin yaptığı tek şey beni ıssız bir yerin ortasına getirmek oldu. Kaçış için parıldayan bir mağarayı gizleyen bir sarmaşık perdesi yok. Pırıl pırıl kelebek balıklarının olduğu sihirli bir göl yok.

Geri dönüp boş çöle döndüm. Belki dönersem Lita yeniden ortaya çıkar. Ağacın olduğu yere doğru yavaşça yürüdüm. Sonra arkamdan, gitar ve kemanların yankısı duyuldu. Geri döndüm. Tıpkı Lita'nın evi gibi, uzaktan gelen belli belirsiz ranchero müziği melodisi kırmızı dağın derinliklerinden geliyordu. Melodiye doğru koştum. "Bekle!

Yaklaştıkça gitarın tınısı daha da yükseldi. Vücudumda titreşimi hissedecek kadar yüksek, sonra sırtıma bir darbe.

Bekle! Bekle! Geliyorum!" diye bağırdım el Conejo'nun arkasından. Sırtıma tekrar bir şey çarptı.

Ama bunu söylerken bile müzik hafifledi ve dağ silindi, çölün içinden, karanlığa ve yatağıma geri çekildim.

Sırtıma vur, vur, vur.

Lütfen, bekle!" diye bağırarak uyandım. Hücremde oturdum ve iki küçük mor gözün bana baktığını gördüm. Nefesim kesildi ve geri sıçradım.

Voxy, ne yapıyorsun?

O da geri çekildi. "Özür dilerim." Ben'in masasının arkasındaki karanlık bir köşeyi işaret etti. Rubio bir horlama sesi çıkardı. "Senin hikayelerini dinlemeye geliyorum. Ama herkes gibi ben de uyuyakalıyorum." Omuzları çöktü. "Bağırıyordun. Başka seçeneğim yoktu. Kimsenin gelip beni bulmaması için seni uyandırmam gerekiyordu.

Bütün bunlar, önceki gece odamızdan ayrılanın kim olduğunu açıklıyor.

Yutkunuyorum ve boğazım kupkuru. "Bunu—bunu senden başka bilen var mı?

Gizlice gelmem gerek. Nyla gelmeme asla izin vermezdi.

Boynumdan başıma doğru ürperti yayılıyor. "Voxy, kimseye söyleyemezsin." Yüzünü buruşturuyor. "Ah, söylemem. Eğer Nyla'ya uykunda söylediklerini anlatırsam, o zaman neden burada olduğumu da anlatmak zorunda kalırım." Gözleri faltaşı gibi açılıyor ve sağ avucunu yukarı kaldırıyor. "Sonra da cuento'ları anlatmak zorunda kalırım. Kolektif beni bir daha asla gözlerinin önünden ayırmaz. Bir daha asla birini duyamam." Başını eğiyor.

Yakında gidecek olsak da burası hala tehlikeli. Ve ben uykumda çok konuşurum. "Buraya geri dönmemelisin.

Ama başka nerede bir hikaye dinleyebilirim?

Javier'in bana kitabını okumam için yalvarması gibi geliyor. Voxy, Kolektif'ten uzaklaşıyor ve bunun suçu benim ve hikayelerimin. Mutlu olmalıyım ama bu en kötü his. Buraya gizlice girmesine yakalanırsa neler olabileceğini düşünüyorum. Bir sonraki gece bile olsa, her şeyi mahvedebilir.

Üzgünüm. Ama artık buraya gizlice girmeni engelleyemem.

Voxy'nin başı düşer. "Adil değil. Kolektif'in hikayeleri yok, sadece kuralları var. Yani, Nyla bir keresinde bana bir tane okumuştu. Senin gibi bir hikaye değil." Gözleri büyür. "Bu bir kalıntıydı ve kağıttan yapılmış bir kitapta bulunuyordu—

Bekle," diye araya girerim. Kalbim, annem ve benim peri avlarımda bir fıçı kaktüsünü goblin sandığım zamandan daha hızlı atıyor. "Bir kitap mı gördün?" Dünya ile uzaktan yakından ilgili tek bir parça bile görmedim. Evimi hatırlamak için elimde tutabileceğim hiçbir şey.

Bir keresinde odamızda gördüm," diye eğilir, fısıldayarak. "Diğer kalıntılarla birlikte.

Voxy'nin Glish'in dediği gibi yaratılmış olabileceğini düşünüyorum. Ama diğerlerinden farklı olarak, kendi yaşındaki tek kişi o. Onun hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ediyorum.

Artık kalıntılar hakkında konuşmamam gerekiyor," diyor.

Heyecanımı gizlemeye çalışıyorum ama pek başarılı olduğumu sanmıyorum. "Voxy, kaç tane kalıntı var? Bana gösterebilir misin?

Yukarı baktığında kaşlarını kaldırır. "Zeta-1, sana nerede olduklarını gösterirsem, bana hikayelerini anlatmaya devam edeceğine söz veriyor musun?

Kafamı sallar. "Mmmmh." Baş sallamam ve mırıldanmam hala bir yalan.

Bir parmağını dudaklarına götürür. "Ssshhh." Eliyle beni işaret eder ve beyaz tavşan gibi kapıya doğru aceleyle fırlar. Bu sefer tereddüt etmeden peşinden giderim.

VOXY asansöre doğru koridorda ilerliyor. Gerçekten de tavşan gibi hareket ediyor.

Voxy ellerini kalçalarına koyar. "Yaşlılar hazineyi bulmak için birkaç Kolektif'i dert etmezlerdi.

Bekle," diye seslenirim arkasından, her zamanki gibi. "Nereye gidiyorsun?" Asansör düğmeye basmasıyla bip sesi çıkarır. Panikle, olabildiğince yüksek sesle fısıldarım, "Bizi biri görür." "Blancafor, babasının prensle ayrıldığını görmesinden korkmuyordu." "Voxy, ne zamandan beri odamıza gizlice giriyorsun?" Cevap vermez. Gözlerimi devirir ve yanına aceleyle giderim. En azından biri beni onunla görürse, yalnız dolaştığımı düşünmezler. "Bence sadece hikayeleri istiyorsun," derim.

Savunmasızca omuz silkiyor. Nefes alıp asansöre giriyorum. Eğer gerçekten evden bir kitap gördüyse, bu benim için los Viejos'un mutfak zeminine saçılmış elmaslar, zümrütler ve yakutlardan daha değerli.

Birinci katı tuşluyor ve kalbim daha da hızlanıyor. Hazineye beş kat var. Kapı kapanıyor ve gözlerim kat göstergesine kilitleniyor. İnerken Voxy bana gülümsüyor.

Beş… dört… üç… Asansör çalıyor.

Kapı, Glish'i sürükleyip götüren buruşuk alınlı hayalet karidese açılıyor. Karides kaşlarını kaldırıyor ve zaten buruşuk olan alnı ramen noodle gibi buruşuyor.

“Merhaba,” diyor Voxy, sanki dışarı çıkmamız gayet normalmiş gibi.

“Merhaba mı?” diyor adam, bize bakarak.

“Gelecek misin, gelmeyecek misin?” diye soruyor Voxy cesurca. Bu tür masalların onun üzerinde ne gibi bir gücü var ki bizi böyle tehlikeye atıyor?

Gözlerimi yanıp sönen 3'e kilitliyorum.

Voxy'ye dönüyor. “Şansölye senin…?” diye başlıyor. Bana göz atıyor.

Voxy adama sinirle tıslıyor ve soğuk bir tavır takınıyor. “Kolektifin emrini gerçekten çiğnediğimi mi sanıyorsun? Şansölye'nin bu gemide olan her şeyden haberi olduğunu mu sorguluyorsun?”

İki…

“Elbette değil,” diyor Karides. Sonra fısıldıyor, “Soru için özür dilerim.” Asansör kapısı ikinci katta çalana ve Karides dışarı çıkana kadar zar zor hareket ediyor, göz kırpıyor ya da nefes alıyorum.

Karides bizimle birlikte içeri girer ve ikinci katı tuşlar. Üçümüz asansör kapısına bakarız ve kapı kapanır. Kapı kapanır ve aşağı inmeye devam ederiz. “Bu korkunç bir fikir,” diye mırıldanırım. Voxy gülümser ve kapı birinci katta çalar. Kendine güvenen bir şekilde asansörden çıkar ve geminin ana katında çapraz olarak ilerler. Kolektif'in yaşam alanlarından hiçbirine yakın değiliz, bu yüzden kitabı tam olarak nerede görmüş olabileceğini merak ediyorum. Odama ve hücremin güvenliğine olabildiğince uzak, geminin ön kısmına doğru ilerlemeye devam ederiz.

İstasyonlarda hala birkaç kişi var, battaniyeleri katlıyor, zeminleri ve tavanları temizliyor, biyolojik ekmek ve gizemli sulandırılmış meyve suyu içeceği hazırlıyorlar.

Bunun Voxy'nin kendinden emin duruşu olup olmadığından emin değilim ama kimse bize ikinci bir bakış atmıyor.

Bir koridordan aşağı iniyoruz ama ucunda tek bir kapı var. Kapının üzerinde, Tohum Kasası yazan solmuş harflerin ana hattı kaldırılmış.

Annesinin serasında kullandığına benzer antika bir tuş takımı kapı mandalının yanında duruyor.

Voxy, Dünya'dan ayrıldığımız yıl olan 2061'i tuşluyor ve kapı kayarak açılıyor.

Oda, geminin daha önceki gibi koyu mavi parlıyor. Odanın ortasında bir yatak var.

Şansölye'nin uyuduğu yer orası," diyor umursamazca.

Yutkunuyorum, sonra öksürükle gizliyorum.

Sonra Voxy, bir dolap kadar bile büyük olmayan yan taraftaki bir odayı işaret ediyor. "Benim odam.

Voxy'nin odasına yürüyorum ve içeri göz atıyorum. İçine sıkışmış tek bir küçük petek hücre var, ayakta duracak bile yer kalmıyor. Boş bitki fidesi tepsileri ve sulama tüpleri yüzen raflarda istiflenmiş.

Annemin arkadaşı Dr. Nguyen'i hatırlıyorum ama Voxy'nin küçücük dolabının, Annemin New Meksika mısırı, kabak ve fasulyeleri katkıda bulunduğu evrensel tohum deposu olamayacak kadar küçük olduğunu düşünüyorum.

Nyla'nın yatağının olduğu ana odayı tarıyorum. Yatağının dışında sadece alışıldık yuvarlak duvarlar var; hiçbir depoya dair işaret yok. Ve kesinlikle hiçbir kitap yok. Voxy Dünya'dan bir kitap ve diğer "kalıntıları" görmüş olsa bile, onlar artık burada değil. Genç ve hafızası geminin herhangi bir yerinden kalma olabilir. Belki de asla bulamayacağım bir şeyi avlamak için vaktim yok. "Voxy, geri dönmeliyim.

Hayır!" diye bağırıyor. "Bunun burada olduğunu biliyorum. Ama çok uzun zaman önceydi. Nyla'ya gördüğümü söylediğimi ve saklamamı istediğimi söyledim ve bana rüya gördüğümü söylemişti. Ama gerçekti.

Yatağının kapısında ileri geri gidip geliyor. "Tam burada okudum." Hücresinin ön tarafını işaret ediyor. "Büyülüydü," diye fısıldıyor, gözlerime bakmak için başını kaldırıyor. "Senin hikayelerin gibi. Her birindeki insanlar ve yerler birbirinden çok farklı. Kim olacaklarına veya ne olacaklarına onlar karar veriyor.

Kolektif tarafından söylenmeden ne yapacaklarını veya nereye gideceklerini bilmiyorlar. Ve sizin hikayelerinizdeki insanlar hikayeler olmadan bir dünyada yaşamıyorlar.

Voxy ile ne kadar da farklı olmadığımızı düşünüyorum. Ailelerim ve orijinal Gözetmenler (Ben hariç) benim için ilgi duymadığım En Cognito programlarını zorluyorlardı.

Voxy uyku hücresinin kenarında oturuyor ve omuzları çöküyor. "Senin hikayelerindeki insanlar ve okuduğum kitaptaki insanlar, benim asla cesaret edemeyeceğim şeyler yapıyorlar.

Riskli olsa bile, bunu düşünmesine izin veremem. Elimi omzuna koydum. "Beni buraya getirmeye cesaret ettin.

Çenesi hala göğsünde ama gözleri bana doğru yukarı bakıyor.

Kolektif tehlikeli dese bile kendin için iyi bir şey bulmaya çalışıyorsun," diyorum. "İçgüdülerine güveniyorsun. Bu iyi bir şey." Eğer gemiden ayrılmadan söylediğim tek bir kelimeyi bile söylerse, iş biter.

Pekala, bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum," diyor. "Ama eğer daha fazla hikaye istediğim anlamına geliyorsa, o zaman söylediklerin doğru, Zeta-1." Başını eğiyor. "Her neyse, hepsini saklamış olmalı ama buradaydı. Söz veriyorum.

İç çekip yanına oturuyorum, dizine dokunuyorum.

Hikaye kitabındaki hanımefendinin, ailelerin olduğu zamanlarda kendi bebeği vardı," diye devam ediyor Voxy. "Evlerini yeni bir ülkeye terk ettiler.

O kadar şaşırdım ki nefesimi tutuyorum. Javier'in kitabı. Elini tutmadan edemiyorum.

“Voxy! Nerede olduğunu hatırlamalısın.”

Gözleri büyür ve başını sallar. “Buradaydı. Eminim.” Yere doğru aceleyle ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp yanağımı yere dayadığımda ve yatağının altına baktığımda gözleri daha da faltaşı gibi açılır.

Ve işte o zaman hücresinin arkasında görüyorum. Geminin arkasındaki ambar alanına açılan kapı gibi Pleiades moru şerit ışık ince bir şerit halinde. Dizlerimin üzerine kalkar ve arka duvara işaret ederim. “Voxy, bunun arkasında ne var?”

“Hiçbir şey,” diye cevaplar, bir göz atar. Hücresinde sürünerek ilerler ve duvara vurur. Yankılanır.

Onun peşinden sürünerek girerim ve ikimiz de yan yana bal peteği gibi hücresine sıkışırız. Şerit ışığın iç kenarı boyunca parmağımı gezdiririm, sonra

Tırnaklarımı aralığa soktum. Bir tırnağım dibinden ayrılana kadar zorladım. Ama hiçbir şey oynamadı. Karanlık duvarda etrafı yokladım ve takılı olmayan bir sulama tüpünü çalıştırmak için bir düğme buldum.

Düğmeyi aşağı çektim ve düğme kırılıp yere saçıldı. Voxy ve ben irileşmiş gözlerle birbirimize baktık. Eğer Nyla yatağının altını kontrol etmeye karar verirse, yakalanmıştık.

Az önce düğmenin olduğu yere geri baktık. Deliğin derinliklerinden parıldayan bir düğme yanıp sönüyor. Parmağım için çok küçük ama...

Voxy, bir tık sesi duyana kadar serçe parmağını içeri soktu. Kapının kenarı gıcırdadı ve emilimli bir patlama sesiyle geriye doğru kaydı. Soğuk hava ve rahatlatıcı bir kokunun esintisi yüzüme çarptı. Birkaç saniye sonra yerini bulabildim ama işte oradaydı... Piñon İlkokulu kütüphanesi.

Duvar bir cebe kayarken, odanın içinden süzülen ince bir altın ışık Voxy'nin uyku hücresine düştü. Kapı, bir yetişkinin yanlamasına sığabileceği kadar aralık kaldı. Gözümü kırpmadan Voxy önce atladı.

Voxy'yi takip ettim ve hücresinin sonundan soğuk bir zemine kaydım. Soğuk hava ve metal zemin bana ne bilmem gerektiğini söyledi. Tohum deposunu bulmuştuk.

Voxy, evimin büyüklüğündeki bir odanın ortasında tek bir iş istasyonunun önünde duruyor. Bir lamba olmasını beklediğim altın rengi ışık yok. Bunun yerine, basketbol büyüklüğünde holografik bir güneş sarı bir parlaklık yayıyor. Dünya, Venüs, Mars, buzlu Neptün, Uranüs ve diğerleri, hatta halkalarıyla Satürn, odanın uzak köşesinde yavaşça dönüyor. Tam ölçekli değil ama kesinlikle Dünya'nın güneş sistemi.

Dönen hologramın altında, Dünya'nın bitki yaşamını içeren bir tohum kasası çekmeceleri duvarı uzanıyor.

İş istasyonunun önünde duran Voxy'nin gülümseyen yüzüne bakıyorum. Ön dişinde boşluk olan, çilli bir kızın fotoğrafıyla süslenmiş seramik bir Noel ağacı, ortada bir masa örtüsü gibi duruyor. Bir çekmece kolundan bağlı bağcıklarla sarkan bir çift bebek ayakkabısı sallanıyor. Sahte güneşin ışığında, çerçeveli aile fotoğrafları ve sararmış doğum ve evlilik belgeleri, bir Dünya mabedi gibi diğer duvarlara iliştirilmiş.

Voxy daha önce hiç görmediği bir pompa yapıyor, eminim. "Gördün mü! Hepsinin gerçek olduğunu biliyordum!

Nyla'yı ve "geçmişimizi unutmak" ve "bizden öncekilerin sonuçları" hakkındaki tüm konuşmalarını düşünüyorum. Crick'i Dünya'dan bahsettiği için azarladı.

Masum görünmeye çalışarak, "Nereden bulduğunu biliyor musun?" diye soruyorum ama sesim çatlıyor.

Emin değilim." Voxy kafasını kaşır. "Ama artık kalıntılardan bahsetmemeliyiz.

Midem bulanıyor. Bunların en çok sevdiğimiz şeyleri temsil ettiğini ona söyleyemem: evimizi, arkadaşlarımızı, ailelerimizi. Nyla ve ondan öncekilerin bu şeyleri benim gibi insanlardan ve ölü ailemden çaldığını açıklayamam.

Oda boyunca dağılmış hatıra eşyaları ve resimler olsa bile, bu yolcuların bizimle getirdiklerinin yarısı bile olamaz. Tezgahtaki bir çekmeceyi açıyorum. Midem kasılıyor. İndirilebilir Bilinç: Arızalı olarak etiketlenmiş, bir mücevher kutusundaki yüzükler gibi küçük tutuculara dizilmiş bir dizi Cog. Bu Cog'ların her biri yüzlerce yıla yayılan baş harfler ve tarihlerle lazerle işaretlenmiş.

Etrafıma bakıyorum ve duvara yaslanmış, mühürlenmiş, kullanılmamış kutular görüyorum. Yaklaşıyorum ve En Cognito İndirilebilir Bilinç - Pediatrik ve En Cognito İndirilebilir Bilinç - Yetişkin olarak etiketlendiklerini görüyorum. Ben'in kullandığı dondurma kaşığı kurucusunun yanında şarj olurken yanıp sönüyorlar. Bilgi bu kadar tehlikeliyse, Nyla neden burada sakladığı başkalarını kullanmaya hazır bulunduruyor? Bu Cog'ları kime indirmeyi planlıyor?

“Sence nerede olduğunu düşünüyorsun?” diye soruyorum.

Voxy başını sallar. Aileme ait bir şey arayarak resimden resme, sertifikadan sertifikaya yürüyorum.

Voxy'nin sesi duyulur. “Zeta-1?”

Dönüyorum ve Voxy kocaman bir gülümsemeyle açık bir tohum çekmecesinin önünde duruyor. Ona ve açık tuttuğu çekmeceye doğru yürüyorum. Aşağı bakıyorum. Bir zamanlar dondurulmuş tohumlar içeren yağlı torbaların arasına serpiştirilmiş, kişisel eşya torbaları bir dosya dolabı gibi metal braketlerden sarkıyor. Torbalar

Ben'in Javier'e ve bana verdiğimiz, yanımızda götürdüğümüz birkaç değerli eşyayı yerleştirmemiz için kullandığımız aynı olanlar. Üstten ışıklı etiketler çıkıyor.

Odanın içinde yüksek bir patlama sesi yankılanıyor ve biz de sıçrıyoruz. Başımızın üzerindeki dört yivli kareden buz gibi bir hava fışkırıyor, bu odanın tohumları korumak için tasarlandığının bir hatırlatıcısı.

Voxy bir nefes veriyor. "Şimdi gördün." Gözleri uyku hücresine geri dönüyor. "Başka zaman dönebiliriz. Artık o kadar cesur hissetmiyorum.

Haklı. Nyla her an gelebilir. Bacaklarım titriyor, hem de soğuktan değil. Ama gemiden ayrılıyorsam, bu benim eşyalarımı bulmak için son şansım olabilir.

Sadece bir saniye daha," diyorum.

Işıklı etiketleri görmek için çekmecenin üzerine eğiliyorum—Yancy, Meg. Kenarından çektiğimde manyetik mühür bir tık sesiyle açılıyor. İçinde, Meg Yancy'nin elmas yüzüğü parlıyor. Çantasını çabucak kapatıyorum.

Voxy omzuma dokunuyor. "Şimdi gitmeliyiz," diyor.

Bu kadar yakındayken ayrılamam. Ama soğuk odada bile alnımda ter damlaları birikiyor. "Kapıda nöbet tut," diyorum.

Voxy dudağını ısırıyor. Ama başıyla onaylıyor ve odanın girişine geri dönüp duruyor.

İki çekmece daha yukarıyı deniyorum. Riese, Marcus. Bir sonraki sıraya geçiyorum. Parmaklarım çantaların üstünde gezinirken ellerim titriyor, ışıklı O'da duruyor: O'Neal, Jason. Sonra... P: Patel, Aashika, P: Peña...

Midemdeki vızıltı, beklenti içindeki eşekarısı sürüsü gibi.

Javier'in çantasına uzanıyorum. Çantasının üstünü yavaşça açıyorum. Kot pantolonu ve GG Gang sweatshirt'ü hala içinde buruşuk duruyor. Sweatshirt'ünün önündeki gülen Wally the Wooly mamutu, Hypacrosauras ve dodo kuşu solmuş.

İçeri uzanıyorum ve sert bir şeye parmak eklemiyle vuruyorum. Javier'in kitabını kaydırıp çıkarıyorum ve havaya kaldırıyorum. Kapağında, özlem dolu gözleri ve kırmızı saçlı eşarbıyla kadın bana bakıyor. Üstte "Dreamers" yazısı gevşek harflerle akıyor.

İşte bu! Kitap bu!" Voxy kapıdaki nöbet yerinden fırlıyor. "Sana söylemiştim!

Boğazımdaki yumru büyüyor. Javier'in kitabını burnuma götürüp kokluyorum. Üç yüz seksen yıl sonra bile kitap ev gibi kokuyor. Daha fazla araştırma yapabilmem için Voxy'den kitabı tutmasını istemek üzere dönüyorum ama ondan vazgeçemeyeceğimi anlıyorum.

Kitabı kolumun altına sıkıştırıp bir sonraki sekmeye geçiyorum.

Peña, Petra

Elimi kesenin içine sokuyorum. Metal tırnağımın altına batıyor. Elimle kavrayıp kararmış kolye ucumu çıkarıyorum. Sıkıca göğsüme bastırıyorum. Hepsi çok uzun zamandır gitmiş. Göğsüm sıkılıyor ve gözlerim yaşlarla yanıyor.

Onu göğüs cebime sokup elimi üzerine koyarak gözlerimi kapatıyorum.

Soğutma ünitelerinin kapanmasıyla bir şaşırtıcı patlama daha oluyor. Gözlerimi açıyorum ve Voxy yanımda duruyor.

Voxy, Javier'in kitabını almak için elini uzatıyor. "Onu geri koymalıyız.

Hayır," diye bağırıyorum kendimi durduramadan.

Voxy geri sıçrıyor. "Artık odanın nerede olduğunu biliyoruz. Daha sonra gelip okuyabiliriz.

Bunun bir seçenek olmayacağını biliyorum.

Ama ama biliyorum da, Voxy'nin ayakları geri geri gider ve Nyla'ya emanetlerden birini aldığımı söylerse kaçışımı mahvetme riskini alamam.

Voxy keseyi bana açar ve ben de geri bırakırım. Kitabı bırakmak, Javier'i yeniden kaybetmek gibi bir his veriyor.

Voxy gülümsedi ve kapıya döndü. Onu takip etmek için döndüm, sonra durdum. Onu geride bırakamam. Peki ya ailemin eşyaları? Yanlarında ne getirdiler? Hiç sormamıştım.

“Nedir, Zeta-1?” diye sorar.

“Voxy!” diye seslenir Nyla.

Lita'nın bayılan keçileri gibi donup kaldık.

“Şimdi gitmeliyiz, Zeta-1,” diye ilan eder. Burun kıvırırım. “Tamam.” Çekmeceyi kapatmaya başlarım. “Sadece—” Voxy kapıya koşar, hücresine doğru açılan boşluktan dalar. Kapı saniyeler sonra kapanır, beni odada sadece Dünya'nın soğuk bir sis içinde dönen güneş sisteminin ışığıyla baş başa bırakır.

Sıcak nefesim buğulanarak dışarı çıkıyor. Kolye ucumı sıkıca kavrıyorum. Lütfen bu kadar yaklaştığımda beni yakalamayın.

“Evet, Nyla?” diye mırıldanıyor sesi.

Çok sessiz bir an yaşanıyor.

“Yani demek istediğim, Şansölye,” diyor Voxy. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Elbette, Voxy.”

Hücresinin önüne doğru emeklediğini duyuyorum.

“Bana emanetlerin hayal gücüm olduğunu söylemiştin,” diyor. “Bunun doğru olmadığını biliyorum. Neden benim ve diğerlerinin onlardan haberdar olmamı istemiyorsun?”

Neden bunu yapıyor? Tıpkı Javier gibi, annem bizi akşam yemeğinden önce Oreo yerken yakaladığında. Dişlerinin her yerinde küçük siyah lekelerle gülümsedi. “Sukulentlerinin arkasına sakladığın kurabiyeleri yemiyoruz, Anne.” Annem mutfak tezgahındaki sukulentlerine bakıyordu. Nyla'nın da Voxy'nin yatağının arkasındaki kapıya baktığına eminim.

Nyla iç çekiyor. “Voxy, anlamalısın ki benim… ve Kolektif’in yaptığımız her şey, senin de dahil olduğun hepimizi güvende tutmak için.”

Kıkırdadığını duyuyorum.

“Doğru söylüyorsun,” diyor. “Ama yadigarlardan vazgeçmelisin. Bu şeylerden asla iyi bir şey gelmedi. Eski Dünya'nın bir parçası olan insan eşyaları açgözlülüğe ve bencilliğe yol açtı. Bu da mutsuzluğa neden oldu. Mutsuzluk çatışmaya yol açtı. Anladın mı?”

“Evet, Nyla. Anladım.”

Bu sefer adında onu düzeltmiyor. Javier'in Rüyacılar kitabının açgözlülüğe veya savaşa yol açabilecek bir şey olabileceğine inanıp inanmadığını merak ediyorum.

“Seninle Kolektifı korumak arasına hiçbir şey giremez. Bir gün, hayal bile edemeyeceğinden daha fazla bilgiyle yüzleşmek zorunda kalabiliriz. Bir Kolektif'te bile, gizli gücün yükü birkaç kişiye düşer.” Çekmecedeki kullanılmayan tüm Dişlileri düşünüyorum. “Ama herkesin bu bilgiye sahip olması tehlikelidir. Şimdilik, Kolektif'in başarılı olması için bu bilgiyi kontrol etmeliyiz ve yalnızca birkaç kişiye aktarmalıyız. Ve bu birkaç kişi, tıpkı Zetalar gibi, zımnen ve mutlak surette hizmet etmek üzere koşullandırılmalıdır.”

Bir an sessizlik oluyor. “Peki ya artık Zeta kalmadığında ne olur?” diye soruyor.

“Endişelenmeyin. Yıllardır yeni bir Kolektif yaratım partisi üzerinde çalışıyoruz. Hepsi bir amaç için. Yakında sizin yaşınızda başkaları da olacak. Bilimimizi ilerletmek için kullanabileceğimiz ve koşulsuz hizmet etmeye programlanmış olanlar.”

Yerde bir şey sürtünüyor ve konuşmalarının bittiğini düşünüyorum.

“Sen ve ben, bu gereksiz bilgiyi ve bizi oyalayan eşyaları silelim, böylece sadece birbirimizi görebilelim. Ve birbirimize baktığımızda kendimizi görürsek, yalnızca huzur olabilir.”

Onun sunuş şeklini duyunca, pek çoğunun onunla aynı fikirde olmayacağından emin değilim.

“Benimle gel,” diyor. “Bir toplantı var ve orada olmanı istiyorum. Öğreneceğin ve anlayacağın yol bu.”

“Şimdi mi? Başka bir zaman öğrenmeye başlayabilir miyim?” Başka bir rahatsız edici sessizlik oluyor, sonra, “Evet, Şansölye.”

Ayak sesleri duyuyorum ve her şey duruyor. Biliyorum, o yanılıyor. Sözlerini kendi inançlarına uyacak şekilde eğip bükmüş. Nyla'nın Voxy'ye öğrettiği gibi ona öğreten biri var mıydı?

Geri gelmeden kaçamazsam, bütün gece bu dondurucu odada kapana kısılmış olacağım.

Sadece minyatür güneşin ışığıyla, açıklığa doğru sessizce ilerliyorum—o kadar kusursuz ki, nerede olduğunu bilmemin tek yolu yanlardaki Dünya hatıralarıyla kaplı duvarlar, ince kapının kendisi ise çıplak. Diğer taraftaki gibi bir düğme veya küçük bir delik arıyorum ama resimler ve sertifikalar dışında hiçbir şey bulamıyorum. “Hayır, hayır, hayır,” diye fısıldıyorum.

Çoğu insan geri çekilip minicik bir deliğe odaklanırdı. Ama daha fazla ışığım olsa bile, duvar resimler, sertifikalar ve sanat eserleriyle o kadar kaplı ki, onu parça parça tararken donarak ölürdüm.

Tahmin edip parmaklarımı diğer taraftaki kilidin bulunduğu tam noktanın üzerinden geçiriyorum. Üzerinde, liglerin ilk kadın atıcısının beyzbol kartı plastik bir askıda asılı duruyor. Askıdan alıyorum ve aynı yuvarlak deliği görüyorum. Parmaklarım için çok dar. Holotack için çalışma masasına geri dönüyorum ama boş. Beyzbol kartına bakıyorum ve sahibinin adının yazılı olduğu etiketli plastik kılıftan çıkarıyorum. Yuvarlıyorum. "Üzgünüm,

Foster, Niles, kartın birileri için değerli olduğunu bilerek fısıldadı.

Onu deliğe sokuyorum ve kapı açılıyor. İçeri sürünerek acele ediyorum. Neyse ki Voxy'nin hücresi boş ve diğer taraftaki deliğe kartı sokup kapıyı tekrar kapatıyorum. Kapanırken bir kez daha duruyorum. Ailemin tüm eşyalarını geri almaya gidersem ve yakalanırsam, onları hiç hatırlamazsam parçalarının bir önemi kalmaz. Voxy'nin hücresinden çıkıyorum, Nyla'nın boş yatak odasına göz atıyorum.

Nyla'nın koridora açılan yatak odası kapısı kapalı. Mandalı itiyorum ama hiç içeri girmiyor. Kapının bu tarafında da aynı şifreli kilit var. Alnımdan akan teri siliyorum. Lütfen çalış. 2061'i tuşluyorum ama mandal yerinden oynamıyor. Eğer Nyla geri dönerse, iş bitti. Eğer ayrıldığımız yılı 2061 olarak seçtilerse...

Şimdiki yıl olması gereken 2442'yi girerken parmağım titriyor. Mandalı itiyorum ve tık sesi geliyor, kapı açılıyor. Dışarı fırlıyorum ve on saniye içinde geminin açık karnına yaklaşıyorum. Sırtımı dikleştiriyorum ve ana zeminin tam ortasından kendimden emin bir şekilde yürüyorum.

Asansöre yarı yoldayken Nyla'nın sesini duyuyorum. "Toplantısı" eskiden kantin olan yerin yakınında gerçekleşiyor ve asansöre, odama geri dönmek için grubun yanından yürümekten başka çarem yok. Nyla bir kürsüde duruyor, sırtı bana dönük. Voxy önde oturuyor ve gözlerinin yürüyüşümü takip ettiğini görüyorum, ama o da rolünden çıkmıyor.

“Birkaç seçeneği değerlendiriyoruz,” diyor. “Ancak gelgit kilitli bir gezegenin kolonileşme açısından sınırlamaları var.”

Gözlerim dümdüz ileride yürümeye devam ediyorum. “Optimal yaşanabilir bölge çok özel. Bir yaprak dökücüyle neredeyse hazırız.”

Harika. Baskı yok.

Asansöre ulaşıp düğmeye basıyorum.

“Ama yine de bu bölgede kalmanın birçok başka engeli var,” diye devam ediyor. “Ve elimizden geleni yapmamıza rağmen, bunlar yakında giderilemezse, başka bir gezegen arayacağız.”

Kalbim göğsümde gümbürdüyor. Ama yüzeye çıktığımızda, Kolektif nereye giderse gitsin umrumda değil. Yeter ki gitsinler.

İçeri girip 6'ya basıyorum ve kapıya dönüyorum.

“Bu engellerden biri de düşmanlar,” diye devam ediyor Nyla. Asansör kapısı kapanmaya başlıyor. “Onlarla temas kurma niyetinde değiliz.”

Ne! Bizi düşman varlıklarla oraya mı gönderdiler? Kapıyı Aç düğmesine vurmak için uzanıyorum—

“Bölgedeki ilk keşif görevlerimiz bunlardan kaçındı—” Kapı, sözünü keserek kapanıyor.

Asansör zaten yükseliyordu. Ama duydum. İlk.

Ama ilk ne? İlk geminin ulaştığına dair umut etmeye cesaret edememiştim. Olsa bile, Kolektif yönetimdeyken mi? Yeni bir gezegende bir yerlerde başkalarını bulmanın bir seçenek olduğunu düşünmemiştim. Babam ilk geminin yaşanabilir bölgede bir yerleşim yeri kuracağını ve onları uzaydan panchromatic görüntüler kullanarak bulmamız gerekeceğini söylemişti. Aksi takdirde samanlıkta iğne aramak gibi olurdu.

Zıplamak istiyorum. Ama camdan beni görürlerdi. Bir kıkırdama kaçıyor ve kendimi tutuyorum. Sonra kimsenin beni duyamayacağını fark ediyorum. Yüzlerce yıldır hiç gülmediğim kadar çok gülüyorum. Sagan, Dünya kadar büyük değil ama terra-form'cuların hala hayatta olduğunu, hele ki bize yakın olabileceklerini ummaktan vazgeçmiştim.

İlk Gelenler yaşanabilir bölgedeyse, yıllar sürebilir—ve bolca göl sarmaşığı yutmak zorunda kalabilirim. Ama oradalarsa, onları Feathers, Rubio, Suma ve benim için bulacağım.

Asansör benim katım için çalıyor ve odamıza koşup içeri giriyorum, nefes nefese kalıyorum. Oda arkadaşlarımın hepsi hala uyuyor, Rubio'nun horlaması tek ses.

Yüzümdeki gülümseme hala dururken banyoya koşup vantilatörü açıyorum. Kolyemi çıkarıp kararmasını temizlemek için kıyafetlerime sürüyorum ama siyah izler bırakıyor. Işığı tutuyorum.

Lita'nın sözlerini düşünüyorum. "Kayıp olanları bir araya getiren bir kapı." Kolyemi bulmam ve Sagan'da başka insanlar olabileceği haberi arasında... eğer bir kalp mutluluktan göğüsten fırlayabiliyorsa, benimki patlamak üzere.

ERTESİ SABAH, herkesten önce uyanıp banyonun mahremiyetine sızıyorum. Saçımı bir yana tarayıp üç tutama ayırıyorum.

İşte bu. Şimdi, kolye ucumla Lita ile konuşabileceğim. Hepsi bende var. Nyla'nın gezegeni bu tehlikeli bitkilerden temizleyecek defoliantını ne kadar çabuk hazırlarsam, etkisini kontrol etmemiz için bizi o kadar çabuk geri gönderir ve o kadar çabuk kaçabiliriz. İlk Gelenler de hayatta olabilir.

Saçımı sıkıca örüyorum, tek bir tel bile dışarıda kalmıyor.

Yatak odamıza yürüyorum. Suma esniyor ve esniyor. "Merhaba, Zeta 1

Yatak odamıza yürüyorum. Suma esniyor ve esniyor. "Merhaba, Zeta-1."

Merhaba, Sum—Zeta-2." Nyla'nın Suma'yı tekrar stazise sokmadan hemen önce söylediklerini hatırlayarak, Kolektif'in aptal ismini söylediğimde dişlerimi sıkıyorum. Yükseltilmiş indirme ile hayatının geri kalanı için Zeta-2 olacak. Çok uzun sürmeyecek, Suma.

Suma tulumunu giyiyor. "Bugün sana ne atandı?" "Ah, sadece gezegeni yapraklarından temizlemek," diye cevap veriyorum. "Ya sen?

Dikkatlice oturur. "Geminin yakıtını üreteceğim.

Nyla'nın engeller ve başka bir gezegene gitmek hakkında söylediklerini düşünüyorum. Yakıta bu yüzden mi ihtiyaçları var? Bu ne kadar yakında olacak?

Neden?" diye soruyorum, belki ona bir ipucu vermişlerdir diye merak ediyorum. Suma omuz silkerek, "Kolektif'in istediğini yapıyorum." der.

Rubio, Crick kadar tekdüze bir sesle araya girer. "Kolektif'in nefes alması için gerekli oksijen bileşimini sağlayacağım.

Feathers ayağa kalkar ve tulumunu düzeltir. "Ben de Kolektif'in vücutlarının işlevsel kalmasını sağlayacak nanomedleri sağlayacağım, böylece sizin temiz havanızı soluyabilirler, ki bu da tabii ki sağlıklı bir akciğer sistemi olmadan anlamsızdır.

Kıkırdar ve ayakkabılarımı giyerim.

Feathers yanıma oturur. "Los Viejos ve parlak mücevherler ve taşlar hakkındaki anlattığın hikayeyi çok sevdim, Zeta-1. Özellikle nehir kenarında yaşadıkları ve meyve ağaçları ve ekinler diktikleri ve komşu kasabalardan gelen çocukların bahçelerde koşup oynamak için geldikleri sonunu. İç çeker. "Bir gün bir meyve bahçesi görmek isterim.

Hızla başımı çeviririm. Hikayeye harika bir ekleme ama çocukların koşup oynadığından bahsetmediğimi biliyorum.

Rubio devam eder, "Los Viejos'un büyük salgından sonra fakirlere ve evsizlere nasıl yardım ettiğini sevdim.

Omurgamdan aşağı ve yukarı ürpertiler yayılıyor. Yirmili yıllardaki büyük pandemiden kesinlikle bahsetmedim. Evden bir şeyler hatırlıyorlarsa, harika. Ama içimden bir ses şimdi Sagan'a gittikten sonra hatırlamalarının daha iyi olacağını söylüyor.

Parmağımı dudaklarıma götürüp her birine göz teması kuruyorum. "Ssssh.

Hepsi bana geri bakıyor. Bu benim son şansım olabilir. Bunun bir risk olduğunu biliyorum ama... "Bir sonraki kesif

Hepsi bana geri bakıyor. Bu benim son şansım olabilir. Bunun bir risk olduğunu biliyorum ama..." Bir sonraki keşif görevine gittiğimizde, hepiniz talimatlarımı dinlemelisiniz. Eğer dinlerseniz, size istediğiniz kadar hikaye anlatacağıma söz veriyorum.

Neden?" diye soruyor Suma.

Daha hızlı hareket etmeliyim. "Nedenini sorgulamamalıyız," diyorum kendimden emin bir şekilde. "Kolektif birdir." İfadenin belirsiz olduğunu biliyorum ama bu, Kolektif'in bir üyesinin söyleyeceği bir şeye benziyor.

Tüyler ve Rubio başıyla onaylar, ama Suma kelimelerimi zihninde sindiriyormuşum gibi bana dik dik bakar.

Rubio kendi kendine sessiz bir sesle konuşur. "Hmm, daha fazla hikaye...

Katılıyorum!" Tüyler gülümseyerek lafa atılır. "Talimatlarınıza uyacağım." Ayağa kalkar, kolları yanlarında. "Kolektif'e yardım etmek için.

Suma'nın kaşları çatılır. "Eğer komuta değişikliği olsaydı, Kolektif hepimizi bilgilendirmez miydi?

Bu zor. Ama eğer defoliantı üretebilirsem, bir gün içinde Sagan'a dönebiliriz. Değer.

Kalp atışım hızlanır ve kendime güvenerek Suma'ya dönerim. "Şansölye beni özel olarak istedi." Mağarayı düşünürüm. "Güvenliğini test etmek için sizi potansiyel bir yerleşim yerine götürmem gerekiyor. Umutlarını yönetmek için henüz bunu kimseye bahsetmemeliyiz. Ama başarılı olursak bu Kolektif için büyük bir başarı olacaktır.

Suma gözlerini bana kısar.

Daha fazla hikaye istiyorsan, kabul etmelisin," derim.

Rubio dudaklarını büzer. "Katılıyorum.

Tüyler çömelir ve umutla Suma'ya bakar. "Zeta-2? Lütfen.

Bu, bizim kaçabileceğimiz tek şans olabilir. Suma'nın başkalarını etkilemesine izin veremem.

Çenemi kaldırıyorum, Voxy'nin asansördeki adama nasıl konuştuğunu hatırlayarak. "Elbette, Şansölye'nin Kolektif'in hayatta kalması için en iyisi olduğuna inandığından şüphe etmiyorsan.

Suma cevap vermiyor, bunun yerine saçını örmeye odaklanıyor. Bitirdiğinde derin bir iç çekiyor. "Sanırım—

Suma cevap vermiyor, bunun yerine saçını örmeye odaklanıyor. Bitirdiğinde derin bir iç çekiyor. "Sanırım

Kapı kayarak açılıyor ve Crick elleri belinde kenetlenmiş halde içeri giriyor. "Zeta Uzmanları," diyor mavi çizgili dudaklarından. Onu takip edip günlük yemeğimiz için ana kata çıkıyoruz.

Her zamanki gibi, Bioloaf Boy'un tepsisinden kare dilimimi alıyorum. Ve her zamanki gibi, beni umursamıyor.

Montaj hattı her zamanki gibi Kolektif'in yemeğini üretiyor. Bitmiş bioloaf yığınının yanına sokulup daha fazla çalmayı düşünüyorum. Ama bu noktada riski göze alamam. Başka bir yerde bir grup kusursuz tulumları onarıyor, oysa

zaten temiz, parıldayan zemini temizleyen başkası. Havada süzülen toz zerreleri gibi, insanlar tavanı temizlemek için yukarıdan demirleriyle sarkıyor.

Biyobörek sohbet grubu hala kenarda duruyor. Yine, yaklaşıyorum. Şimdi, Glish olmadan, Hammerhead ve grubundakiler yine donuk bir sohbete dönmüş.

Feather, Rubio, Suma ve benim günlük iaşemizi yememiz bir dakikadan az sürüyor.

Ailemin yemek masasında yemek yediği zamanları düşünüyorum. Annem yavaşça kahvesini yudumlarken başını metronom gibi ileri geri sallar, bulmacasını çözüyordu. Javier yeni bir Gen-Gyro-Gang üyesi hakkında gevezelik yapar ya da on dakika boyunca babasıyla burnunu yeterince sert karıştırırsan beynine ulaşabileceğini bildiğini iddia ederek tartışır. Bütün bunlar, biyoböreği içmek için harcadığımız kırk beş saniyeyle karşılaştırıldığında.

Bitirip Crick'i takip ederek asansöre ve ambar bölümüne giriyoruz. "Büyük gün... büyük gün," diyor.

Bu gün Crick'in bildiğinden çok daha büyük. Eğer laboratuvardaki defoliantı şüphe çekmeden bitirebilirsem, ya da Suma Nyla'ya az önce onlara söylediklerimi dökmese, yirmi dört saat içinde kalıcı olarak Sagan'da oluruz.

Kapılar açılıyor ve ambar bölümü hayalet karideslerle uğulduyor. Koreografik bir dans gibi, boş kapsüller ambarın ortasından yüzdürülürken, metal malzeme sandıkları boşaltma hazırlığı için ambarın karnına yerlerini alıyor.

Podlar tek tek, gerekli olduğunda hala kullanılabileceklerinin bir hatırlatıcısı olarak, her dört podun arasına yerleştirilmiş, parıldayan yeşil staz jeli varilleriyle, beyaz tuğlalı bir bahçe bordürü gibi sıralanıyor. Nyla'nın yerine geçeceklerimizi yaratmaya ne kadar yakın olduğunu merak ediyorum. Yemeğim midemde ekşi süt gibi çalkalanıyor.

Crick bizi boş kumanya odasının yanıp sönen mavi ışığının yanından götürüyor.

Crick onaylarcasına başını sallar. "Pekala o zaman. Sonraki," der ve laboratuvar sektörünün daha derinlerine doğru ilerler.

Tüm telaşın arasından geçip sessiz araştırma laboratuvarlarına doğru ilerlemeye devam ediyoruz. "Zeta-2." Crick bir laboratuvara işaret eder. "Yardıma ihtiyacın var mı?" Suma homurdanır ve kaşlarını kaldırır. "Hayır." Rubio içeri girerken ona yan gözle baktığına ve kapıyı arkasından kapattığına yemin ederim. Rubio'yu bıraktığımızda alkışlar ve mırıldanır, "Şimdi işe koyulabilirim.

Tüyler, Crick ve ben olmadan ileride yürüyor. Laboratuvarına keskin bir sol dönüş yapıyor, orada nano malzeme toplama çantaları laboratuvar masasında zaten istiflenmiş durumda. Her kaya ve taş, bir spektrometrenin yanında kendi petri kabında duruyor. Elini başının üzerinde sallıyor ve kapıyı kapatıyor.

“Hımpf,” diyor Crick, kapı yüzüne çarpınca geri sıçrayarak.

Crick ve ben laboratuvar alanının arka köşesine doğru ilerlemeye devam ediyoruz. “Sürprizimi mahvettiğini duydum,” diyor.

Kalbim tekliyor. Boğazımı temizliyorum. “Sürpriz mi?”

“Eh, bir ortağın olduğu için şanslısın. Oldukça yetenekli.”

Crick'in özel bir yetenekten haberdar olması, Dünya'daki yaşlı bilim insanının kim olduğunu daha da merak etmeme neden oluyor.

Crick kapıyı açıyor. Ama Epsilon-5 orada değil. Laboratuvar yanmış kimyasalları kokuyor. Santrifüjün alçak uğultusu durana kadar yavaşlıyor.

Otuz yedi derece Santigrat'ta ayarlanmış bir inkübatör, Sagan'ın bitki örtüsünü yok etmek için bir defolant için mantıklı olmayan bir sıcaklıkta, bu terraformasyon için. Bu tam da karşılayamayacağım türden bir gecikme. Koşarak yanına gidiyorum ve sensör sıfırlarken bip sesi çıkarıyor, otuz dereceye ayarlıyorum. Bunun Epsilon-5'in hatası olmadığını biliyorum. Acelem olduğunu bilmiyor. Ve onu geride bırakmak zorunda kaldığımda ona kızdığım için daha kötü hissediyorum.

“Pekala, buraya alıştın sanırım. Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?” diye soruyor Crick.

Onu diğerlerinin yaptığı gibi sinek kovar gibi elimi sallayarak uzaklaştırıyorum.

İç çeker ve kapının hemen içindeki bir banka oturur.

“Bir şeye mi ihtiyacın vardı?” diye sorarım.

“Hayır, hayır,” diye cevap verir. “Kolektif sadece güncellemeler ister.”

“Elbette.” Her hareketimi izlerken, yapmam gerekeni değiştirmeyecek. Zaten laboratuvarda hepimizin ne yaptığını hiç bilmediğinden yüzde doksan dokuz eminim.

“Şansölye Epsilon-5 ile zaten tanıştığını söyledi.” “Ah e-evet,” diye kekelerim. “Bekleyemedim. Üzgünüm.” Nyla'nın söylediklerini doğrulamak için göl suyu örneklerimden birini test etme fırsatını kullanıyorum. Partikülü analiz etmek için bir örneği boş bir santrifüje yerleştiririm. Geri kalanı için ise bir test şeridi kiti açarım. Bir saat içinde, kriptosporidyuma benzeyen ancak ağır metal içermeyen bilinmeyen bir parazit içerdiğini biliyorum.

metaller. Suyu bir pipetle süzüyorum ve paraziti kolayca çıkarıyor. Partikülleri test ediyorum ve tortu kumdan başka bir şey değil, bu da onu süzme pipetleriyle tamamen içilebilir hale getiriyor.

Ayrıca göl sarmaşıklarını tam olarak nasıl tedavi edeceğimi de biliyorum. Laboratuvar istasyonunun üst çekmecesini açıyorum ve gerçekten de bir çakmak taşı çakmağı var. Bu kadar teknolojiye, galaksiyi dolaşan bir gemide, yedinci sınıftaki kimya laboratuvarımdan kalma aynı çakmak taşının gemide olduğunu inanamıyorum. İki tane ve birkaç yedek çakmak taşı alıyorum ve hızla cebime dolduruyorum.

Göl sarmaşığı çorbası pişirmeye başlıyorum, 500 ml'lik bir beherde kaynatıyorum. Herhangi bir kriptosporidyumu öldürecek kadar kaynadığını bildiğimde, Crick'in görüşünü engelliyorum ve pensle daha küçük bir parça alıyorum. Gözlerimi kapatıyorum, hızlı bir dua ediyorum, dudaklarıma kaldırıyorum ve çiğniyorum. Biraz kaygan ve nopal çorbası değil ama biyolojik ekmeğe tercih ederim. Cebimdeki çakmak taşlarını okşuyorum, şimdiden ihtiyacımız olacak iki şey başardığımı hissediyorum. Yiyecek ve ateş. Zihinsel olarak pompalarımı çalıştırıp defoliant üzerinde çalışmaya hazırlanıyorum.

Öğleden sonrayı bizi öldürebilecek şeyi nasıl öldüreceğimi belirleyerek geçirmeye karar veriyorum. Ama kırmızı kenarlı yaprakların örnek torbalarının asılı olduğu buzdolabını açtığımda, gitmişler. Crick'e dönüyorum. "Yapraklarım kayıp.

Kaşlarını kaldırıyor. "Yaprakların mı?

Hatayı hemen fark ettim. “Kolektif’in diğer örnekleri burada, ama ilk ihtiyacım olan burada değil.”

Başını sallar. “Emin ol Epsilon-5’in sana bir cevabı olacaktır.”

Gülümsedim. “Elbette.” Ama midem su dolu kelebekler gibi çırpınıyordu. “Önce diğer örneklerle başlayacağım.”

Zararsız yer örtüsü ve fil yaprakları üzerinde ne kadar defolyanın işe yarayacağını düşündüm. Nitekim laboratuvarda bol miktarda diklorofenoksiasetik asit ve triklorofenoksiasetik asit stoklanmış. Sagan'daki her son bitkiyi ve hayvanı yok etmek için yeterli. Ancak bu Dünya defolyanlarındaki kimyasallar, Agent Orange'ı oluşturan kimyasallar gibi, çoğu balığı ve memeliyi, ayrıca insanları da öldürdü. Görünüşe göre Kolektif, tüm kalıntılara ve “Dünya benzeri” şeylere karşı değilmiş.

Bize zarar verebilecek bir şey kullanmak yerine, bir yüzey aktif madde, NaCl ve asetik asidin bir kimyasal türevini - yani Dawn bulaşık deterjanını - karıştırdım.

sabun, tuz ve sirke. Nyla'nın istediği hızlı sonuçları vermeyebilir, ancak Bayan Tronsted'in hosta bitkilerinin annemin böğürtellerine yayılmasını engelleyebilirse, büyük yapraklı bitkileri ve yer örtücüleri Sagan'ın suyunu ve toprağını kirletmeden öldürmelidir.

Yaprak ve yer örtücü örneklerini petri kaplarına yerleştirip her birinin üzerine çevre dostu iksirimi püskürtüyorum.

Öğleden sonra geç saatler ve Epsilon-5 geri döndüğünde yarı yarıya bitirmiş durumdayım. Gülümseyerek, "Hoş geldin," diyor. Babamın felç geçirdikten sonraki gibi hafif içe dönük bir ayağıyla çalışma tezgahına doğru ilerliyor. Zaten giyinmiş ama laboratuvar gözlükleri başında.

Teşekkür ederim," diye karşılık veriyorum ve zaten ölmeye yüz tutmuş bitki örneklerini önüne koyuyorum.

Triklorofenoksi—?

Kullanmama gerek kalmadı," diye gülüümseyerek cevap veriyorum.

Kullandığım malzemeleri gösteriyorum. "Bu, Kolektif'in daha hızlı yerleşmesini sağlayacak.

Crick ayağa kalkar. "Yani görev tamamlandı mı?

Epsilon-5 benim adıma cevap verir. "Elbette hayır. Bir kontrol yapmamız ve birkaç değişkeni hesaplamamız gerekiyor.

Epsilon-5'e bir Erlenmeyer şişesi uzatıyorum ve birbirimizin zihnini okuyormuşuz gibi tezgahın karşı tarafına doğru aceleyle gidiyor.

Crick'e doğru bölmenin üzerinden bakar. "Bu biraz zaman alabilir.

Haklı. Biraz zaman alabilir. Ama Crick'ten de rahatsız olup olmadığını merak ediyorum ve Epsilon-5 ile ilk düşündüğümden daha iyi arkadaş olacağımızı düşünüyorum.

Crick iç çeker. "Diğerlerinin ilerlemesini kontrol edip döneceğim." Laboratuvardan çıkar.

Sanki yirmi yıldır bir montaj hattında birlikte çalışıyormuşuz gibi, Epsilon-5 ve ben birbirimize ne yaptığımızı veya sonra ne yapacağımızı söylemeye gerek kalmadan numuneleri kesip kapları hazırlıyoruz. Tek duraklama, onun ara sıra elini titremesini durdurmak için tuttuğunu fark ettiğimde oluyor.

Başını sallar. "İyi iş, Zeta-1." Birkaç dakika sonra, bölmenin altından bakar. "Biliyor musun, dün Şansölye tarafından

kesintiye uğradık.

Gezegene bakan manzaranın ne kadar güzel olduğunu düşünüyorum ama Crick'in işimize odaklanmamız gerekirken pencere açık olduğunda şüpheye düşeceğini biliyorum.

“Merak ediyordum…” diyor Epsilon-5.

“Su kelebekleri dışında başka yaratıklar gördün mü?” Gülümsüyor ve kalbim sıkışıyor. Eğer Sagan'ın yaratıklarını görmeyi hak eden biri varsa, o da odur.

Ben de gülümsüyorum ve o işine geri dönüyor.

“Şey, tüylü, yuvarlak kulaklı birini gördüm,” diyorum, mini-chinchilla terimini anlamayacağını bilerek. Bir damlalık ampulü kaldırıyorum. “Bu kadar büyüktü.” Dişleri eksik gülümsemesini görmek için yukarı bakıyorum.

Gülüyor. “Yaratığın tehlikeli olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Gezegende tehlikeli bir hayvan yaşamı görmedim,” diye cevaplıyorum.

Tonu aniden biraz daha ciddi oluyor. “Hiç mi?”

“Şimdilik hayır,” diye dürüstçe cevaplıyorum.

“Hmmm.” Kontrolümüz için örnekleri kesmeye devam ediyor.

“Her şeye yetiyor,” diye devam ediyorum, “küçük yuvarlak karnını doldurmak için son yaprağı bile yiyor, hariç…” Kırmızı yapraklı örneklerin olduğu yere işaret ediyorum. “Tabii ki hariç… O buzdolabındaki numune torbalarının nerede olduğunu biliyor musun? Onları test etmemiz gerekiyor.”

“Ah, bahsetmeyi unuttum. Kolektif, onu hemen başka bir şey yaratmak için kullanmama karar verdi.”

Geri çekiliyorum, neden galaksinin tarihindeki en ölümcül bitkinin her son örneğini bir ot ilacını test etmek için kullandığını anlamıyorum. Yanlış duymuş olmalı, test yerine yaratmak demiştir. “Ve bitirdin mi?”

Nefes veriyor, gözleri kocaman açılmış. “Ah evet. Uzun sürmedi. Başında sallıyor. Onunla çalışmak tehlikeli ama çıkarması yeterince kolay.”

“Çıkarmak mı?” diye patlıyorum, kafasının karıştığını umarak. “Yoksa yok etmek mi demek istedin? Bir ot ilacını test

Çıkarmak mı?" diye patlıyorum, karasının karıştığını umarak. "Yoksa yok etmek mi demek istedin? Bir ot ilacını test etmek için?" İçeri girdiğimde inkübatör ayarını düşünüyorum. Bir şey büyütmek için ayarlanmış. Yüzüm uyuşuyor.

"Evet?" Bir lastik tıpayı kaldırıyorum. "Bu büyüklükte kulaklar." "Hayır. Şansölye belirliydi," diyor. "Kısa yarı ömrü olan havadan yayılan bir toksin yarat. Hemen etkili ama sonra havanın insan yaşamı için güvenli kalmasını sağla. Bir engel oluşturan bir yaşam kaynağı bulmuş olmalılar."

Kolektifin güvenliğine. Öyle tehditkâr bir yaratık ki, böylesine ölümcül bir zehir yaratmak için diğer her şeyi askıya alırlardı.

Birden kendimi sıfır yerçekiminde, çevremden kopmuş gibi hissediyorum. İlk Gelenler'in yaklaştığını asansörde kutlarken, Kolektifin "düşmanları" yok etmek için komplo kurduğunu düşünmemiştim.

"Ne yaptık?" diye fısıldıyorum. Titreyen elim düşürmeden önce askımı bırakıyorum. Ama ne yaptığımızı zaten biliyorum. İlk Gelenler'in tam olarak nerede olduğunu iyi tahmin etmeliler. Ve yüzeye döndüğümüzde, eğer kaçıp onları bulursak, Kolektifin zehri hepimize karşı kullanmasını ne engelleyebilir?

Tek seçeneğim Epsilon-5'in yaptığı toksini bulup yok etmeye çalışmak. Ve bunu yarın ayrılmadan önce yapmalıyım.

"Onlara ruh hallerinde yardım etmek için tam bir birim harcadım." Epsilon-5 toniği işaret ediyor. "Yeni gezegenlerinin güvenli olmasını sağlamaktan mutluluk duydum."

Kolektif hakkında bildiklerimi düşünüyorum. Korkuyorlar. Kendilerine zarar verecek her şeyi ortadan kaldıracakları açık. Ama epiderm-ltrelerinin olup olmadığını bile henüz bilmiyorlar—

"Bekle." Birdenbire Epsilon-5'in sözleri aklıma dank ediyor. "Onlara tam bir birim mi yardım ettin?" Sırtımdan ve saç derimden iğne batıyormuş gibi hissediyorum. Epsilon-5'in yeniden programlaması kulağa geldiği kadar iyiyse, yalan söylemenin ne kadar zor olduğunu biliyorum. Stazdan çıkalı... "Yetmiş yıldan fazla mı?" diye fısıldıyorum.

Epsilon-5 buradaydıysa, onu stazdan çıkardıklarında benden daha gençti.

"Zaten açıkladığım gibi," diyor, "işimize başladığımızda yaşayan sadece birkaç Delta kalmıştı. Deltalardan önce, bu görevleri Kolektif için Gamalar yapıyordu."

Yavaşça nefes alıp gözlerimi kapatıyorum. Benimle aynı gün staza konulan tüm çocuklar... Hepsi, evlerini, Dünya'yı ya da ailelerini hatırlamadan hayatlarını yaşıyorlar. Eğer zaten temizlenmemişlerse. Yüzüm kontrolsüzce titriyor.

Epsilon-5 örneğini inkübatöre koyup geri dönüyor. Gözlüklerini çıkarıp eldivenlerini masaya bırakıyor.

Laboratuvar ışıkları elindeki kahverengi bir lekeye vuruyor. Benekli lekenin bir yanı tanıdık geliyor. Daha yakından eğiliyorum. Sol başparmağında, bir takımyıldız şeklinde benek benek ciller burusuk sol başparmağının üzerinde

noktalar halinde.

Sendeleyip masanın kenarına tutunuyorum.

Epsilon-5 elini uzatmak için acele ediyor. "Yardım edeyim.

Onu yakalayıp sandalyeye çöküyorum. Elini yakınıma çekip, binlerce kez yaptığım gibi, parmağımı lekenin üzerinde gezdiriyorum.

Sesim titreyerek, yüzyıllardır dile getirilmeyen adını söylüyorum. "Javier?

EPSILON-5, KARDEŞİM, BAŞINI EĞİYOR. “Anlamıyorum.”

Hıçkırıkla çıkan bir çığlığı engelleyemiyorum. Gözlerimi siliyorum ve uzağa bakıyorum. “Aman Tanrım.” Ona dönüyorum. Zihinlerine yaptıklarına rağmen, onu görüyorum. Kırışıklıkların ve beyaz saçların altında kardeşim var.

“Zeta-1?” Sesi biraz daha az titrek geliyor. “Nedir?” Gözleri, yıllar önce parmağımı yatağına çarptığım zamanki gibi görünüyor.

Şimdi deri, Javier’in kahverengi gözlerinin üzerine sarkıyor, yaşlılıktan dolayı süt beyazı olmuş. Ambar tarafına bakıyor. “Yardım getireceğim.”

“Hayır,” diyorum. “Sadece… sadece bana bir saniye ver.”

“Biraz tonik ister misin?” Kırmızı, yeşil, mavi ve altın şişelerden oluşan raflara doğru ilerliyor.

Nefes alamıyorum. Babam öldüğünde olduğundan bile daha yaşlı.

Titreyen elinin şişeden bir bardağa kırmızı tonik döktüğünü inanamayarak izliyorum. Odayı geçerken yavaşlamasını söylemek istiyorum.

Bir tabure çekip yanıma oturuyor. "Tıbbi yardım çağırmalı mıyım?

İçeceği itiyorum. "Epsilon-5, buraya nasıl geldiğini hatırlıyor musun?" Sesim hala titrek.

Yavas konusuyor, Lita'nın cocukluk anısını hatırlaması gibi. "Kolektif, bizim icin en değerli olacakları zamanı belirledi,

tıpkı senin ve diğer Zetalar gibi. Ama..." İç çekiyor. "Diğer Epsilons yaşlandı." Bir elini diğerinin üzerine koyup sıkıyor, başını eğiyor. "Hepsi gitti şimdi," diyor.

Suma, Feathers, Rubio ve ben... sonuncularız.

Hala bana gözüm olacağını söyleyen Javier olmasını istiyorum. Benim için ve onun için her şeyi yapacak olan.

Şimdi Lita'nın birinin kanının kaynadığını söylediğinde ne demek istediğini biliyorum. Javier hatırlamasa bile, onu burada bu insanlara hizmet ederken ölüme terk etmeyeceğim.

Yüzümü kolumla siliyorum ve sesimi sakinleştiriyorum. "Epsilon-5?

Bana yardım etmenin başka bir yolunu bilmiyormuş gibi elinde tuttuğu tonik bardağını uzatıyor. Fincanı alıp geri koyuyorum. Onu kucaklamak ya da sarsmak ya da ona bağırmak istiyorum - kim olduğunu hatırlatmak için. Defoliantı aldığımıza göre, rüzgar sakinleştiğinde Kolektif bizi yüzeye geri gönderecek.

Yarın yüzeye gideceğimizi biliyorsun, değil mi?" diye devam ediyorum. Javier benimle büyüyemese bile, birlikte geçirdiğimiz zamanı en iyi şekilde değerlendireceğiz.

Evet," diyor. "Keşif görevi. Senden ne duyacağımı sabırsızlıkla bekleyemem—" "Yardımına ihtiyacım olacak," diyorum.

Gözleri fal taşı gibi açılır. “Benim yardımım mı?”

“Evet. Korkacak hiçbir şey yok.”

“Korkmuyorum. Kolektif’e hizmet etmek için yapmam gerekeni yapacağım.” Başını sallar. “Ama gezegene gitmeyeceğim. Şansölye hizmetimin burada gerektiğini açıkça belirtti.”

Sesimin titrememesi için boğazımı temizlerim. “Kolektif’e hizmet etmek için yapmamız gerekeni yapmamız gerektiği konusunda hemfikirim. Ve Şansölye’ye defoliantı test etmem için bana eşlik etmen gerektiğini neden açıklayacağım.”

Ama amaçsız değil mi eğer hepimizi öldürecek olan toksini Kolektif salacaksa, Sagan'da bizimle birlikteyse? "Ben de merak ediyordum...

Yaklaşıyor. "Evet?

Tereddüt edemem. Onu yok etmek için çok az zamanım var. "Toksini nereye sakladığını söyleyebilir misin?

Başını eğerek sorar.

Kapı açılır. Nyla ve Crick girer.

Onlar yanımıza gelir ve hem Javier hem de ben duruşumuzu düzeltiriz.

Javier konuşmadan "Evet," derim. Eğer şimdi yanlış bir şey söylerse, iş biter. Bize gülümsüyor. "İkiniz de her iki görevi de beklediğimiz kadar hızlı tamamladınız.

Sadece bir şey var," diye eklerim. Eksik olan kırmızı kenarlı yapraklarımın olduğu yere doğru işaret ederim. "Sanırım Epsilon-5'in sizin için yarattığı toksini geliştirebilirim.

Nyla Javier'e bakar.

Zeta-1, Epsilon-5'in yarattığının yetersiz olduğunu mu söylüyorsun?" diye sorar Crick.

Javier, sankıyı kaçırdığı şeyi belirlemeye çalıştığından emin olarak, onlara doğru boşluğa bakar.

Onlara doğru adım atarım. Nyla'nın Javier'a dik dik bakmasından hoşlanmıyorum.

Hayır, hayır," diye hızlıca cevap veririm. "Ama yarı ömrünü azaltırken aynı zamanda etkiyi on katına çıkarabilirim." Zaman kazanmalıyım, onu nasıl yok edebileceğimi bulana kadar.

Nyla, pencereyi gizleyen boş duvara doğru yavaşça yanımızdan geçer. Düğmeye basar ve duvar yuvasına kayar. Laboratuvarı altın bir ışık doldurur. "Ama Epsilon-5'in toksini zaten hazırlanmış ve kullanıma hazır," der, Sagan'ın yüzeyine bakarak.

Evet," diye seslenirim arkasından, "ama toksin etkiliyken, hiçbir insan gezegende uzun bir süre kalamayacak.

Sadece merak ettim," derim. O başıyla onaylar. "Yerleştirdim—" "Defoliant neredeyse tamamlandı mı?" diye sorar Nyla. Göğsünde kavuşturduğu kollarıyla Nyla tamamen hareketsizdir. Kimse konuşmaz. Şimdi ne tasarlıyor?

Yarılanma ömrünü azaltarak gezegeni çok daha erken işgal edebileceksiniz, diye devam ediyorum, umarım karşı koyamaz. Ve artan etkiyle, kilometrelerce alandaki hayvan yaşamı hayatta kalamayacak, neredeyse anında sona erecek.

Omuzları derin bir nefesle kalkıp iner.

Crick yanında duruyor. Len'in epiderm-filtrelerindeki sonuçları beklemeli miyiz? Çok uzun sürmez. Belki de ayrılmak zorunda kalırsak toksini hiç kullanmamız gerekmeyecek.

Nyla Sagan'a bakmaya devam ediyor. Ayrılsak bile, Kolektif'in gelecekte bu gezegene kendimiz için ihtiyaç duymayacağını kim söyleyebilir? Arkasını döner ve Crick'in gözlerine bakar. Birimler ve birimler uzakta olsa bile, gelecekte olabilecekler için tüm tehditleri şimdi ortadan kaldırmak daha iyidir.

Babamın söylediği her şey doğruydu. Hedeflerine ulaşmak için - açlık veya savaş olmaması için - en kötü türden kötülüğü yapmaya hazırlar.

Elimden gelen en ikna edici tekdüze Kolektif aksanıyla konuşuyorum. Değişiklikleri yapmak için toksin tedarikine erişmem gerekecek. Vizyonum, hovercar'da çok hızlı bir dönüş yapmışız gibi bulanıklaşıyor. Kolektif için, diye ekliyorum.

Oda, santrifüjün sessiz uğultusu dışında sessizdir.

Sonunda Nyla Crick'e başıyla onaylar ve Crick dışarı çıkar.

İstediği defolyanı işaret ediyorum—bulaşık deterjanı, tuz ve sirke karışımımı. "Bunu senin için bitirdik," diyorum, Javier'i de dahil ederek böylece onun işe yaramaz olduğunu düşünmesin. "Birkaç gün içinde yerdeki bitki örtüsünün çoğunu temizleyecektir.

Crick odaya geri girer ve bana, zehirli yaprakların renginde, parlak yeşil renkte küçük şişelerle dolu, delikli metal bir tepsi uzatır. Onu laboratuvar tezgahına koyar.

Javier kendi kendine mırıldanır. "Belki de inkübatörü yanlış ayarladım.

Ona henüz yarattığı en ölümcül zehrin bu olduğunu söyleyemem, ama buradan kurtulduğumuzda ona ne kadar parlak olduğunu anlatacağım. İnsanlığı bildiğimiz gibi potansiyel olarak sona erdirebilmiş olmasına rağmen. Yok etmek istedikleri "tehlikeli yaratıkların" bizim ve ailelerimizin yolcuları olduğunu nasıl bilebilirdi?

“Epsilon-5?” Nyla yanağına elini koyuyor. Elini çekmesi için kendimi tutuyorum.

Sesi yumuşak. “Evet, Şansölye?”

“Hâlâ faydalı hissediyor musun?” Sesi onunkinden daha sessiz ama sözleri kanımı donduruyor.

Javier'in kaşları çatılıyor. “Şey…” diye tereddüt ediyor.

Ben'i düşünüyorum, uzun zaman önce ilk İzleyicilerin onu “faydalı değilken” nasıl temizlediğini. İkisinin arasına atılıp Nyla'ya dönüyorum.

“Aslında, hatam bendim. Sıcaklık ayarını değiştirdim.”

“Crick beni gördü,” diyorum.

Nyla Crick'e dönüyor ve gözleri büyüyor. “Evet, Zeta-1 bir şeyin yanlış ayarlandığı konusunda oldukça ısrarcıydı.”

Nyla derin bir nefes alıyor, başını eğiyor ve başıyla onaylıyor, açıklamayı kabul etmiş gibi görünüyor. “Anlaşılabilir. Yeni yükseltilmiş beynin kaslarını esnetmeyi öğreniyor.”

“Evet, Şansölye, tam olarak öyle.” Boğazımı temizliyorum. “Ve zihnim her geçen gün keskinleştiği için, yarın Epsilon-5'in yüzeye bana eşlik edip edemeyeceğini sormak üzereydim. İyi bir ekibiz. Benim bilgim, onun deneyimiyle birleşince.”

Tam Javier'in titreyen elini sabitlemek için kavradığını, sonra da zehri gelişi güzel defolantın yanına, bankın öbür tarafına kaydırdığını görür görmez bakışlarımı çevirdim. Elini rafa doğru iterken şişeler şıngırdadı.

Sesim Javier'in elleri kadar titrek ama durduramıyorum. “Yardımı Kolektif için en faydalı olacak şey.”

Bana doğru gözlerini kısar. “Başka istediğiniz bir şey var mıydı—”

Tezgahın diğer tarafından bir tıkırtı, ardından bir çarpma sesi yankılandı.

Hepimiz devrilmiş deney tüplerine bakarken nefesim kesildi.

Bir an geminin sonunun böyle olacağını sandım. Dökülen bulaşık sabunundan çıkan birkaç baloncuk görünce nefesimi bıraktım.

“Affedersiniz,” dedi Javier, yerdeki camları benim ot öldürücümdendi toplamak için eğilerek.

Nyla başını eğer. Bunu hiç kolaylaştırmıyor. Onu bu gemiden aceleyle indirmem gerekiyor.

Crick boğazını temizler. “Şansölye, Kolektif stratejimizi görüşmek için bekliyor.” Parlak yeşil zehire belli belirsiz başıyla onaylar.

Bu “tartışma” ne olursa olsun, planlarını içeriyorsa orada olmam gerekiyor. İşler bu kadar çabuk nasıl bu kadar kötüleşti?

Nyla’nın burun delikleri nefesiyle genişler. “Geliştirilmiş toksinimizi bir gün içinde hazır edeceğinize inanıyorum.” Geri döner ve duvardaki düğmeye basar, Sagan’ın güneşi ve aylarının altın ışığını içeri girerken emer.

Nyla laboratuvardan dışarı adım atar, Crick peşinden gelir.

Javier’in yanına aceleyle giderim ve masanın üzerindeki kırık camları çöp kutusuna süpürürüm.

Kırık camların tıkırtısı dışında oda sessizdir. Ona, bir saniye bile olsa, herkes kadar değerli olmadığını düşündürdüğüm için üzgün olduğumu söylemek istiyorum.

“Epsilon-5?” derim.

“Bundan sonra bilgileri Şansölye’ye ben sunacağım.”

İçten içe burulurum ama onu elimden geldiğince korumalıyım. “Bu… Bu Kolektif için en iyisi,” derim, kabul edebileceği tek yöntemi kullanarak. Yanağımın içini ısırırım. Bu onun iyiliği için ve zamanım tükeniyor. Toksini gözlerden uzak bir şekilde yok etmem gerekiyor. “Ve,” diye tereddüt ederim, “mahvolmuş defoliantı değiştirmek için yalnız başıma daha

hızlı çalışacağımı düşünüyorum.”

Kırık cam yığınına bakıyor. "Haklısın." Javier ayağa kalkarken dizleri çıtırdıyor. Bana gülümsüyor. "Yaşlanıyorum. Kolektif için hala yardımcı olabileceğim bir yol varsa bana bildireceğinden eminim." Yavaşça odadan çıkıyor.

Onun gidişini izlerken boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

İçimdeki her şey peşinden koşup ona sarılmamı ve ne kadar üzgün olduğumu söylememi söylüyor. Ama zamanım yok. Yapmam gerekeni bitirdikten sonra hayatımın geri kalanını ona telafi ederek geçirebilirim.

Gerçekten etkiyi artırmanın bir yolunu biliyor musun?" diye soruyor. Hala ona gerçeği söyleyemiyorum. "Evet?" Bana ağzı hafifçe aralık bir şekilde bakıyor. Aceleyle tezgaha gidip eldivenli elimi, içeriği beni on binlerce kez öldürebilecek olan şişeye yaslıyorum.

Gözlüklerimi indirirken, toksini etkisiz hale getirebilecek bir şey için her rafta göz gezdiriyorum. Cevap seyreltme. Ancak gemide bu zehir konsantrasyonunu seyreltmek için yeterli su yok. Sonsuz su ve oksijen kaynağına ihtiyacım olurdu.

“Jel, yaşlanan hücreleri ve atıkları ortadan kaldırarak dokuları süresiz olarak korur. Uzun bir staz süresi boyunca

"Jel, yaşlanan hücreleri ve atıkları ortadan kaldırarak dokuları süresiz olarak korur. Uzun bir staz süresi boyunca vücudun ihtiyaç duyacağı besin ve oksijeni sağlamakla kalmaz, aynı zamanda jeldeki lidokain sinir uçlarını uyuşturarak uyanma sırasındaki soğuk sıcaklığı rahat hale getirir." Zehirlerin en iyi panzehiri seyreltme ise, yüzlerce yıl boyunca sürekli su ve oksijen eklemek için tasarlanmış bir kimyasaldan daha iyi bir seyreltme ne olabilir?

Bunu yaptığımda, durduramayacağım bir zamanlayıcı başlatmış oluyorum. Ne olursa olsun, planlarını nasıl sabote ettiğimi keşfetmeden yarın gemiden ayrılmak zorunda kalacağız.

İnanarak ambarın içine girerken, bana ikinci bir bakış atmayan telaşlı işçilerin yanından geçiyorum. Boş bir kapsülün yanındaki en yakın varile yürüyorum, turuncu yanıp sönen düğmesi sürekli Fu, Jie Ru'yu vurguluyor. Ambardaki bir varilden bir çeyrek litre yeşil yapışkan madde çekip laboratuvara dönüyorum.

Nyla'nın toplantısının çoktan başladığını bilerek hızla laboratuvara geri dönüyorum. Aceleyle içeri girip kapıyı kapatıyorum, staz jelini toksinin yanına koyuyorum. Tam kaplama bir takım giyiyorum ve yeni eldivenlerimi takıyorum.

Parmaklarım titriyor. Kimse içeri girip bana soru sormadan, hızla her bir şişeye stasis jeli damlatıyorum. Yan laboratuvara koşup bir toksimetre buluyorum. Geri dönüp ilk şişeye doğrultuyorum. Yanıp sönüyor, sonra şunu okuyor: LD50 .001 nanogram/kilogram. Sonra yanıp sönüyor, yeniden kalibre olduğunu gösteriyor. LD50 .0015 nanogram/kilogram. İşe yarıyor—nüfusun yüzde ellisini öldürmek için gereken miktar artıyor, bu da etkinliğinin azaldığı anlamına geliyor. Birkaç acı verici dakika daha bekliyorum. LD50 .003 nanogram/kilogram. Stasis jeli onu seyreltiyor ama…

"Yeterince hızlı değil," diye fısıldıyorum. Beynimi zorluyorum. Potasyum süperoksit? Bir şişesi hemen önümdeki diğer kimyasal malzemelerin yanında duruyor. Süper oksijenleyicinin, hatta ilk astronotların uzay gemisinde kullandığı malzemenin gemide bulunması mantıklı. Ama patlayıcı bir tozun zehirli çözeltiyle karışmasının bilinmezlikleri çok riskli.

Laboratuvarı tarıyorum ve kapalı eldiven kutusu sisteminin içindeki standart oksijen memesini görüyorum. Hızlı olmayacak ama şu anda yapabileceğim en iyisi bu. Düğmeyi çevirirken sabit bir oksijen akışı tıslayarak dışarı çıkıyor. Şişeleri dikkatlice içeri yerleştirip kapatıyorum.

Maskeli başım pleksiglas pencereye yaslanmış, ellerimi eldivenlerin içine sokup toksinin kapaklarını çıkarıyorum. Ünitedeki ışığı kapatıp opak hale getiriyorum, içindekileri gizliyorum. Kapıda durup geri bakıyorum, toksini kontrol etmeye döndüğümde LD 50'nin 0.000 nanogram/kilogram olmasını umuyorum.

Parti gecesi gibi, hayalet karidesler de ortak alanda ince derili ihtişamlarıyla toplanmış, Şansölye Nyla en uçta bir kaidenin üzerinde. Bu mesafeden çok küçük görünüyor ama bu onu daha az korkutucu yapmıyor.

Nyla'ya yarı yolda, evimdeki yatak odam büyüklüğünde bir masanın üzerinde üç katlı gökkuşağı renginde bir tonik şelalesi duruyor. Her renkten tonik, bir bardaktan diğerine akıyor, alttaki bardakları dolduruyor. En alttaki bardak, insanlar alıp içtikçe yenilenmek için zar zor zaman buluyor. Her seferinde, Biyolojik Çocuk hazır, boş bir bardağı alıp yerine yenisini koyuyor.

İnsanlar yayılmış olsa da, geminin bu seviyesini gördüğüm en kalabalık yer burası.

Nyla'nın arkasında, Sagan'ın altın ve mor gökyüzünün bir fonu yansıtılıyor. Gezegende gördüğüm üç katlı şelalelerin bir hologramı

dağ. Ve sonra tonik gösterisiyle tuhaf parti dekorasyonlarını anlıyorum.

Yüksekte, yansıtılan tavanda Kurban, Bağlılık, Uyum kelimeleri aralıklı olarak yanıp sönüyor.

Nyla kollarını sallıyor ve anında, tıpkı Dünya ve Ay ile Halley Kuyruklu Yıldızı arasında parti gecesinde durduğumuz zamanki gibi, Sagan'ın yüzeyi aniden bizi çevreliyor. Devasa beyaz oda yerine, sallanan ağaçlardan oluşan ormanlar ve dalgalanan turkuaz göl suyu alanı dolduruyor, sanki tam oradaymışız gibi. Her seferinde hatalı drone filmi nedeniyle bir aksaklık oluyor.

Bir adam eğilip mini-chinchilla'yı okşuyor. Sabahki bioloaf grubundan başka bir kadın, normalde soluk zeminin olması gereken yerde bir su kelebeği sürüsünün mor parıltısını gözlemleyerek gölün kenarına yaslanıyor. Sanal olsa bile, bunu hak etmiyorlar.

Nyla ince kolunu önünde sallıyor ve ellerinden biri yansıtılan bir fil kulağı yaprağından geçiyor. "Hoş geldiniz Kolektif. Planlarımızı duyurmaktan büyük mutluluk duyuyorum.

Zamanında yetiştim. İnsan ağının arasından yolumu açarak öne acele ediyorum, yol boyunca eğilip saklanıyorum. Önde Hammerhead'i görüyorum ve arkasında durana kadar ilerlemeye devam ediyorum.

Laboratuvarda yaptıklarımın toksini yok edip edemeyeceğini hala bilemiyorum. Ve Nyla'nın Javier'i benimle birlikte Sagan'a gelmesine izin verip vermeyeceğini ikna edip edemeyeceğimden bile daha emin değilim.

“Varışımızla birlikte endişe de geliyor.” Sesi o kadar da endişeli gelmiyor gerçi. Uzun yolculuk Kolektif’in fiziksel durumunu olumsuz etkilemişti. Atalarımızın genetik yapımızda yaptığı değişiklikler bizi korumak içindi.

“Kolektifimizden birinin gezegendeki araştırmalar yüzünden kaybedildiğini yeni öğrendim,” diyor, Len'den gayet sıradan bir şekilde bahsederek.

Hammerhead bir an başını eğer, sonra nöral engelleyici kokteylinden bir yudum alır. Kafasını kaldırdığında yüzü tamamen boş.

Kalbim Lita'nın kakaosundan çok içmişim gibi çarpıyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Len öldüyse, gezegen onlar için güvenli değil. Kalmayacaklar. Ama Nyla'nın dediği gibi, yine de gezegeni gelecek için hazırlayacaklar. Düşündüğümden daha az zamanım var.

“Nedeni, cüce güneşin epiderm-filtrelerimize daha yakın olmasından kaynaklanan beklenmedik bir reaksiyon olarak belirledik. Bu aksilik hayal kırıklığı yaratacak bir durum değil. Bu sadece epiderm-filtrelerimizi yeniden yapılandırıp geri dönene kadar geçici bir plan değişikliği.” Nyla'nın arkasındaki hologramda lazer dürbünü şeklinde şeffaf bir hedef beliriyor. Hedefin en alt şelalenin altındaki bir bölgeyi gösterdiğini belirtiyor. “Arama dronlarımız yaşanabilir bir yerleşimin tam yerini tespit etti.”

yerleşimin tam yerini tespit etti.

Kalbim göğsümde zıplıyor. Mırıltılar ve ara sıra alkışlar odayı dolduruyor. Önümdeki kişi en küçük şelalenin altındaki hedeflenen noktayı işaret ediyor. Boşluk, Nyla'nın görüş çizgisine doğrudan bir yol bırakıyor. Biraz daha çömeliyorum.

“Kafanızın karıştığını anlıyorum,” diye devam ediyor, “çünkü amacımız düşmanlardan kaçınmaktı. Hala da öyle.” Elinde küçük bir küp tutuyor, sanki bir tanıtım programındaki harika bir yapıştırıcıymış gibi gülümsüyor. “Ancak.” Işık küpe vuruyor. “Ayrılmadan önce, gelecekteki bir savaş olasılığını ortadan kaldırarak barışı sağlayacağız.”

Disneyland'deki Tower of Terror gibi, yer ayağımın altından kayıyormuş gibi hissediyorum. Küpün içinde, zehirli, yeşil bir zehir şişesi parıldıyor. Kabın hava geçirmez olduğunu umarak sakin kalmaya zorluyorum kendimi. Onu nasıl dışarı sızdırmış? O tek şişe, gemideki herkesi - ve tabii ki beni, Javier'i ve diğer çocukları - yok etmezsem öldürebilir. Ama kendimi riske atmadan kapalı eldiven kutusuna geri dönmenin bir yolu yok.

“Eğer Kolektif bir gün bu gezegene dönerse, epiderm-filtrelerimize göre düzeltilmiş genetik yapıyla dönecektir. Bu birkaç birim sürebilir, ancak bu yerleşimin yalnızca Kolektif'e ait olmasını sağlayabiliriz. Kendi gezegenlerine yaptıkları gibi bu gezegeni yok edecek olanları durdurmak, insanlık için gerçekten bir iyiliktir. Yeni bir başlangıç!”

“Yeni bir başlangıç!” diye yankılanır.

Risk almayan o... Beyaz güvercin sürüsündeki bir karga gibi kalabalığın arasına adım atıyorum. Sakarca bir el sallıyorum.

Nyla'nın solgun gözleri durduğum yere doğru fıldır fıldır dönüyor.

“Affedersiniz.” Podyumdan iner ve kapalı şişeyi rahatça tutarak yanıma gelir.

Ağzımdan yavaşça derin bir nefes verirken dişlerimin arasından hava ıslık çalar.

Nyla bana yaklaşıyor, gözleri merakla beni izliyor. “Zeta-1. Neden buradasın? Her şey yolunda mı?”

Gülümsüyorum ve şişeyi sakin bir şekilde işaret ediyorum, sanki kurabiyeler için kayıp bir malzeme gibi. “Kritik tedarikimizden bazılarının eksik olduğunu fark ettim.” Boğazımı temizleyip uzanıyorum, kabı onun ince parmaklarından dikkatlice kaydırıyorum.

Onu cebime güvenle koyarken beni merakla izliyor.

“Kuluçka süreleri etkinlik için çok önemlidir,” diyorum.

Elini uzatıp buz gibi parmaklarını Javier'e yaptığı gibi yanağıma koyuyor. “Sen zekisin... senin türün için.”

Elini uzatıp buz gibi parmaklarını Javier'e yaptığı gibi yanağıma koyuyor. "Seni zekisin... senin türün için."

Benim türüm mü? Dişlerimi sıkıyorum ama zamanı değil.

"Belki de yeterince zeki değilim." Sahte iç çekişimin abartılı olmadığını umuyorum.

Seyrek kaşları birbirine giriyor. "Ne demek istiyorsun?"

Kaşlarını çatarak onu taklit ediyorum, endişe taklidi yapıyorum. "Yarattığımızı test etmek için son görevimizin Epsilon-5 bana eşlik etmeden acı çekebileceğinden endişeleniyorum," diyorum, hayal kırıklığı taklidi yaparak. "Deneyimi yardımcı olacaktır." Şişeyi çıkarıp vurgu için havaya kaldırıyorum. "Yapılacak çok şey var ve çok az zaman. Santrifüj etmem, sonra aktarmam, sonra tekrar kuluçkaya koymam, sonra—"

Yaklaşıyor, gülümsüyor. "Elbette."

"Elbette... Epsilon-5 bana eşlik edebilir mi?" diye umutla sorarım.

"Hayır," der. "Elbette işine dönebilirsin." Kulağımın arkasına düşen bir tutam saçı düzeltir. "Başka bir keşif görevine gerek yok."

Yutkunurum. Hemen ayrılıyorlar.

Ondan bir adım uzaklaşır, şişeyi tekrar cebime koyarım. "İşe koyulacağım," derim. Arkamı döner, asansöre doğru hızla yürürüm ve arkama bakmam. Tonik şelalesini geçerim. Biyolojik ekmekli çocuk, elini alnına dayamış, holografik fil kulağı ağaçlarının arasında uçan bir şeye bakıyor. Bir bardak tonik taşar ve zemine kırmızı bir havuz oluşturur.

Eğer yaşamak istiyorsam... Javier'in yaşamasını istiyorsam ve çocukların gerçek bir hayatı olmasını istiyorsam, hepimizi gemiden gizlice çıkarmalıyım. Şimdi.

Ama önce, Javier'in aklını başına getirmem lazım ki gitmeyi kabul etsin.

Odamı toplama çantamı almak için aceleyle odama gidiyorum. Gizli pipetlerimi içeri yerleştirip yatağımı rulo yapıyorum, üzerini bir battaniyeyle örtüyorum. Eskiden çatıya gizlice çıkıp yıldızları izlemek için kullandığımda işe yaramıştı. Ama burada, bir Josena American Girl Doll'un kafasını çıkarıp battaniyenin altına saklamak için bir yem olarak kullanamam.

Alışıldığı gibi Rubio horluyor, Suma ve Feathers ise altlarındaki dar hücrelerinde huzur içinde uyuyorlar. Aklıma gemideki son uykularının bu olacağı geliyor. Bu geceden sonra, uyurken Sagan'ın taze, tatlı bezelye kokulu oksijenini soluyacaklar.

Feathers hücresinde dönüyor. Yuvarlak, pembe yanaklarına bakıyorum. Javier, stazdan çıkarıldığında onun yaşındaydı. Onun gemide yaşlı bir kadın olmasını hayal edemiyorum. Kolektif, Javier'in gençliğini çaldı, onu o aptal laboratuvarda aşağıda sıkıştırdı. Bütün bu yılları yalnız geçirmenin düşüncesi beni deniz tutmuş gibi hissettiriyor. Buna izin veremem.

Javier'i geri almak imkansız görünüyor ama denemeye ölecek kadar hazırım. Ne yapacaksam önümüzdeki birkaç saat içinde olmalı.

Resmi görünmeme de yardımcı olacağını umarak örnek toplama çantamı alıyorum. Son zehir şişesini, tohum deposunda duvarda bulduğum rulo yapılmış beyzbol kartının yanına dikkatlice yerleştiriyorum.

Asansöre bindiğimde aşağı bakıyorum ve Nyla'nın toplantısının bittiğini görüyorum. Ama kimse ayrılmamış. Sagan'ın holografik büyüsünün etrafında dönüyorlar, gemide hayatlarının geri kalanını geçirecekleri haberinden sonra gökkuşağı şelalesinden tonik içiyorlar. Sanki zihnimi okuyormuş gibi, Kolektif'in bilinçaltı tavanında Kurban kelimesi yanıp sönüyor.

Asansörden çıkıp çantamı omzuma asıyorum. Sagan'ın ormanındaki partinin çevresinden, tohum deposuna doğru yürüyorum.

Voxy yine Nyla'nın yanında. Beni görüyor ama rolünden çıkmıyor. Bu gece sadece yolculuk için değil, küçük bir çocuk gibi peşinden geliyor. Resmi törenin bir parçası gibi duruyor. Umarım o gece odada Nyla'nın söyledikleri ona ulaşmamıştır. Bildikleriyle her şeyi mahvedebilir. Ama ne olacağı hakkında düşünmek de midemi bulandırıyor. Voxy'yi başımla selamlıyorum ve odayı, sonra koridoru, sonra onların kapısını geçene kadar yürümeye devam ediyorum.

2061'e basıp içeri acele ettim. Voxy'nin petekli hücresinden sürünerek geçtim ve rulo yapılmış beyzbol kartını minik deliğe sokarken nefesimi tuttum. Kapı açıldı. Tıpkı daha önce olduğu gibi, soğuk Piñon İlkokulu kütüphanesi havası yüzüme çarptı. Odada donmuş sisin köşesinde, Güneş sisteminin hologramından gelen altın ışık ürkütücü bir şekilde parlıyordu.

Tohum deposu çekmecelerine doğru koşarken kendi ayaklarıma takılıp neredeyse düşüyordum. Javier'in ışıklı masası hâlâ aralıktı. Kitap, bir gün önce bıraktığım yerde duruyordu. Çıkardım ve koleksiyon çantama koydum.

Benim ve Javier'in önündeki çekmecede Peña, Robert yazıyordu.

Gözlerim yaşlarla buğulandı. Ayrılırken yanıma ne alacağımdan çok endişelenmiştim, ailemin ne getirdiğini hiç bilmemiştim, umursamamıştım bile. Babamın çantasına uzandım ve tespihini çıkardım. Kırmızı, sarı veya ikisinin birleşimi olan her jasper boncuğu kendisi yontmuş, parlatmış ve delmişti. Tam söylediği gibi, hepsi birbirinden farklıydı ama birbirini tamamlayarak şimdiye kadar yaratılmış en güzel tespihi oluşturuyordu. Ve benim bulduğum, üzerinde kırmızı damarı olan, altın sarısı, yeterince iyi olmadığını düşündüğüm boncuk, haçın hemen üstündeydi. Yutkunamıyorum.

Babamın kilisede yaptığı gibi, bir tesbihi işaret ve baş parmağımın arasına koyup parmaklarımı yüzeyinde gezdiriyorum. Bir sonrakine geçiyorum ve babamın sabrının bu tesbihlerin her birinde olduğunu fark ediyorum. Sevgisi ve şefkati pürüzsüz yüzeyinden parmaklarıma akıyor.

Başımın üzerinden kaydırıyorum ve göğsümde ağırlaşıyor. Eğer galaksinin karşı tarafında, başka bir güneş sisteminde, farklı bir gezegendeysek, tüm bu İsa meselesinin nasıl işlediğini merak ediyorum. Eğer İsa Tanrı'nın oğluysa ve Tanrı evrenin tanrısıysa, burası için de geçerli mi?

Lita ve Papá'nın bir resmini çıkarıyorum. Lita, büyük büyükannemin yaptığı beyaz, dökümlü elbiseyi giyiyor. Bir gün giyebileceğimi umduğum elbise. Kırmızı, turuncu ve sarı güllerden ve şakayiklerden oluşan bir çiçek tacı, dalgalı, siyah saçlarının tepesinde duruyor. Papá, bej bir takım elbise giymiş ve kol kola girmişler, ağızları kahkahayla açık.

Kendi çantamı bulup kot pantolonumu ve tişörtümü çıkarıyorum, onları toplama çantama tıkıştırıyorum.

Peña, Amy. Annemin alyansını parmağıma takıyorum ve tam oluyor. Annemin Will Shortz'un New York Times Pazar Günleri İki Ömür adlı kitabına gülümsüyorum.

Bulmaca Çözümleri. Onu mutfak masasında, bir eli kahve, diğeri holotack ile harfleri girerken hayal ediyorum. "Zekice!" diye bağırır ve bulmacayı çözdüğünü belirten melodiyi çaldığında başını sallardı. Pazar bulmacası geldiğinde, bulmacaya homurdanıyor ve holotack ile daha sert dürtüyordu.

Tüyler, Rubio ve Suma da ebeveynlerinin hatıralarına sahip olmalı. Ama bakacak vaktim yok. Sonra Nyla'nın sözlerini hatırlıyorum, "Suma Agarwal hayatı boyunca Zeta-2 olacak.

İlk tohum çekmecesine gidiyorum ve Agarwal, Suma'yı bulup çantayı açıyorum. Üzerinde çocuk el yazısıyla Gizli ibaresi yazan bir klasör çıkarıyorum. Açıyorum ve tek boynuzlu at çıkartmaları ve çizimlerle dolu sayfalar buluyorum. Tek boynuzlu atlar dans ediyor, tek boynuzlu atlar şarkı söylüyor, tek boynuzlu atlar gökkuşağı osuruyor...

Suma'nın kıyafetlerini çıkarıyorum. Gerçekten de, kapüşonundan sarmal gümüş köpük boynuzlu lavanta sweatshirtü orada. Büyülü sweatshirtünü ve kot pantolonunu top yapıp çantamın dibine tıkıyorum.

Sıradaki ışıklı sekme Agarwal, Preeti. Üstünü açıyorum ve hava geçirmez torbadan hafif bir leylak kokusu yayılıyor. Bir bebek kitabı çıkarıp açıyorum. İlk sayfaya bastığımda kitap çalıyor. 3D hologram anında önümde beliriyor. Suma, ikisi kadın iki kişinin arasında sarılıyor, biri onlara patikada geçerken rastladığımızdan tanıyorum. Sayfa sayfa, Suma'nın anneleriyle, parkta oynarken, ortasında 5 rakamı şeklinde doğum günü mumunun olduğu pizzayı yerken, hoverboard kullanmayı öğrenirken yanında koşarken hologramlarını görmek için basıyorum. Son hologramda Suma biraz daha büyük ve sadece Suma ile gördüğüm anne var. Suma, gözleri sonsuz bir devrilmeyle yukarı bakıyor, yüzünün diğer tarafı annesi yanağını öperken sinirli bir buruşukluk içinde. Boğazımdaki golf topu büyüklüğündeki yumruyu yutkunuyorum. Kolektif'ten kurtulduğunda Suma'nın o öpücük için her şeyi vereceğini biliyorum. Ne olduğunu merak ediyorum. Ailesi boşandı mı? O gamzeli annesi öldü mü? Umduğum şey olmasa da hala Javier'in olduğunu düşünüyorum. Suma yalnız.

Keşke Feathers ve Rubio'nun da ailelerinden bir şeyler geri getirebilmek için soyadlarını bilseydim. Ama onları yalnız bırakmayacağım. Javier ve ben onların yeni ailesi olacağız.

Suma'nın bebek kitabını koleksiyon çantama yerleştirirken kasaya doğru yürüyorum. Daha önce olduğu gibi, Voxy'nin uyku hücresinden sürünerek geçiyorum, kapının arkamdan kapanması için yuvarlanmış beyzbol kartını deliğe sokuyorum.

Kendimi ve dolu koleksiyon çantasını hücresinden geri çekmek için mücadele ediyorum. Çantayı yere koyup ayağa kalkıyorum.

Gözlerimi kaldırıp Voxy'yi önümde buluyorum. Onu hiç görmemiştim. Çantayı omzuma koyuyorum, sanki kasaya gizlice girmem gayet normalmiş gibi. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Tekrar bakmak istedim. Ve sen toplantıyla meşguldün.

Bir anlaşmamız vardı. Bana henüz tek bir hikaye bile anlatmadın.

Bunun için vaktim yok. Özellikle de Nyla ona ulaşmış olabileceğinden beri. Lita'nın hikayelerinin bazen neden daha ikna edici olduğunu anlıyorum, Javier veya ben yatmayı reddettiğimizde.

Voxy homurdanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor, tıpkı Javier'in Lita ile yaptığı gibi. "Söz verdin.

Pekala." İç çekiyorum. Lita veya Tía Berta şimdi ne yapardı? "La Llorona'nın hikayesini biliyor musun?

O da ne?" diye soruyor Voxy.

Dönüp tırnaklarımı ona doğru tıklatıyorum. "Ağlayan kadın. Ve uslu durmayan ve uyumayan çocukları çalmaya gelir.

“Duyguları dengesiz bir kadın neden bir çocuğun hücresinden kaçırır?” Çenesini kavrar. “Ve onları nereye götürürdü?”

Hikayenin, hikayeyi dinleyen kişinin sadece kapalı bir gemide yaşamış olmasıyla işe yaramadığını fark ediyorum. “Tekrar başlayayım.

“Bir zamanlar zengin olduğu kadar kibirli bir adama aşık olma hatasını yapan bir kadın vardı. Onu o kadar çok seviyordu ki onunla çocukları oldu. Ama bu adam ona karşılık vermedi, bu yüzden çocuklarını ve sonra kendini boğdu.”

Voxy geri çekilir, gözleri fal taşı gibi açılır. “Boğulmak ne demek?”

Onu görmezden gelip devam ediyorum. “Sivri dişleri ve parlayan gözleriyle yeryüzünde dolaşır, çocuklarını arar. Eğer uyanık bir çocuk bulursa, kendi çocuğu sanıp onu kaçırır!” Yaklaşıyorum. “Hatta onları yiyebilir bile.” Meksika folklorunun ne kadar farklı ve ürkütücü olduğunu fark ediyorum. Sevgi,

Mizah, acı, sihir, kayıp ruhlar—tüm bunlar, çoğu kültürün şekerle kaplayabileceği hikayeler yaratmak için örülmüş.

Doğru versiyon olup olmadığını bile bilmiyorum. Ama Lita'nın versiyonuydu ve bildiğim en hızlısı ve en korkunçuydu. İşe yarıyor.

Voxy'nin gözleri, sanki tam önünde La Llorona duruyormuş gibi faltaşı gibi açıldı. "Bu korkunçtu.

Gözlerini kapat ve uyu, Voxy.

Ağzı aşağı doğru kıvrıldı, gözleri sarktı ve başka yöne baktı. "Şimdi, bir daha asla uyuyamayacağım.

Bitirmem gereken işlerim var. Şansölyeye söz verdim.

Voxy, Javier'in eskiden yaptığı gibi alt dudağını ağzının içine sokarak bana yukarıdan bakıyor.

Tamam, bir tane daha." Onu kucağıma alıp hücresine yerleştiriyorum. Yorganını boynuna kadar çekip yanlarını içeri tıkıyorum. "Bir zamanlar, küçük bir karınca her gün mısır taşımaktan daha fazlasını yapmak istiyordu.

Voxy bir nefes veriyor, yastığına yerleşiyor. "Karıncanın ne olduğunu bilmiyorum ama bu masal daha az korkunç görünüyor—

Dışarıdaki koridordan ayak sesleri yaklaşıyor.

Voxy fısıldıyor, “La Llorona.” Burun delikleri açık.

Çantamı kapıp kapı girişine koşuyorum, sırtımı duvara yaslıyorum. Voxy odasındaki hücresinin tepesinden dışarı bakıyor ve parmağımı dudaklarıma götürüyorum. Kapı açılıyor ve içeri Nyla giriyor.

“Merhaba!” diye bağırıyor Voxy, dikkatleri üzerine çekerek. Beni görmeden ona doğru yürüyor.

Nefesimi tutuyorum ve kapı pervazından dış koridora kayıyorum. Onlar içerideyken kapının kapanmasını bekliyorum ve asansörlere giden ilk virajı alarak olabildiğince hızlı koşuyorum.

“Sanmıyorum. Ne tür bir hikayeydi o?” “Uyumanı sağlayacak türden,” diye cevaplıyorum. Asansörde güvende, bekletme düğmesine basıyorum. Koleksiyon çantamdan Javier’in kitabını çıkarıp ellerimde sıkıyorum. Bu işe

yarayacak mı? Epsilon-5 Javier olduğunu hatırlamazsa ne yapacak? Kitabını burnuma kaldırıp Javier’in yatak odasının hafif kokusunu içime çekiyorum. İşe yaramalı. Geri koyuyorum.

Ambarın seviyesine inene kadar devam ediyorum.

Ambarın seviyesine inene kadar devam ediyorum.

Asansör kapısı açılır ve dışarı adımımı atarım. Tüm konteynerler, şimdi gerçekleşmeyecek bir yüzeye transfer için giriş rampasının yakınına taşınmış. Ancak bu, çevredeki boş kapsüllerin arasındaki stasis jeli varillerinin zayıf parıltısı dışında, devasa ambarın merkezini karanlıkta bırakmış. En yakındaki varile aceleyle gidip üstünü kaldırıyorum. Çantamdaki son şişeyi çıkarırken ellerim titriyor. Parmak uçlarım stasis jelini bulduğunda, hissizleşmeden önce karıncalanıp yanıyor. Hata yapamam. Eldiven almak için acele ediyorum. Şişeyi jelin içine geri koyup kapağını açıyorum ve oraya bırakıyorum, asla bulamayacakları bir yere. Eldivenleri çıkarıp onları da içine atıyorum.

Varili sıkıca kapatıp rahatlamış bir nefes alıyorum. Hayatın tek diğer işareti, laboratuvarın yakınındaki Javier'in odasından gelen zayıf ışıktır.

Ayak seslerim odasına doğru yürürken yankılanıyor. Ne kadar yalnız olmalı, konuşacak, şarkı söyleyecek veya yemek yiyecek kimse olmadan bu devasa alana hapsedilmiş. Bunun yedi yaşındaki Javier'i ne kadar korkutacağını düşünüyorum. Uyandırdıktan sonra hiç güldü mü, ağladı mı?

Her adımla, kalbim el Conejo'nun çöl üzerindeki küçük ayaklarından daha hızlı çarpıyor. Kapısına ulaşıp elini kaldırıp çalmak için.

Kolum olduğu yerde donuyor. Kızgınsa ne olacak? Beni suçlarsa ne olacak? Ya...

Kapısı açılıyor, yüzünün bir tarafına ışık vuruyor. "Zeta-1? Burada ne yapıyorsun?" Sesi etrafımızda yankılanıyor.

Elimi elimi indiririm.

Eli titreyerek toplama çantasına uzanır. "Ah, çalışmaya geldiğini görüyorum. Seni rahatsız etmeyeceğim," der, titreyen elini arkasına saklayarak.

Elini arkasına saklayarak gülümseyen yüzü, Paskalya şekerlerimi sepetimden çalıp tam olarak nerede olduğunu bilmediğimi sandığı zamanki haline benziyordu. O zamanlar, onu yere yıkıp şekerleri almak istemiştim. Şimdi biliyorum ki Epsilon-5'in bir yerlerinde, çikolatalı yumurtamı arkasına saklayan küçük kardeşim var. İçinde bir yerlerde hala Javier ve yaşamak istiyor.

Kısa nefesler alıp ona bakarım, konuşamam. Elini uzatıp tutmak, hatırlatmak, kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyeceğimi ve artık saklanmasına gerek olmadığını söylemek isterim.

Ama Javier'a bunca yıl sonra bir hafıza akıntısı ne yapardı? Benim hafızalarım dün gibi. O onlarsız uzun bir hayat yaşadı. Benimle gelmek ister miydi ki? Sagan'da gördüklerimi anlattıklarımı sevebilir ama hayatının yüzde doksanı bu gemi dışında bir şey tanımadı. Pek çok açıdan, önümdeki yaşlı adamdan hala daha yaşlıyım.

Ne olursa olsun, o hala benim sorumluluğum. Ve onu seviyorum.

Eğer onu gemiden benimle gelmeye ikna edemezsem, işimiz biter. Onsuz gitmeyeceğim.

Toplama çantasını yere bıraktım.

“Epsilon-5, staz öncesi herhangi bir şey hatırlıyor musun?” diye soruyorum.

Javier başını eğiyor. “Sana söyledim. Öncesinde hiçbir şey yoktu—”

“Bu doğru değil,” diyorum, cesaretimi kaybetmeden önce. Boğazım kuru ve yutkunmaya çalışıyorum. Eğer birisi odamda kaybolduğumu fark ederse veya asansörümün yukarı yerine aşağı gittiğini izlerse… Bu benim son şansım.

Ona kendi hafızalarını verebilirsem, kendi hikayesini geri kazanmış olur. Kendimize anlattığımız hikayeler bizi biz yapar.

“Sana köpek maması verip granola olduğunu söylediğim zamanı hatırlıyor musun?” diye soruyorum.

Javier başını eğiyor. “Ne—?”

“Ya da Papá’nın purolarından birini çalıp yakmaya çalıştığımız zamanı. Çakmağı sen tutmuştun ama sonunda saçımı yakmıştın.” Gülümsüyorum.

Bir an gözlerini kapatıyor, sonra tutulan yere doğru bakıyor.

“Ya da annem Rápido'yu evimizin arkasındaki çölde yürüyüş yaparken yaralı bulduğunda ve onu besleyebilmek için ona bir yuva kazdığımızda, ama sonra kürekle fıskiye sistemine vurup arka bahçeyi su bastığında.”

Gözlerini kapatıyor ve başını sallıyor. “Zeta-1, anlamıyorum.”

İç çekiyorum ve öne eğilip kitabını çıkarıyorum, ev kokusu alıyorum. “Epsilon-5? Sana bir şey okuyabilir miyim?”

Alnı kırışıyor.

“Sadece bir anlığına mı?” Birkaç adım geri çekilip her zamanki gibi bağdaş kurarak oturuyorum, ancak Javier kesinlikle kucağıma kıvrılmayacak. “Lütfen? Kolektif’e yardım eder,” diyorum.

Alnı bir an daha kırışıyor. Merakla kitaba bakıyor ve yanıma oturuyor. “Kolektif için.”

Yavaşça onun kucağına bırakıyorum.

Kalbim, kapağa bakarken hızla çarpıyor.

Gülümsemesi soluyor ve kapağın üzerindeki monark kelebeğine dokunmak için uzanıyor. "Ben..." Parmaklarını turuncu ve siyah kanatlarının üzerinde gezdiriyor. Javier'in teni, kapaktaki kadın ve bebeğin rengiyle aynı. Bana bakıyor, kaşları çatılmış. "Ben... Ben... Ben emin değilim—

Gözlerim doluyor. Ona binlerce kez okudum ama beni hatırlamazsa bu son olacak.

Javier başını eğiyor ve daha yakından yaklaşıyor. Fısıldayarak ilk sayfayı açıyor, "Hayalperestler.

Sesim titriyor. "Bir gün sırt çantamıza hediyeler doldurup evren gibi uzanan bir köprüyü geçtik. Ve diğer tarafa, susamış, hayran kalmış bir halde ulaştık.

Sayfa sayfa okuyorum, gözlerinde tanınma belirtisi arıyorum. Sadece bir kıvılcım. Yeni bir karaya girdiklerinde, anlamadıkları şeyler, korku, hatalar daha yüksek sesle okuyorum. Tıpkı bizim gibi, ait olacak ve güvende hissedecek bir yer arıyoruz, ta ki yeni ve büyülü bir ev bulana kadar. Çocuğun annesinin kucağında oturduğu sayfaya dönüyorum. Tıpkı Javier ve benim eskiden olduğu gibi. Turuncu-siyah monarkın, sanki her an havalanabilecekmiş gibi sayfanın tepesinde durduğu sayfaya tekrar dönüyorum. Javier her zaman yaptığı gibi ona dokunuyor. Her. Tek. Sefer.

Aniden karşımdaki yaşlı adam yeniden küçük kardeşim oluyor. Son kelimeleri boğuk bir sesle söylüyorum. "Kitaplar dilimiz oldu. Kitaplar evimiz oldu. Kitaplar hayatımız oldu.

Bitirdiğimde, kelimeler boğazıma takılarak ona uzatıyorum. “Tutmak ister misin, Javier?”

Çenesi titriyor. Başını sallıyor ve yanağından bir gözyaşı düşüyor.

Kıpırdamıyorum ya da konuşmuyorum. Annem her zaman birinin tam olarak ne yaşadığını asla bilemeyeceğini söylerdi. Bazen sessiz kalmalı ve onlara zaman tanımalıyım. Bu yüzden sadece oturuyoruz. Sonunda derin bir nefes alıyor.

“Javier?” Elini uzatıp okşuyorum.

Başını kaldırıyor. “Evet?”

“Hatırlıyor musun?” diye soruyorum, elini benimkine alarak.

Eli titreyerek yanağıma koyuyor. Bana göre bir hafta önce yedi yaşındaki tombul, yapışkan eliydi. Bugün ise sıcak, kuru ve ince. Zaman

Derisini mum kağıdına çevirmişti. Galaksinin farklı yollarında dolaştık ama sonunda birbirimizi yine bulduk. Sesi titriyor. "Petra.

Bir şekilde, uzayın boşluğunda, yine evdeyiz.

İyi olacak," diye hıçkırıyorum kelimelerimin arasında. "Korkma; seni koruyacağım.

Bu nasıl oldu?" diye fısıldıyor.

Kitabı alıp kenara koyuyorum, ona dönüyorum. Söyleyecek çok şey var. Sadece fısıldayabiliyorum, "Önemli değil.

Başını sallıyor. "Peki ya...?" Ama bitirmiyor. Javier başını eğiyor. Bir şekilde annem ve babamın öldüğünü biliyor olmalı. Ben de henüz bunu yüksek sesle söylemeye hazır değilim.

Başımı sallıyorum. Arkasını dönüyor, salonun karşısındaki girişe doğru bakıyor. Hatırlıyor mu? Onlarla geçirdiğimiz son günü mü? Annemin kolunun yumuşaklığını hissetmek için zaman ayırdığına pişman mı? Anne ve babasının saçlarının ve kıyafetlerinin kokusunu içine çektiğine mi? Elbette çekmedi. Ben de çekmedim. Kimse bu vedanın sonsuz olacağını düşünmez.

Javier uzaklara bakmaya devam ediyor. Uzun süre sessizce oturuyoruz.

Javier, Colorado'da mekiklere ne kadar acele etmemiz gerektiğini hatırlıyor musun? Ben montumu kaldırırken sen babamın yanındaki koltuğumu kapmıştın ve geri vermemiştin?

Bana bakıyor.

Babanın bizi ayrı bir arabaya alıp konuşma yaptığı zamanı hatırlıyor musun?

Başını sallıyor. Babamın bu konuşması o zaman beni sinirlendirmişti. Şimdi sözleri aniden zihnimde canlanıyor.

“Başkalarının her şeyini vereceği bir fırsat verildi sana,” diye onu tam olarak tekrarlıyorum. “Ailemizi temsil etmek senin sorumluluğun. Nazik olmak. Çok çalışmak. Dövüşme.”

Javier'in boğuk sesi devam ediyor. “Biz Peñalarız. Bundan sonra yapacağımız her şey atalarımıza büyük gurur ya da büyük üzüntü getirecek.” Babamın sözlerini o bitiriyor.

“Javier,” elini sıkıyorum ve bırakmıyorum. “Gemiyi terk etmeliyiz. Vakit kalmadı. Zetalara yardım etmen gerekiyor, hepsini mekiklere bindirmem için.”

Gemiyi terk edip sadece Kolektif'ten kaçmakla daha mı iyi oluruz? Sagan'da ölebiliriz. Ama bir şekilde Javier'in şimdi benimle olması kararı kolaylaştırıyor.

Eli titriyor ve elini benimkinden çekiyor. Kısık sesle mırıldanıyor, "Ne yapacağımı biliyorum." Sonra gülümsüyor.

Yüzümdeki gözyaşlarını siliyorum ama kalbim havalanıyor. Geri döndüğüne göre, her şey yoluna girecek. Ama içimde bir şeyler beni rahatsız ediyor, unuttuğum bir şey.

Asansörün oradaki ambarın uzak ucundan bir gürültü geliyor. Javier fırlıyor. "Burada kal." Gözleri yalvarıyor. Toplama çantamızı ve tüm eşyalarımızı alıp odasına saklıyor.

Asansöre doğru yürürken, "Nereye gidiyorsun?" diye soruyorum.

Gitmek için hazır ol." Dönüyor ve gülümsüyor. "Diğer Zetalara gideceğim. Ne söyleyeceğimi biliyorum." Şimdi sırtını tutuyor, daha hızlı sendeleyerek yürüyor. Normalde ne kadar acı çekmesi gerektiğini merak ediyorum. Biraz tökezliyor ama toparlanıyor. Ona koşmak istiyorum ama tepki verebileceğimden çok uzak, ambarın derinliklerine girmiş durumda. Ve haklı. İkimiz birlikte daha çok dikkat çekeriz.

Ambarın bayat, sessiz havası kulaklarımda vızıldıyor. Sırtımdan aşağı bir ürperti yayılıyor. Nyla bizi kaçmaya çalışırken bulursa, ikimizin de hayatı biter. Umarım diğerleriyle birlikte görülürlerse ne söyleyeceğini biliyordur.

Arkadan, podların ve stasis varillerinin arasında koşturan bir hayvan gibi sürtünme sesleri geliyor. Dönüp tamamen hareketsiz oturuyorum. Laboratuvarlarda kimse yoktu ve Javier ters yöne gitmişti. Boş podların arasından, sesi duyduğum yöne bakıyorum. Gözlerim uyum sağlayamıyor ve başta hiçbir şey göremiyorum. Sonra tam görüşümün ortasında, en yakındaki podun arkasından küçük bir kafa uzanıyor.

Nefesim kesiliyor.

Voxy.

Elleri koltuk altlarına sokulmuş bir halde sıvışarak çıkar.

İç çekerim. "Ne zamandan beri buradasın?

Uykumun gelmediğini söylemiştim ve şu daha mutlu karınca hikayesini bitirmedin," diye yankılanır sözleri. "Kitabı

almaya karar verdim. Ama kutsal emanet odasına gizlice girdiğimde eksikti.

Yutkunurum.

Devam eder. "Sonra odana gittim ama orada değildin. Bu yüzden buraya geldim ve gördüm ki...

Kitabı okumanın Epsilon-5'in yeni gezegene alışmasına yardım edeceğini düşünmüştüm.

Kollarını yanlarına indirir ve omuzları çöker. "Bana yalan söylüyorsun." Biliyor. Ve bu noktada, yalanı sürdürmek, onu bir hikayeyle mutlu tutmaktan daha riskli. "Nyla bunu öğrenirse"—kitabı havaya kaldırırım—"ve diğer hikayeleri...

Biliyorum," der. "İkimiz de başımız belaya girecek.

Sana bir daha asla masal anlatamam. Şimdilik bunu sırrımız olarak saklayalım mı?

Sadece sen, ben ve Epsilon-5 mi?" Javier çocukken ne kadar benziyorsa, o kadar sırıtıyor.

Javier her an geri dönecek. "Epsilon-5'in söyleyeceğini sanmıyorum," derim.

Voxy'nin ağzının kenarları hafifçe yukarı kıvrılır. "Bir kez daha okuyabilir misin?" Elindeki kitaba işaret eder.

Herkes içeri girip bizi bulabilirdi. Ama gittikten sonra Voxy'ye yardım edemem. Sonsuza dek Kolektif tarafından yutulacak. Ve tıpkı bunu benden ve Javier'den çaldıkları gibi, ondan da çalacaklar.

Bir iki dakikamız var. Geri otururum, bacaklarım çapraz. Voxy, tıpkı Javier'in eskiden yaptığı gibi kucağıma sokulur. "Oku, oku," diye cıvıldar.

Rüyacılar," diye okurum.

Başlığın harflerine dokunur. "Yeşil, korktuğumda tonik gibi." Voxy başını bana çevirir. Sonra, gülümsemesi yüzünden silinir ve bir çıngırağın vurmasını bekleyen bir tavşan kadar hareketsiz kalır.

“Voxy!” Nyla’nın buz gibi sesi bütün omurgamı ürpertti.

Kitabı, en yakındaki bölmenin altına kayacak şekilde bir hokey diski gibi ittim. Voxy’yi kucağımdan ittim. “Üzgünüm Şansölye, biz sadece…” Voxy’nin elini tutuyorum, ayağa kalkıyoruz ve birlikte Nyla’ya dönüyoruz.

Dizlerim titriyor. Javier yanında duruyor, yüzünde hiçbir ifade yok.

Neden?

Javier gözlerimin içine bakmıyor.

…? “Merhaba Zeta-1,” diyor Nyla bize doğru bir adım atarak. “Yoksa sana… Petra mı demeliyim?”

NYLA VE CRICK BENİ DEkontaminasyon sektörüne yakın açık bir kapsüle doğru götürüyor. Koşmamı engellemek için dirseğimi tutuyor. Ama gerek yok. Duygusuzum. Nasıl bu kadar yanılmış olabilirdim? Javier kitabını hatırladı. Beni hatırladı. Her zaman yaptığı gibi kelebeğe dokundu.

Belki Javier'in şimdiki hali, hatırladığından daha güçlüdür. Ailemizin birbirini ne kadar sevdiğini. Belki de Kolektif, zihnini Sagan'daki hayatın hayalinden daha fazla domine ediyor.

“Biz Peñas'ız. Bu andan itibaren yapacağımız her şey atalarımıza büyük gurur ya da büyük üzüntü getirecektir.”

Nyla kapsüle doğru dönüyor. Dekontaminasyon odasındaki ışıklar daha parlak, hava geminin geri kalanından daha steril. Beni, Petra Peña'nın son izini silmek için tasarlanmış makineyi çalıştırırken uğulduyor. Bu sefer düzgün çalışmayacağını bilemem. Nyla çalışmasını sağlayacak. En azından ne zaman

Gerçekten Zeta-1'im, artık Babamın bizim için olan umutlarını, Javier'in bana nasıl ihanet ettiğini hatırlamayacağım.

Javier ve Voxy kapıda izleyerek duruyorlar.

Bir tarafa doğru sendeliyorum ve Crick beni ayakta tutmama yardım ediyor. Ona bakıyorum.

Gözlerini tekrar Nyla'ya çeviriyor. Kolumu korkaktan çekiyorum ve o bana karşı koymuyor. Beni dengeleyen Crick olmadan ayaklarımda dengesizim.

Nyla kapsülün kapağını kaldırıyor ve bana içine girmem için işaret ediyor.

Gidecek yerim yok. Temizlenirsem, var olmam sona erer. Beni yeniden programlarlarsa, var olmam sona erer. Çenemi sıkıyorum ve kımıldamıyorum. Her iki durumda da bitti.

Nyla iç çekiyor ve sesini alçaltıyor. "Savaşırsan, Kolektif Epsilon-5'i temizlemek zorunda kalacak. Nedenini anladığından eminim

anladığından eminim.

Javier'e bakıyorum, Voxy'nin omuzlarında elleriyle kapıda Voxy ile birlikte duruyor. Onu duyup duyamadığımı anlayamıyorum. Hiç tepki vermiyor. Voxy'nin gözleri ona La Llorona'yı anlattığımdan daha açık. Bir fısıltı sesi çıkarıyor. Javier eğilip kulağına bir şeyler fısıldıyor.

Kolektif'in onu temizlemesine izin vermeyeceğim. Belki olacağım kişi—gerçek ben olmasa da Zeta-1—belki o kişi Javier'e eşlik eder. İçine adım atmak için kapsülün kenarından bir bacağımı kaldırıyorum. Diğer bacağım titriyor ve devriliyorum.

Daha yeni yığılmışken Nyla kontrollerdeki bir düğmeye basıyor ve kelepçeler kayarak bacaklarımı aşağı doğru bağlıyor ve kollarımı yanlarıma sıkıştırıyor. Kafamı kaldırıyorum ama Crick kayışlardan birini yanağıma yakın bir yere koyuyor ve alnımın üzerine gelerek kafamı sabitliyor. “Yakında tekrar görüşürüz, Zeta-1.” Sesinde hiçbir kötülük olmadan neredeyse neşeli. Sanki eski bir dostu karşılayacakmış gibi.

Gözyaşları yanaklarımdan aşağı akıyor. Savaşmak istiyorum, pes etmek değil. Ama artık önemi kalmadı. Savaştığım şey—Javier ile bir hayat, diğer çocuklar için bir gelecek, harika bir hikaye anlatıcısı olmak. Kendi kardeşime bile ulaşamayan ne tür bir hikaye anlatıcısıyım? Lita utanırdı. Keşke çabuk bitirselerdi.

Nyla tabureye podun yanına oturuyor ve eldivenlerini takıyor, sanki diş hijyenisti temizlik yapacakmış gibi. “Sizlerden biriyle konuşma fırsatım hiç olmadı. Bir kalıntı,” diyor. “Sizin türünüzün ne hale geldiğini gerçekten deneyimlemiş az sayıdaki kişiden birisiniz. Kendi havasını kirleten

ve ve okyanuslar… kâr için. Bazılarını aç bırakıp diğerlerini şişirmek. Kolektif'in var olma nedenleri bunlardır.

Şimdi istediğimi söyleyebilirim. Artık rol yapmama gerek yok. Ama konuşamıyorum. Ve ona bakamıyorum. Haklı. O şeyler birkaç kişinin açgözlülüğü yüzünden oldu. Ama çoğu, ebeveynlerim gibi, daha iyi bir şey umuyordu.

Bir an durur, bana bakar. "Büyüleyici.

Benimle gerçekten bir tartışma mı yapmak istedin," diye sorarım, "yoksa sadece kendi sesini mi duymak istedin?

Hepimiz adına, Kolektif adına konuşuyorum.

Gözlerim Voxy'ye kayar. Ağzı aşağı doğru kıvrılmış ve yüzünde renk gördüğüme yemin ederim. İçindeki gerçekleri biliyorum ve ona korkmaması gerektiğini söylemek istiyorum. Her masalın mutlu sonu olmadığını. Yüzündeki panik, hikayeleri bu kadar çok istemesinin aynı nedeni. Her hikaye, her insan farklıdır. Bazen karmaşık. Ama renkli, uyumsuz ve güzel.

Çenem titriyor ve durduramıyorum. "Kolektif sonunda başarılı olamayacak. Hepiniz gerçekte kim olduğumuzu silmek için kendinizi uyuşturuyorsunuz. Tonikler. Çarklar. Ama sevgi ve birbirine şefkati programlayamazsınız.

Geri yaslanır. "Yanılıyorsun. Umurumuzda. Tek bir Kolektif'in daha iyi bir iyiliği için büyük ölçüde umursuyoruz. Kolektif, bu noktaya ulaşmak için tüm bu birimler boyunca zor kararlar aldı.

İnsanların hayatlarını çaldınız," derim.

Yüzü sertleşir. "Fedakarlıklar yapıldı... ve yapılmalı.

“Fedakarlık mı? Gezegenimizi kaybettik! On bir milyarımız! Sizden sadece yüzlerceniz var! Evlerimizi, ailelerimizi, arkadaşlarımızı kaybettik.” Ben ve kardeşini düşünüyorum. “Monitörler, geri kalanımızın Sagan'a güvenle ulaşmasını sağlamak için hayatlarını bir gemide harcamaya hazırdı. Bu fedakarlıktı!”

Gözyaşları yanaklarımdan dökülüp boynumdan aşağı süzülüyor.

Lita ön kapısında duruyor, gülümsüyor ve onu son görüşümüzde bize el sallıyor. Sanki sadece başka bir vedaymış gibi.

“Fedakarlık ya da cesaretin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrin yok.” Nefesim kesiliyor. “Mükemmel değildik ama yine de evrenin karşısına geçip atalarımızı gururlandıracağımız umudumuz vardı.”

“Atalar mı?” Nyla kıkırdıyor ve başını sallıyor. “Harika. Yanıltıcı ama harika.”

Laboratuvarda yaratılmış, homojen olmaları için tasarlanmış olmaları nedeniyle, hiçbir ataya bağlılık hissedemeyeceklerini anlıyorum. Dünya'daki pek çoğumuzun ataları sadece tek bir kültürden değil, birçok kültürdendi.

Crick boğazını temizler. "Geleneklere bağlı olmamak mantıklı olmamızı sağlıyor," der ve gerçekten buna inanıp inanmadığını merak ederim.

Kolektif'in anlamadığı şey, geçmişimize, atalarımıza, kültürlerimize değer vererek ve hatalarımızı hatırlayarak daha iyi olduğumuzdur.

O sevgiyi düğün fotoğrafları duvarında ve doğum belgelerinde gördüm. Suma'nın bebek kitabı. Nyla, Crick... Voxy asla böyle bir sevgiye sahip olamayacak.

Öne doğru eğilir, kulağıma fısıldar. "Sizin türünüz, ne kadar aşağı olsa da, benzersizdi. Kabul etmeliyim ki, türünüz belirli bir... merak içeriyordu." Crick'i işaret eder ve o da bana tanıdık, En Cognito İndirilebilir Bilinç etiketli kutuyu verir. Ama bu sefer, Pediatrik yerine, Yetişkin yazıyordur. Buradan geri dönmeyeceğim.

Nyla kapağı açar. İçinde, bir oyuğa yerleştirilmiş çok daha büyük, daha koyu bir Cog oturmaktadır. Nyla yanağını benimkinin yanına koyar. "Dünya'dan anıların olsa bile, faydalı oldun." Ayağa kalkar ve Cog'u çıkarır. "Kusurlu geçmişinin ıstırabından arınmış haliyle neler yapabileceğini görmek için sabırsızlanıyoruz." Cog'u kurulum ünitesine

yerleştirir ve aktive ediciye basar. Cog derin bir mor renkte parlar. "Şimdi, Petra Peña, Kolektif içinde çok uzun, yükten arınmış bir hayat yaşayacaksın.

Karıncaların ısırması gibi iğneleri hatırladıkça irkiliyorum ve hemen yanındaki durağanlık jeli variline göz atmadan edemiyorum.

Nyla gözlerime bakıyor. "Ah, bu sefer ona ihtiyacımız olmayacak. Bu uzun sürmeyecek.

Javier'i bulmak için başımı çevirmeye çalışıyorum ama sadece gözlerimi oynatabiliyorum ve siluetini zar zor görüyorum. Ona söylemeliyim, hala benken son bir kez. "Seni seviyorum," diye sesleniyorum.

Ama oradaysa, bunu belli etmiyor. Hareket etmiyor ya da konuşmuyor. Kafatasımın tabanına Cog'u yerleştirirken kelepçelere karşı kendimi zorluyorum. Bu sefer, tereyağı gibi yumuşak bir şekilde boynuma eriyor. Ve bu sefer, o kadar yoruluyorum ki...

Uykuya dalarken son bir kez Javier'e doğru bakıyorum. Görüş alanımın kenarında bulanık bir şekil gibi duruyor ama babama çok benziyor.

LITA, ÇABUK OL, ve çam ağacının altına oturuyorum, Lita alnımdaki saçlarımı tararken. Ağacın kuru iğneleri, çöl boyunca sıcak esen rüzgarda kuş sürüsü gibi tıkırdıyor. Lita'nın çıplak ayakları ve beyaz elbisesinin eteği tozlu, sanki benimle olmak için uzun bir yol yürümüş gibi.

“Rüzgarın seni çağırdığını duyuyor musun, canım?”

Sıcak bir esinti ıslık çalıyor. “Duyuyorum, Lita.”

El Conejo tam önümüzde oturmuş, burnunu bana doğru kırıştırıyor. Aya bakıyorum. Gölgesi henüz orada değil.

Veda eder gibi kulağını seğirtiyor ve kırmızı dağlara doğru zıplıyor.

Daha önce el Conejo'yu takip etmek istemiş olabilirdim. Ama şimdi... Eğer bu benim son gerçek anım olacaksa, burada olmasını istiyorum. Lita ile.

“Seni bırakmak istemiyorum.” Yumuşak beline sarılıyorum. “Ya seni bir daha hiç geri alamazsam?”

Beni yukarı kaldırır ve eliyle yüzümü avuçlar. "Sana daha önce bir kere söyledim, beni kaybedemezsin." Lita kolyesini gülümseyerek kavrar ve gözlerinin kenarlarında minik kırışıklıklar oluşur. Uzakta küçülen el Conejo'yu işaret eder. "Git, Petra," der. "el Conejo'yu takip et.

Dağ biraz titriyor. "Lita, beni yeniden programlıyorlar.

Lita'nın elini sıkmak için uzanırım ama gitmiş. Paniklerim ve ayağa kalkıp ağacın etrafında dönerim. Rápido, ağacın köklerinin altındaki yuvasına yavaşça sürünerek girer.

Neredeyse bir nokta haline gelmiş tavşana doğru dağlara dönerim.

Bu sefer koşarım. Kırmızı dağın eteğindeki küçücük deliğe girdiğinde nefes nefeseyim.

Rüzgar ıslık çalar, ama nefesinde kelimeler oluşmaz, nereye gitmem gerektiğine dair ipuçları vermez.

Eğer son bu olacaksa, Rápido'nun altındaki yuvasında bir yerlerde olduğu, bizim ardıç ağacımızın altında olmalı.

Geldiğim yere iki adım geri dönerim ki, tam daha önce olduğu gibi, uzak bir şenlik gibi gitar ve keman sesleri yankılanır. Yavaşça dağa geri dönerim. Sonra, çiftlik evi müziği arasında,

Altın bir kafeste, balkonundan sarkıyordu, bir calandria bulunuyordu, acısını söylüyordu.

Burada bile, bu rüya dünyasında, kulaklarıma gözlerimden daha çok güvenirim. Gözlerimi kapatır ve bir serçenin bir toy kuşu kafesinden kurtarıp, toy kuşunun onu ihanet edip uçup gitmesiyle geride kalan, kayıp aşkının hüzünlü şarkısını söyleyen hikayesinin baladının sözlerini takip ederim.

Bir serçe geldi kafesine: “Beni çıkarabilirsen, seninle gelirim.”

Gitarın sesi giderek yükseliyor ve yankısı azalıyor. Müzik o kadar yüksek ki vücudumda titreşimi hissediyorum.

Gözlerimi açtığımda müzik ve şarkı gitmiş.

Bunun yerine, az önce orada olmayan çiçekli kaktüsler, bildiğim bir masaldaki gibi bir vadiye giden bir yolu çevreliyor. Los Viejos mu? Blancaflor mu? Itza ve Popoca mı? Neden hatırlayamıyorum? Parlak pembe çiçekleri Noel ışıkları gibi parlıyor.

Yürüyorum ve çöl kumu, benden önce milyonlarca kişinin yürümüş gibi görünen, aşınmış ve yuvarlaklaşmış kırmızı taşlardan oluşan bir arnavut kaldırımlı yola dönüşüyor. Yani milyonlarca kişi bu yolu önceden yürüdüyse, neden daha cesur değilim? Ayaklarım tık... tak... tık... tak, yolun bittiği üç metre yüksekliğindeki ahşap bir kapıya kadar ses çıkarıyor. Bükülmüş demir süslemeler ortasından sarmaşık gibi yukarı doğru uzanıyor. Bir bükülmüş metal sarmaşığı bir yana saparak bir sapa sonlanıyor. Elimi uzatıyorum. Tozu parmaklarımı kaplıyor. Ağır kapı, içeri kayıp girebileceğim kadar aralanıyor. Karnımı içeri çekip içeri süzülüyorum.

Kapı arkamdan kapanıyor, sadece kapı eşiğinin altındaki ışık şeridi kalıyor. Önümdeki geçit karanlığa iniyor. Kollarımı iki yana uzatıyorum, parmaklarım kaya duvarlarına sürtünüyor. Bir adım atıyorum ve dik eğimden neredeyse yuvarlanıyorum. Dengemi sağlamak için geriye yaslanıyorum. İnerken, dışarıdaki ışığın parçası, karanlığa düştüğümde kayboluyor.

Müzik yok. Rüzgar yok. Ölmek böyle bir şey mi? Elimi tutacak ya da bana rehberlik edecek kimse yok.

Kolektif başardı. Duruyorum. Neden yürümeye devam edeyim?

Sanki karanlık sorumu duyuyor gibi, uzakta bir ışık parlıyor. Tünelin sonuna kadar bu ışığı pusulam olarak kullanarak ilerlemeye devam ediyorum. Altın rengi mum ışığıyla yanan bir fener, gün batımında Sangre de Cristo Dağları üzerindeki güneş gibi, kayalık bir kemerin üzerinde titriyor.

Kemerin içinden göz atıyorum.

Odanın ortasında, bir bacadan tembelce duman tütüyor, odayı büyülü bir dumanla dolduruyor. Havayı kokluyorum. Çam. Titreyen mavi alevlere daha yakın, içeri adım atarken etrafıma bakınıyorum. Bir tekerleğin telleri gibi, tahtadan raflar sıra sıra beni çevreliyor. Yerden tavana kadar raflar tıka basa dolu. El Conejo'nun beni neden buraya getirdiğini anlamak için gözlerimi kısmış bakıyorum. Bunların ne olduğunu anladığımda kalbim sevinçle doluyor. Raflar kitaplarla dolu.

Nefesimi tutuyorum ve en yakındaki rafa ellerimi gezdiriyorum. Bütün oda uğulduyor, kitaplıklardaki binlerce hikaye anlatıcısının hayalet fısıltıları beni yutuyor.

Lita tavşanı takip etmemi söylediğinde haklıydı. Bu rüyadan hiç uyanmazsam mutlu olurum. Dünya'nın hikayelerini buldum!

Ama bir şeyler yanlış. Bir librek'in cildi, kırık kanatlı bir kuş gibi yamuk sarkıyor. Birçoğu yerde dağılmış durumda. Hayaletlerin performansları gibi, holoscriptler odada hafifçe oynuyor. Performansçıların sesleri zar zor fısıldıyor. Bir sonraki sırada, daha fazla librek çatlamış veya tamir edilemez parçalara ayrılmış halde duruyor.

Onlardan birinden çıkan, yaşlı bir adamın türbanlı titrek holografik sahnesi, yırtık pırtık giyimli genç bir çocuğa konuşuyor. "Kalbine acı çekme korkusunun, acı çekmenin kendisinden daha kötü olduğunu söyle.

Tüm sıralara bakıyorum. Binlerce librek'ten en az üçte biri, bir zamanlar oldukları şeylerin sadece kısmi versiyonları. Burada bile midem kasılıyor.

Türbanlı adamın görüntüsü parazitleniyor ve çocuğun omzuna dokunurken son sözlerini zar zor duyabiliyorum. "Hayallerinin peşine düştüğünde hiçbir kalp acı çekmemiştir.

Bu kitabı bilmiyorum ama okuyabilmeyi isterdim.

Yakınlarda, Yeryüzüdenizi Büyücüsü'nün bir kopyası ikiye bölünmüş halde duruyor. En az beş kez okudum. Anlatabilirim ama Le Guin gibi değil. Onu o halde görmek, kurtarılıp kurtarılamayacağını merak etmek içimi acıtıyor. Eğilip alıyorum, parçalanmış hazineyi nazikçe rafa geri koyuyorum.

Gölgeden bir ses yükselir. "Petra?" Gölge şekli rafların sonunda durur. Babam değil ama sesin tanıdıklığı, yabancı bir yerde kendimi evimde hissetmemi sağlıyor.

Adam kımıldamıyor. Ben de kımıldamıyorum. Ondan korkmuyorum. Ama onu nereden tanıdığımı bir türlü çıkaramıyorum.

Yavaşça yaklaşıyor. "Sonunda geldin mi?" Gölgeden, fenerin ışığına adım atıyor.

Kumlu saç yığınını ve yuvarlak gözlükleri tanıyorum. "Ben?" diye fısıldıyorum.

Arkasında, şeffaf bir Aborijin Koruyucusu, bir balık tarafından yaratılışına dair Rüya Zamanı hikayesini sakince fısıldıyor. Figürü statikleşiyor ve sesi cızırdıyor.

Ben'in gözleri yaşlarla parlıyor. "Üzgünüm," diyor, etrafa saçılmış kitaplara bakarak. "Onları kurtarmaya çalıştım.

Ben'e dokunmak için elimi uzatıyorum, sonra elimi çekiyorum. Bu, sadece bir rüya olamayacak kadar gerçekçi, bu yüzden bu Ben'in ne olduğundan biraz endişeliyim.

Gerçek misin?" diye soruyorum.

Beni... Dünya'nın son kütüphanecisi gibi düşün, güvendiğin birine benzeyecek şekilde yapılmış." Etrafına bakıyor, gururla gülümsüyor. "Ama sana her şeyi bulmanda yardım edebilirim. Yani, kalanları. Ben, programına indirmek için alabildiği kadarını kurtardı.

Dünya'nın hikayelerinden oluşan bir hazineyi görmek için dönüyorum, onun son sözlerini hatırlıyorum. "Hikayesiz bir dünya kaybolmuştur." Onu saklamıştı. Buraya, içime. "Ben çalışıyordu...

Ben bir yardımcı programım," diye devam ediyor Kütüphaneci, sanki önce tamamlaması gereken bir senaryosu varmış gibi sözümü keserek. "Etkileşim kurdukça uyum sağlayacağım. Ben'in indirme yaması işe yaradı"—devrilmekte olan bir kitabın kenarına bastırıyor ama eksik formunda sadece yarısına kadar itebiliyor—"en azından kısmen. Kalanları şimdi güvende tutman gerekecek." Kütüphaneci'nin görüntüsü titreyen bir lambanın ışığı gibi gidip geliyor.

Elimi uzatıp onu sonuna kadar itiyorum, ama bunu yaparken bile elim kayboluyor. Yakında Zeta-1 olacağım ve bunların hiçbiri önemli olmayacak. Oda ve Ben'in korumaya çalıştığı tüm hikayeler kaybolacak. Yeniden programlamamla, bu Ben de yakında gidecek.

“Bunun geleceğini biliyordu,” diye fısıldıyorum kendi kendime. “Ona yaptıkları, ailemin, küçük kardeşimin. Bana yapacakları.”

Sihirli bir pusla kaplı librex servetine bakarak etrafımda dönüyorum. “Yine de denedi.”

“Ben senin ailene çok üzülürdü, Petra,” diyor Kütüphaneci.

Burada, bu yerde kederin beni bulabileceğini düşünmezdim. Ama gerçek, ve bana azgın bir dalga gibi çarpıyor.

Kütüphaneci, sanki arşivlenmiş programının derinliklerinden bir şey alıyormuş gibi yukarı ve sola bakıyor. “Ben akıllıca seçtiğini biliyordu.” Gülümsüyor. “Ve ihtiyacın olduğunda, tamir edebildiğim kadarını tamir ederek burada olacağım.” Kütüphanecinin kaşları çatılıyor. “Aslında ayrılamayacağımı sanıyorum.”

Koluma bakıyorum. Giderek daha da bulanıklaşıyorum. “Ben, geri gelmeyeceğim—”

Bir kitaplıktan bir kitap devrilir ve kapağı çatlar. Hasarlı kitaptan zıpkın tutan dövmeli yüzlü bir adamın hayaleti yükselir. Tomahawk şeklinde bir pipo ağzından tehlikeli bir şekilde sallanır. Karakteri tanımıyorum ama hemen onu sevdim.

Ben, ince kitabı almak için eğilir ve parmaklarının arasından kayar. Şaşkınlıkla aşağı bakar. "Bununla daha sonra ilgileneceğim.

Nyla ve Kolektif'in yaptığı, evini silmesi, Kütüphaneci'nin programının bir parçası değil. Hiçliğe karışmak onun anlayışının ötesinde. Kolektif işini bitirdikten sonra bu hikayeler yok olacak.

Beni yeniden programlıyorlar, Ben.

Beni duymazdan gelir. "Bunlarla"—bir kitabı rafa geri koymak için acele eder, ama yine de takılır ve eli içinden geçer—"hikayeleri yeni bir dünyaya getiriyorsun." Tam olarak Ben gibi konuşuyor. "Paha biçilmez.

Programlanmış—koruma ve umutluluk tekrar tekrar. Ama sadece bir program olsa bile haklı. Buradakileri alıp yeni, daha iyi hikayeler yaratabilirdim yeni dünyamız için. Sadece bu düşünce bile artık olmayacaklar için kalbimi coşturuyor.

Ve anında yok olacak olsam da, bu anda kim olduğumu biliyorum. Ben bir bilim insanı değilim. Ailemin olmamı umduğu kişi değilim. Lita'nın olduğumu bildiği kişiyim. Ben bir hikaye anlatıcısıyım. Fikrin beni doldurmasına izin verirken, kitaplıklardan birinin camında yansımamı görüyorum. Kütüphaneci'ninkinden daha soluk.

Camın yanında, denizkabuğu şeklinde küçük ahşap bir kitaplık, librex'ten oluşan kıvrımlı bir sarmal tutuyor. Yaklaşırken gülümsüyorum. Bu librex'ler mükemmel bir şekilde korunmuş: Adams, Butler, Erdrich, Gaiman, Morrison…

Denemek için Ben'e teşekkür etmek için dönüyorum. Şimdi yukarı doğru yükselen dumanı izliyor, kaşları çatık. "Şimdi gitmelisin Petra," diyor.

Oda, kitaplıklar ve şömine titriyor. A Wizard of Earthsea'yi raftan geri çekip ellerime alıyorum. Şöminenin yanında yere oturup alevlere bakıyorum. "Ben, ister kalsam ister gitsem de bir şey fark etmeyecek." Uzun zamandır kendimi hiç bu kadar mutlu ve güvende hissetmemiştim.

Ben'in görüntüsü aksıyor ama sesi acil hale geliyor. "Kal-kal-kamazsın. Uyan-yan-yanman gerekiyor Petra.

Piñon dumanı ve bilinen en iyi karakterlerin sözleri duyularımı dolduruyor. "Gitmek istemiyorum.

Kütüphanecinin sesi çaresizlikle doluyor. "Geri dönmek istediğinde burada olacağım. Gerçekten gitmelisin.

Gözlerimi kapatıyorum. Eğer yeniden programlandıysam ve zihnim buraya geldiyse, burası cennet. "Kalmaya karar verdim," diye cevaplıyorum.

Bir şey bacağıma dokunuyor. Gözlerimi aralıyorum ve tavşanın tüylü ayağının bana sürtündüğünü görüyorum. "Uyan," diyor.

Onu görmezden gelip geri yatıyorum. Görevlerim bitti. Etrafımı saran fısıltılar arasında yükselen dumanı izliyorum. Tavşan tekrar konuşuyor, ama konuşurken sesi değişiyor. Şimdi daha güçlü ve buyurgan. Ağzından Lita'nın sesi yankılanıyor. "Petra!

Gözlerimi açıyorum ve tavşan bir sis girdabına dönüşüyor. Sislerin içinden Lita beliriyor, uzun beyaz elbisesi ve gevşek saçları rüzgarda dalgalanıyor. Kolyesindeki obsidyeni garip bir ışık dolduruyor.

Oturuyorum, gülümsüyorum. "Lita, buradasın.

Yere vuruyor ve oda sarsılıyor. "Uyan. Hadi!" diye bağırıyor. "Şimdi!

Gözlerimi açmaya zorluyorum. Javier eğilmiş üzerimde, bir koluyla beni tutuyor, diğer kolu ensenin arkasında. Titrek sesi yalvarıyor: "Lütfen uyan.

Ensemin arkası çakmak tutulmuş gibi yanıyor, sonra anında acı gidiyor. Metal bir kürenin tıkırtısı sert bir yüzeye çarpıyor. Javier'in serin, kağıt gibi derili eli o noktayı avuçluyor.

Ona endişeyle bakıyor. Yüzü çok uzun zaman önceki yüzü. "Endişelenme, Petra. Senin gözlerin ben olacağım." "Merhaba. Kim olduğunu biliyor musun?" diye soruyor.

Başım göğsüne düşüyor. Bir hıçkırık kaçıyor ve o, annesinin kabus gördüğünde ona yaptığı gibi sırtımı sıvazlıyor.

Kim olduğumu biliyorum." Burnumu gömleğine siliyorum ve ona dönmek için doğruluyorum. "Sen kim olduğunu biliyor musun?

Kısa bir an gülümsüyor ve bakışlarını çeviriyor. "Uyanmıyordun." Arkasında, Pleiades Corporation'ın mor şerit aydınlatması kokpiti aydınlatıyor. Servisteyiz. "Büyük bir hata yaptığımı ve seni kaybettiğimi sandım," diyor.

Bir an önce zihnimin kütüphanesinde sonsuzluk geçirebileceğimi sanıyordum. Ve bunun cennet olacağını düşünüyordum. Ama bunu Javier ile geçirdiğim bu bir ana tercih ederim.

Neredeyse kaybolduğumu sanıyorum," diyorum. "Ama senin hatan değildi." Boynumun arkasına doğru uzanıyorum. Kolum bir yaprağa uzanan tembel hayvan gibi hareket ediyor. "Uyanamadım. Sanırım yetişkin Cog yüzündendi.

Çok üzgünüm. Sana yardım etmek için aklıma gelen tek yol buydu—" Javier beni koltuk altlarımdan kaldırıp bir koltuğa oturturken homurdanıyor. "Diğer Zeta'ları almaya gidiyordum. Nyla'ya rastladım. Beni kargo bölümündeki stasis jeli varillerinin yakınında görüp görmediğimi sordu.

Son şişeyi döktüğümü görmüş olmaları gerektiğini anlıyorum.

Başka çarem yoktu. Rol yapmak zorundaydım—" Sesi küçük bir çığlıkla kesiliyor, tıpkı küçükken olduğu gibi. Servisin motorunun artan vızıltısı beynimi acıtıyor.

Karşımızda, koltuklarına bağlanmış ve kalkışa hazır bir şekilde Suma, Rubio ve Feathers bana bakıyor. "Buradasın," diyorum gülümseyerek.

Feathers, Javier'e "Zeta-1'in nesi var?" diye soruyor.

Boğazını temizler. “Zeta-1’in Kolektif’ten aldığı yükseltilmiş indirme yorucu oldu. Hepsi bu,” der kendinden emin bir şekilde. “Yeni zekasıyla bu grubu nihai araştırma alanına götürecek.”

Suma gözlerini ovuşturur. “Şimdi ayrılmamız gerektiğinden emin misin, Epsilon-5?”

“Evet,” diye cevaplar. “Kolektif, bunun beklenenden daha erken gerçekleşmesi gerektiğini belirtmişti.”

Rubio dışarıyı işaret eder. “Batıdan esen rüzgarlar yüzeyde çalışmamız için şimdi çok güçlü olacak.”

Javier, çaldığım tüm eşyalarımızı içeren toplama çantasını orta laboratuvar istasyonunun gözüne yerleştirir. “Rüzgar yakında diner. Optimal saatte orada olman gerekiyor. Bu yüzden sorularla vakit kaybetmemelisin.”

Üçüne döner. Sesi aniden Nyla’nınki gibi sert ve katılaşır. Beni işaret eder. “Herkes Zeta-1’in talimatlarına uymalı. Yoksa,

Kolektife'ye hesap vereceksin.”

Daha dik oturmak için elimden geleni yapıyorum.

Javier'in dizleri yanıma otururken çıtırdıyor ve fısıldıyor: “Şansölye yakında bilecek. Nereye gideceğini biliyorsun?”

Yavaş aklım hala Nyla'nın en küçük şelalenin hologramını ve projeksiyonlu hedefı hatırlıyor, İlk Gelenlerin nerede bulunduğunu gösteriyordu. Kafam bin kilo ağırlığında gibi hissediyor. "Bir sonraki rüzgardan önce bizi yaklaştırabilirim." Kokpite bakıyorum, benim ve Javier için sandalyeler olduğu için minnettarım, bu yüzden beşimizi yüzeye götürürken ayakta durmak zorunda kalmıyorum.

Javier, Lita'nın eskiden yaptığı gibi yanağıma elini koyuyor. “Harika bir hayatın olacak.”

Ve Javier'in yaptıklarından dolayı, onunla hala şansımız var. “Öyle olacak, Javier.” Gülümsüyorum. Sonra kaşları çatık Suma'ya bakıyorum. “Ama şimdi acele etmeliyiz.”

Derin bir iç çekiyor ve beni bir kucaklamayla sarıyor. Vücudunun titrediğini hissediyorum. Bu, kampa Condor'a bir haftalığına gittiğim zamanki aynı kucaklama. Okulun ilk günü anaokuluna yürümeden önceki aynı kucaklama. “Üzgünüm Petra. Tek yol bu.”

“Javier? Acele et. Beni kokpite götür. Bana pilotlukta yardım etmek zorunda kalacaksın.”

“Her zaman gelebilirler. Kalmalıyım. Lütfen anla,” diye fısıldar. Javier gözleri dolarak ayağa kalkar. “Eğer yolculuğumun bu küçük kısmı başkalarına bir şans verecekse, o zaman bu, anne babamızı ve atalarımızı gururlandıracak olan şeydir.” Arkasını döner ve kapıya doğru sendeler.

“Javier, ne yapıyorsun?” diye bağırırım.

Kapıda durur ve döner. “Hoşçakal, Petra.” Sesi titrer. “Ben de seni seviyorum.” Dışarı adım attığında, servis kapısı kapanır.

Emniyet kemendiyle uğraşırım. “Hayır, hayır, hayır.” Vücudum söylediklerime uymuyor. Düğmeye baş parmağımı sokarım ama yeterince sert itemem. “Javier!” diye bağırırım. “Dur!”

Portal penceresinden, Javier'in gemideki uzaktan kumandalı pilot odasına kendini kilitlediğini, Nyla'nın veya başkasının bize müdahale edememesini sağladığını görüyorum. Uzaktan kumandalı pilot fonksiyonunun yanıp sönen ışığında yüzü kırmızı parlıyor. Motorun titreşimi vücudumda uğulduyor.

Midemde dönen bir bulantı dalgası çalkalanıyor.

Mekik, bir takırtıyla rıhtımdan fırlatma raylarına kayıyor. Son bir itmeyle kemerim gevşiyor. Koltuğumdan düşüp kapıya doğru atılırken bedenim çöküyor ve Suma'nın ayaklarının dibine yığılıyorum. Bana programlama hatası olan bir şey varmışım gibi bakıyor.

Kendimi yukarı itip pencereye sendeleyerek gidiyor, ellerimi cama bastırıyorum. İçimdeki mekik kırmızı ışıkla yıkanıyor. Bunu durdurmaya gücüm yetmiyor. Geminin uzaktan kumanda odasında Javier panele odaklanmış durumda ama kapıya vurduğumda başını kaldırıyor. Ağzının kenarları aşağı sarkıyor. Gözleri de öyle. Önündeki bir şeye basıyor ve mekik fırlatma portalının açık gökyüzüne doğru dönüyor.

Sagan'ın mor-mavi parıldayan atmosferinin ışığı Javier'in üzerine düşüyor. Bir elinde Dreamers kitabını, diğerinde mekik kontrolünü tutuyor. Döndüğümüz sürece onu çaresizce izliyorum. Boğazımdaki yumru büyüyor, büyüyor, ta ki görüş alanından çıkana kadar.

Rubio, Suma ve Feathers'ın şaşkın bakışlarının arasından kokpite geri sendeleyerek gidiyorum. Kolu yanaştırma istasyonuna doğru itiyorum ama tepki vermiyor. Nötr vitesini vuruyorum ama motorun uğultusu devam ediyor. "Hayır, Javier!" diye bağırarak pencereye geri koşuyorum. Ama biliyorum ki çok geç.

Motorun vızıltısı yükseliyor ve stratosfere fırlıyoruz. Orta konsol ve koltuklar arasındaki koridordan aşağı yuvarlanıyorum.

Tüyler beni yardıma çağırdı ve aşağı indi. Aynı şeyi yapmaya çalışan Rubio'yu durdurmak için elini kaldırdı. Ayaklarımın üzerine döndüğümde, aceleyle kendini tekrar bağladı.

Bana sinirle tısladı. "Zeta-1, incineceksin! Hepimizin görevlerini riske atıyorsun.

Portala geri koşuyorum, ellerimle vuruyorum. Hıçkırıklar boğazıma takılıyor. Hayal ettiğimiz bu değildi. "Neden?

Ama Javier benden giderek uzaklaşıyor ve ona geri dönmek için hiçbir şey yapamıyorum.

İzlerken, fırlatma portundan küçük bir patlama parlıyor ve bir mekik yana doğru eğiliyor, diğeri ise tamamen ayrılıyor. Nefes alamıyorum. Geri dönmemizi engelledi.

O neydi?" diye seslendi Tüyler.

Neyse ki emniyet kemerleri bağlılar ve göremiyorlar. "Hiçbir şey," diye cevaplıyorum, portalden dışarı bakarak. "Sadece bir elektrik çarpmasından kaynaklanan bir gök gürültüsü." Rüzgar fırtınasının zamanlamasıyla, yalanımın ikna edici olmasını umuyorum.

Gemiyi göremeyene kadar izliyorum. Kokpitin kontrollerinde duruyorum, bildiğim her şeyi deniyorum ama mekik yanıt vermiyor. Verse bile, Javier raylar olmadan bizi güvenli bir şekilde geri götürecek kadar iyi bir pilot olmadığımı biliyor.

Zeta-1?" diye sesleniyor Rubio. "Yaralanırsan görevimizi iptal etmek zorunda kalacağız.

Onu görmezden gelip kokpit koltuğuna yığılıyorum. Javier'e geri dönemem.

Altimetre sesleniyor, "İki bin altı yüz metre.

Nyla zaten Javier'in değerinden şüphe ediyordu. Titremesi, hataları... Onu koruyabilirdim. Ama şimdi, kaçmamıza yardım etmek için yaptıklarından sonra, kaderini mühürledi.

Kalbimdeki son ip kopmak üzere.

Aşağıdaki Sagan'a, mikro oyuncak bebek köyümün bahçesine aitmiş gibi görünen ağaçlara bakıyorum. Javier bana kızdığında mikro bebeklerimi çalıp kreozot çalısına saklardı. Kış gelene kadar onları bulamazdım ve aniden çalı, dallarının derinliklerinde dağılmış minik plastik insanlarla dolu olurdu.

Bin beş yüz metre." Bu mesafeden bile, göllerin yüzeyinden esen rüzgarlarla sıçrayan su buharı görünüyor. Doğudaki sıradağların konumuna göre, iniş alanına yaklaştığımızı biliyorum.

Onunla el ele servis aracına binmem gereken yer orasıydı. Tıpkı anaokulundaki ilk günü gibi. Annem Piñon İlkokulu'nun önünde öğretmeniyle konuşurken, Javier elimi öyle sıkıyor ki canım acıyor. "Buradan bakınca korkutucu görünüyor," diyorum onu sakinleştirmek için. "İçeri girdiğinde oynayacak çocuklar, keşfedecek bir oyun alanı bulacaksın. Söz veriyorum Javier, orayı seveceksin.

Dört yüz metre." Servis aracı rüzgarın etkisiyle ileri geri sallanıyor ve az önce minicik görünen ağaçlar aniden gerçek boyutlarına ulaşıyor. "İki yüz metre.

Aşağıda, turkuaz göl üzerinde arı sürüsü gibi dalgalanan, şekilsiz, parıldayan sürüleri görüyorum. Javier'e su kelebeklerini neden daha fazla anlatmadım? Gözlerimi kısmaya çalışıyorum, o yaşlı adam, eksik dişli gülümsemesinin görüntüsünü uzaklaştırmak için.

Onları ilk anlattığımda. Daha fazlasını yapabilirdim. Suma, Rubio ve Feathers'a geri bakıyorum. Bir daha asla kestirme yollara başvurmayacağım.

“Yüz metre.” İnişimiz yavaşlıyor ama mekik rüzgarın etkisiyle yanlara doğru sarsılıyor.

Şimdi ne seçeneğim var? Terra-formlayıcıları bulabilsem ve bizi gemiye geri götürebilseler bile, ona yardım etmek için çok geç kalacağım.

“On metre.” Kulak tırmalayan bir alarm havayı deliyor. Yer normalden daha hızlı yaklaşıyor.

Mekik yere inmek üzereyken, gelen bir füze gibi bir çığlık bizi vuruyor. Feathers ve Suma kulaklarını elleriyle kapatıyor. Fırtına mekiği ileri doğru itiyor ve göle doğru kayıyoruz. Sandalyemden fırlıyorum ve Rubio uzun bacaklarını uzatarak, metal konsola doğru kaymadan beni durduruyor. İniş takımları durduğumuzda gıcırdıyor.

Dışarıda rampanın indiğini duyuyorum. Javier zaman kaybetmiyor.

Motorun uğultusu azalıyor. Saniyeler içinde rampa kapısı aralanıyor. Dışarıdaki şeyi bize hatırlatarak mekiğin içine sıcak rüzgar doluyor. Bizi yüzeye çıkarsa bile, hala güvende değiliz.

Aniden, mekik motoru sessizliğe doğru yavaşlıyor. Bir tıklamayla yedek aydınlatma yanıp sönüyor. Son bir çabayla, mekik sistem anahtarına basıyorum ama yanıt yok. Rampanın geri çekilme düğmesine elimi vuruyorum—hiçbir şey. Zaten işe yaramayacağını biliyorum. Javier güç kaynağını kesmiş. Beni kontrollerden kilitlemiş.

Kolektifin onun yaptıklarını keşfettiğini hayal ediyorum. Sandalyeye yığılıp hıçkırarak ağlıyorum.

Feathers bana yaklaşıyor. "Zeta-1?

Ellerimi yüzüme kapatıp birkaç derin nefes alıyorum.

Tırnaklarım avuçlarımı deliyor. Nyla nihayet mekik geldiğinde, bizi almak için gelecek ve o zamana kadar o ve Kolektif Javier'i çoktan cezalandırmış olacak. Burada kalırsak, Suma, Feathers ve Rubio'nun özgürlük şansını elinden almış olacağım. Kalamayız.

Kaskı kolunun altında Suma'ya bakıyorum.

Bir sorun mu var?" diye soruyor Suma. "Ekipmanını giy," diye fısıldıyorum.

Son bir denemede, tulumumdaki iletişim düğmesine basıyorum. “Javier?” Ama beni duyduğuna dair en ufak bir işaret bile yok. Başka seçeneğim yok. Çenem titreyerek şirket monitörünü kapatıyorum. Onun sesini bir daha asla duymayacağım. Tulumumu giyip koltuğumun arkasında asılı duran kaskı alıyorum.

Rubio, tulumunu kıyafetlerinin üzerine çekerken merakla bana bakıyor. Aceleyle yanına gidip yardım ediyormuş gibi

yapıyorum. Onun da şirket monitörünü kapatıyorum. Feathers için de aynısını yapıyorum. Ama Suma çoktan giyinmiş ve zaten çok şüpheci.

Tulumumu kapatırken elim göğsümdeki bir yumruya takılıyor. Bastırıyorum ve kıyafetlerimin altından boynumdaki babamın tesbihini hissediyorum. Parmağıma bakıyorum. Nefesim kesiliyor. Annemin alyansı kayıp. Nyla onu çıkarmış olmalı.

En azından Javier koleksiyon çantamı getirmeyi biliyormuş. Değerli eşyalarımızın olduğu çantayı dolaptan çekip bir omzuma atıyorum, kayışını belime doluyorum.

İşim bittiğinde, diğerleri zaten rampa giden kapının önünde bekliyor. Onlara katılıyorum ve kapıyı yavaşça açıyorum. Servisin içine sıcak rüzgar doluyor. Su, gölden üzerimize sıçrayarak görüşümüzü kör ediyor.

Göl tam önümüzdeyse, mağaraya doğru hangi yöne gideceğimi biliyorum.

Sesimi yükseltiyorum ki rüzgarın uğultusunda herkes duyabilsin. “Rüzgar dinene kadar bir sığınak biliyorum.”

Hovercar büyüklüğünde devasa bir fil kulağı yaprağı rampanın dibinden hızla geçiyor. Eğer orada duruyor olsaydık, hepimizi alıp götürürdü.

“Neden burada kalmıyorsun?” diye soruyor Suma, gözleri fal taşı gibi açılmış.

Mekik gözüme ilişiyor. Raylar yeniden yönlendirildiğinde Kolektif onu uzaktan geri alabilir ve bize doğru insan gönderebilir. Javier'in bize yardım etmek için yaptığı fedakarlığın boşa gitmesine izin veremem. “Epsilon-5'in dediği gibi, Kolektif'i sorgulamayacağız. Bunlar emirler ve biz hizmet etmek için buradayız.” Onları manipüle ettiğim için suçlu hissediyorum ama Javier haklıydı. Onların itaat etmesini sağlayacak.

Suma iç çekip itaatkar bir şekilde başıyla onaylıyor. Rüzgar fırtınasından korkmasına rağmen itaat ediyor.

Tek tek Rubio, Suma ve Feathers mekik rampasından yavaşça iniyor. Revirin gölgesinde bekliyorlar. Feathers'ın seyrek saç teller rüzgarda uçuşuyor.

Çantamı belime daha sıkı bağlıyorum ve arkalarından gidiyorum.

Geminin kısmen engellemesine rağmen, kum, su ve rüzgar karışımı yüzüme çarpıyor. Kaskımı takıyorum ve diğerlerinin de aynı şeyi yaptığını görüyorum. Vizörü indiriyorum.

Arkama zayıf bir ses, tıpkı rüzgarın uğultusu gibi geliyor. "Zeta-1?

Önümdeki üçüncü [illegible] Suma, Rubio, Feathers [illegible] değil [illegible] ?

Önümde, üçünü sayıyorum—Suma, Rubio, Feathers—hepsinin orada olduğundan emin olmak için. Cog çıkarılmasından zihnimin hala yeniden kalibre olması gerekiyor.

Kulaklarımı sıfırlamak için gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve devam ediyorum.

Zeta-1?" ses tekrar, bu sefer daha yüksek sesle geliyor.

Sagan'ın sıcak havasında ve takımın ısısında bile kanım donuyor. Dönüp rampanın tepesinde kambur duran en küçük hayalet karidesi görüyorum.

Voxy?

Annemin yaptığı gibi kendi kendime mırıldanıyorum. "Ne düşünüyordun?" Tüyler, Rubio ve Suma, rampanın gölgeliğinde beş metre ileride beklerken ben de mekik gemisine geri dönüyorum.

Tek dizimin üzerine çöküyorum. "Üzgünüm Voxy, ama burada kalman gerekiyor.

Çenesi titriyor. Yedi yaşındayken Çöl Botanik Bahçesi'nde kaybolduğumda ne hissettiğimi hatırlıyorum.

Endişelenme. Nyla senin gittiğini fark edip seni geri getirmenin bir yolunu bulacaktır." Bu yarı doğru. Nyla'nın ona ulaşmasının ne kadar süreceğinden emin olamam. Ama yüzeyde bizle birlikte olmasından daha güvende.

Voxy'nin omuzlarına ellerimi koyuyorum, Len'in başına gelenleri düşünüyorum. Önce mide bulantısı, sonra derisinde oluşan kabarcıklar. Eğilip sertçe konuşuyorum. "Voxy, ne olursa olsun bu mekik gemisinden çıkamazsın.

Omuzları düşüyor. "Lütfen beni bırakma, Zeta-1.

Onu kendime çekip sarılıyorum. "Neden buradasın?

“Nyla ve diğerlerinin sana yaptıklarını gördüm. Onlar gibi olmak istemiyorum. Geri dönersem, onların bir parçası olurum. Kolektif'in bir parçası.”

Bunun Voxy'nin başına gelmesi fikri beni ürpertiyor.

Başını eğer. “Ve… ve benim de hikayelerim olsun istiyorum.”

Bunu nasıl göremedim? Ve haklı. Bütün bunlara sahip olmalı. Korktuğunda Kolektif onun elini tutacak mı? Sinirlerini

Bunu nasıl göremedim? Ve hakkı. Bütün bunlara sahip olmak. Kontağında Kolektif onun silahı tutacak mı? Sinirlerini yatıştırmak için ona hikayeler anlatacaklar mı?

Küçük kardeşim için çok geç ama belki Voxy'ye Javier'in hiç sahip olamadığı çocukluğu verebilirim.

“Seninle kalırsam…?” Voxy'nin çekingen sesi kesiliyor.

Dişlerimi sıkarım ve bir gözyaşı vizörümün içine düşer. “Bizimle kalırsan, Voxy olursun,” diye cevap veririm. “Sadece Voxy. Kendi hikayesine sahip olabilecek bir çocuk.”

Çenesi inatçı bir şekilde kasılır. “O zaman Voxy olmayı seçiyorum. Kendi hikayesine sahip olabilecek Voxy.”

Kancadan bir çevresel giysi çeker ve onu giymek için acele ederim. Giysisindeki vücut monitörünü kapatırım, izlenemediğinden emin olurum ve başına bir kask yerleştiririm. Kaskı sıkıca kapatır ve hava kilidini iterim. Oraya gideceğimiz yerden onu koruyarak sıkıca vakumlanır.

Sözleri, sanki bir su şişesine konuşuyormuş gibi boğuk geliyor. “Peşimden gelecekler mi?”

Omuzuna boş bir Kolektif çantası yerleştiririm. Onu kurtarmak Kolektifı riske atardı. Ama Nyla'nın ona ne kadar zaman harcadığını düşünüyorum. Onun için, bizim için planlarının ne olduğunu düşünüyorum.

“Şimdi bunu düşünemeyiz.” Şelaleler yönüne bakarım. Bir gün içinde orada olabiliriz ama hala mağaradan yiyeceğe ihtiyacımız var. İç çekişim vizörümü buğulandırır. “Voxy, bundan emin misin? Gezegende yaşamak kolay olmayacak. Geri dönmeyeceğiz.”

Kafa sallar.

“Pekala o zaman. Söylediğim her şeyi yapacağına söz ver ve şimdilik sadece örnek toplama konusunda bize yardımcı olmak için buradasın.”

Solgun dudaklarının kenarları yukarı kıvrılır ve kask tekrar yukarı aşağı sallanır. Onu diğerlerine katılmaları için rampadan aşağı elimden tutarak çekerim.

Durur ve nefesi kesilir.

Panikleyip eğiliyorum, kaskının kapalı olduğundan emin oluyorum. İçeriye bakıyorum, Voxy'nin gözleri faltaşı gibi açılmış, göle kocaman bir gülümsemeyle bakıyor. Yukarıya, sivri dağlara, sonra gökyüzüne doğru ağzı açık bakıyor.

İki kolunu da bir sihirbazın gösteri yaparkenki gibi kaldırıyor. "Şuna bak!

Voxy'nin geminin steril beyaz duvarları ve mavi ışıklarından başka bir şey görmediği ilk zaman olduğunu fark ediyorum.

Merhaba Voxy," diyor Feathers, sanki orada olması gayet normalmiş gibi.

Nyla'nın muhtemelen Voxy'nin kayıp olduğunu çoktan keşfetmiş olduğunu düşünüyorum.

Şu anda Javier'i kaybettikten hemen sonra onlara bir hikaye uydurmak imkansız geliyor. "Kolektif'in araştırma alanına mümkün olan en kısa sürede varmamızı istiyor," diyorum, umarım bu onları ikna etmek için yeterli olur. Başka kimse itiraz edemeden, Voxy'nin dirseğine giriyorum ve diğerleri de aynı şeyi yapıyor, ta ki bir insan zinciri oluşturana kadar.

Hazır mısın?" İlk adımı giriş rampasının korunaklı alanından dışarıya, bir rüzgar patlamasına atıyorum. Saatte en az kırk kilometre hızla esiyor, bağlantılı olmasaydık bizi uçuracak birkaç şiddetli rüzgarla birlikte.

Ooooooh," diye ciyaklıyor Voxy, ayağı yosunlu zemine değdiğinde.

Sagan'ın alacakaranlığında, toz ve sisin arasından göl görünüyor. Göl kenarına vardığımızda dönüp ormanın ve ötesindeki mağaranın yönünde yürüyoruz. Zincirimiz her rüzgar estiğinde geriliyor ama sıkıca tutunuyoruz. Herkaç saniyede bir arkama bakıp hepsinin hala benimle olduğundan emin oluyorum.

Feathers ve Voxy'nin kıyafetleri, küçük bedenlerinin üzerinde fırtınadaki brandalar gibi dalgalanıyor.

Ormanın kenarındaki ağaçlar, rüzgarın tam doğu yönünde eğiliyor, bu da onların eğri gövdelerini açıklıyor.

Normaldekinden iki kat daha uzun sürede mağaranın girişine geliyoruz. Sarmaşık perdesi rüzgarda dalgalanıyor. İçeride, altın ve yeşil ışıklar küçük periler gibi yerde koşturuyor. Bu parıltı bana zihnimin kütüphanesini ve beni içeri davet eden lambayı hatırlatıyor. Ama gerçek dünyada, bizi barınağa götüren sadece Sagan'ın ateş böcekleri.

Tam o sırada, bir rüzgar esintisi mekik의 yan tarafını küçük taşlarla kumla kaplıyor. "Mekikte beklemeli miyiz?" diye soruyor Rubio. Sarmaşıkları kenara çekip diğerlerini içeri girmeleri için aceleyle kolumu sallıyorum. Suma yanımda yürürken ona bakıyorum. Bizi şimdi takip etmenin tek yolu o

Elinde takım elbisesinin içinde küçük bir düğme var. Onu devre dışı bırakabilirsem, bizi sadece ısı imzalarıyla yüzeyde bulabilirler. En iyi şansımız, eğer mekik gönderirlerse yolda mağaralara veya soğuk göle saklanarak Hızlı Gelenlere çabucak ulaşmak olacaktır.

Dar giriş holünde, Suma, Feathers, Rubio ve ben kasklarımızı çıkarıp nefesimizi yakalarken yere bırakıyoruz. Hava sıcak ve mineraller kokuyor.

Voxy kaskını çıkarmaya başlıyor.

Vizörünü kaldırıyorum. "Sadece mağaranın gölgesinde. Dışarıda kask takılı." Anında babamın Kayacı Parkı'nda bana kask taktırdığını düşünüyorum.

Benim gibi Voxy de anlayışla başını sallıyor ama gözleri çöküyor.

Kasklarımız, bir evin girişindeki ayakkabılar gibi mağara duvarının ön tarafına dizilmiş.

İlk defa mağaranın daha derinlerine yürüyorum. Geçit daha büyük bir oyuğa genişliyor ve dağınık mağara ışıkları parıldayan yaratıkların bir seline karışıyor. Bu sefer, Voxy'nin az önce çıkardığından daha yüksek sesle iç çekiyorum. Sürünen yaratıkların altın ve yeşil ışıkları mağara duvarlarında bir kutup ışığı gibi parlıyor.

Ana odadan, Lita'nın karınca kolonisi heykelinin devasa parıldayan bir versiyonu gibi daha küçük tüneller ayrılıyor.

Voxy'nin ağzı açık kalıyor. Suma ve Feathers hafifçe etkilenmiş görünüyor. Ben gülümsüyorum.

Birkaç adım geri girip, biyolojik ekmeği sakladığım pervaza uzanıyorum. Kolumdan tüylü bir şeyin tırmanıp omzumdan atlayarak mağaradan koşarak çıktığını görünce bir çığlık atıyorum. Sadece mini bir çinçilla. Sonra midem kasılıyor.

Biyoloji kutusunun kenarından tutuyorum. Geriye kalanı parçalar halinde pervaza düşüyor. Kırıntı bile kalmadı. Bir tane daha uzanıyorum. Bitti.

Omurgamda iğne batmaları hissediyorum ve ağzım aniden kuruyor. Yakında yiyeceğe ihtiyacımız olacak. Ve şu anda yemek için yeterli asma toplamak için saatlerce gölün kenarında, açıkta vakit geçiremeyiz. Şimdi İlk Gelenleri bulmak için daha da az zamanımız var. Diğerlerine katılmak için geri yürüyorum.

Rubio parmağını sürünen yeşil bir parıltıya batırıyor. "İlginç. Kemilüminesan omurgalı mı yoksa biyolüminesan bakteri mi olduğunu gözlemlemek zor." Çantasından atmosfer okuyucusunu çıkarıyor. "Bu bana biraz zaman alabilir—

Boğazımdaki yumruyun üzerinden, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak, "Çok yerleşme," diyorum. "Rüzgar dindiğinde araştırma alanına geçmemiz gerekiyor.

Rubio okuyucusunu cebine geri koyuyor, kaşları hayal kırıklığıyla çatılmış. Ona başka zaman gelebileceğimizi söylemek istiyorum. Tıpkı babamın bana Rockhound Eyalet Parkı'na yapacağımız yeni gelenek gezileri hakkında söz verdiği gibi. Ama şimdi kontrolümüz dışındaki şeyler olduğunu biliyorum. En çok umduğumuz şeyler her zaman gerçekleşmeyebilir.

Yiyeceğimiz yok. Ve yerleşime çabucak ulaşamazsak...

Suma alaycı bir şekilde güler. "Bir şeyler doğru gelmiyor. Neden bizi başka bir yerde buluşmak için buraya bıraksınlar? Gemi için uygun bir iniş alanı henüz temizlenmedi.

Voxy, elleri kalçasında otoriter bir şekilde Suma'ya dönüyor. "Hepsi doğru. Kolektif bana yardım etmemi istedi." Bana göz kırpıyor.

Omuzlarım çöküyor ve durması için başımı sallıyorum.

Suma, gözlerinin içine bakmak için eğiliyor. "Kolektif'e tam olarak ne konuda yardım etmek için buradasın?

Göğsünü kabartıyor. "Ben bir Uzmanım—

Voxy, dur. Lütfen," diyorum.

Suma bana doğru yaklaşıyor, neredeyse burun buruna geliyoruz. "Bu yeni direktifi yeni araştırma alanına gitmeden önce Şansölye ile doğrulayacağım." Çantasını alıp mağaranın ağzına doğru yürüyor.

“Dur!” diye bağırdım, niyetimden çok daha yüksek sesle ve herkes sıçradı. Ayağa kalkıp toplama çantamı aldım. “Benimle gel, Zeta-2.” Suma’nın yanından, diğerlerinden uzağa ve mağaranın dar girişine doğru yürüdüm. Ya şimdi ya hiç.

Yetişmesini bekliyorum, yanağımın içini ısırıyorum. Rüzgar arkamdan uluyor, sarmaşıklar tulumumun arkasına sürtünüyor. Suma önümde duruyor, mağara ışığı arkadan aydınlatıyor, çantası omzunda. Derin bir nefes alıp çantama uzandım, Suma’nın mor tek boynuzlu at sweatshirt’ünü çıkardım. Omuzlarından tutarak havaya kaldırdım.

Suma uzun bir an boyunca baktı. Yavaşça başını eğdi, kaşları çatılmıştı. Elini uzatıp sweatshirt’ü elleriyle aldı.

Dışarıda rüzgar beni alay edercesine uluyor. Sweatshirt’ü yüzüne götürüp derin bir nefes çekti.

Çantamdan bebeğin kitabını çıkarıp ilk sayfalarından birine geldim. Bir zil sesiyle, Suma ve annelerinin 3 boyutlu görüntüsü aramızda belirdi. Suma bakışlarını holograma çevirdi.

“Hatırlıyor musun?” diye fısıldadım.

Etrafındaki kayalara sanki nerede olduğumuzu yeni fark etmiş gibi baktı. Bebek kitabının ortasında hologramlardan kaybolan annesine dokunmak için uzandı.

Javier ortak anılarımızdan yola çıkarak beni dürttü. Ama Suma'nın hayatına dair ona yardım edecek hiçbir anım yok, sadece bu görüntüler var. Hologramdaki ona işaret ettim. “Bu sensin.”

“Evet.” diye alay etti. “Kendim olduğumu biliyorum.”

Kalbim hızla çarpıyor. Bu kadar kolay mıydı? “Kendin olduğunu biliyorsun, Zeta-2? Yoksa bu hologramdaki kızın kim olduğunu mu biliyorsun?”

Görüntüye bakarak sessiz kaldı.

Kadınları işaret ettim. “Ve bunlar da…”

“Annelerim,” diye fısıldadı.

Son sayfayı çevirdim. Kitap çaldı ve Suma'nın holografik Suma'yı öpen annesi, gözlerini deviren Suma ile birlikte aramızda belirdi.

“Nerede o?” diye sorar Suma.

Şimdi Suma'ya Preeti Agarwal'ın boş kapsülünü gördüğümü söyleme zamanı değil. “Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum,” derim bunun yerine.

“Neden bizi buraya getirdin?” Suma'nın sesi titriyor. “Onu bulmalıyım. Gemiden geri dönüyorum.” Kapıya doğru bir adım atar.

Duraksar ve durur.

“Eğer hatırlıyorsan, Kolektif'in bunu bilmeleri halinde sana neler yapacağını da biliyorsundur. Stazdan ilk çıktığında anneni çağladığın zamanı hatırlıyor musun?” diye sorarım.

Suma başını eğer ve sweatshirt'ine bakar.

“Yapamazsın!” “Yapıyorum,” derim. “Geri dönersen ve seni yakalarlarsa, seni yeniden programlayacaklar—ve sana garanti ederim ki asla geri dönmeyeceksin. Bunu sağlayacaklar ve kim olduğunu sana hatırlatacak biri olmayacak. Anneni hatırlayamazsan annen için ne faydan olur?”

Ebeveynlerimi bulmak için çaresiz kaldığımda nasıl hissettiğimi biliyorum. Onlara ulaşmak anlamına gelseydi, tüm Kolektif ile kendim dövüşürdüm.

Sessizce, "Anneni istediğini anlıyorum," diyorum.

Şimdi ona gerçeği söyleyemem. Annesi gitmiş. Bulacak bir şey yok. Ve ailelerimizin en son bulunduğu gemi yakında sonsuza dek gidecek. Omzuna elimi koyuyorum ve o çekiliyor.

İlk Pleiades gemisinden, İlk Gelenlerden insanları bulmamız gerekiyor." Suma geminin bahsedilmesiyle anlık olarak yukarı bakıyor.

Devam ediyorum. "Bizi oraya götürmek için yardımına ihtiyacım var.

Servis aracına doğru bakıyor. "Oraya varmak ne kadar sürer?

Nyla, yirmi beş kilometre içinde olduklarını söylemişti. "Şanslıysak, bir sonraki rüzgar döngüsünden önce yetişebiliriz.

Suma kayan sarmaşıklara doğru bakıyor. Hızla unicorn sweatshirt'ünü başına çekiyor ve bebek kitabını çantasına koyuyor. "O zaman gidelim.

İç çekiyorum. Uzunyorum ve kıyafetindeki monitörü kapattığımda o hiç irkilmiyor.

Çenesi titriyor ve gözleri dolu dolu. "Annemi bulduğumuzda, bir termal fisyon odası yaratıp Şansölyeyi içine tıkmasını umuyorum." Gözleri kısılıyor. "Annem Kolektif'i bir milyon parçaya ayıracak." Mağaraya geri dönüyor. Sırtı bana dönük ama elini yüzünü silmek için kaldırdığını görüyorum.

“Zeta-1’ın dediğini yapıyoruz,” diye ilan ediyor Suma, Rubio ve Feathers’a. “Rüzgar yeterince dindi.” Yanımdan tekrar geçip çantasını alıyor. “Şimdi gidiyoruz.” Ne kadar acı çekmesi gerektiğini biliyorum ama bir yanım da nihayet hatırlayan başka biri olduğu için mutlu. Rüzgardan hala bir miktar tehlike var—yaklaşık yüzde yirmi seviyesinde. Ama

onunla tartışacak değilim.

En sert sesimi takınıyorum. “Voxy hariç herkes, kasklarınızı ve çantalarınızı bırakın. İhtiyacımız olan her şey yeni yerde.” Ekipman bizi sadece ağırlaştıracak ve en azından mağaralarda hayat kurmaya çalışıp göl sarmaşıkları yemekten önce onları bulmaya çalışmalıyız. “Ve Epsilon-5 ile Zeta-2’nin dediği gibi, talimatlarımı dinlemelisiniz, yoksa

Kolektif’e hesap verirsiniz.”

Rubio kıyafetlerini düzeltir ve Feathers saçlarını tarar, çalışmaya hazır. Suma ile birlikte yola çıkarlar. Voxy takım elbisesini düzeltir ve iliklerini kontrol eder.

“Zeta-2’nin nesi var?” diye sorar Voxy.

“Adı artık Suma,” diye cevap veririm. Hazine dolu çantamı omzuma takarım. “Gerçek isimlerimizi öğrenmen gerekecek, Voxy.”

Kaskını başına geçirir. “Nyla sana Peeetra dediğini duydum.” Kıkırdarım. “Pay-tra,” diye düzeltirim.

“Her iki durumda da, iyi bir isim,” der. “Peki ya Zetas 3 ve 4?” Feathers ve Rubio’ya bakar.

Onlara bir isim atamak da bana düşmez. “Henüz emin değilim,” diye cevap veririm.

“Peki, onun nesi var?” diye tekrarlar. “Suma…”

“Annesini özlüyor,” diye cevap veririm. Nyla’nın odasındaki Voxy’nin küçük hücresini düşünürüm, onu daha fazlası için nasıl yetiştirdiğini. “Sen de bir gün Nyla’yı ya da Crick’i özleyebilirsin, Voxy.” Çantamı belime daha sıkı sararım.

“Artık Kolektif’e ait değilim.”

Aklımda bir şey canlanır. Ona doğru diz çökerim—bilmem gerek.

Voxy, ne ... Epsilon-5 kulağına ne dedi? Nyla ve Crick beni tekrar staza koyarken.

Voxy gülümsüyor. "Korkmamamı söyledi, bir planı olduğunu ve hikayenin sonunun gelmediğini söyledi.

Vizardı kapatıp sarmaşıkların arasından dışarı yürür.

Gemide izole bir hayat yaşayan, hiç koşmamış veya oynamamış, belki de kimse izlemezken gülen, en sevdiği rengin muhtemelen şeffaf olduğu o küçük kaçak çocuğun ilerisine gülümsüyorum.

Diğerlerinin beklediği dışarıya onu takip ediyorum.

Onlar hangi yöndeler?" diye sorar Suma sessizce.

Şelaleler," diye cevap veririm.

Başını sallar ve gölün karşı tarafına, suyun platolardan döküldüğü uzak buzlu dağlara bakar.

Bunun aksine, Feathers'ın gözleri Suma'nın tek boynuzlu atlı sweatshirt'üne kilitlenmiş, yüzünde şaşkın ama kıskanç

Bunun aksine, Feathers'ın güzeli Suma'nın tek boynuzlu atlı sweatshirt'üne kilitlenmiş, yüzünde şaşkın ama kıskanç bir ifade vardır.

Göle doğru yürüyoruz. Toz ve su tayfunu olmadan, mekik olması gereken yer görünür durumda. Gitmiş.

30

Gözlerim yanıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Gemi kaybolduysa, bu ancak rıhtımı tamir ettikleri ve Javier'in yakalandığı anlamına gelebilir.

Ve biliyorum. O gitti.

Geriye, mağaraya bakarım. Tekrar içeri girmek, top gibi içine sokulmak ve o kaya duvarlarının güvenliğinde kardeşimle ilgili anılarımla yaşamak çok kolay olurdu. İleri gitmenin ne faydası var? Sevdiğim her şey arkamda. Dünya. Lita. Ailem. Javier…

Yiyecek ve su olmadan yürümek çok uzun bir yol. Belki de başaramayız. Belki de İlk Gelenleri bulamayız.

Gözlerimi kapatırım ve Javier'in sesi zihnimi doldurur, sanki tam yanımdaymış gibi. "Eğer yolculuğumun bu küçük kısmı başkalarına bir şans vermekse, o zaman bu, ailelerimizi ve atalarımızı gururlandıracak olan şeydir.

Kesik kesik nefesim kulaklarımda boğuklaşıyor. Bizi kurtarmak için yaşlı bir adamın cesaretinin hikayesini bir gün anlatma şansım varsa, riski alacağım.

deniyor.

“Hadi gidelim.” Suma, Feathers ve Rubie'yu geçip Voxy'yi arkamdan çekiyorum. Üçünü aramızda bırakmak için

"Hadi gidelim." Suma, Feathers ve Rubio'yu geçip Voxy'yi arkamdan çekiyorum. Üçünü aramızda bırakmak için Suma'ya sıranın arkasında kalmasını işaret ediyorum. "Herkes yakın durun," diyorum.

Gölün kıyısı boyunca, doğu tarafına doğru, en küçük şelaleye doğru sıra halinde ördek gibi yürüyoruz.

Doğudan gelen soğuk hava batının solan sıcak nefesiyle karışırken gölün üzerinde sis dalgalanıyor. Güneybatıdaki gökyüzü pembe yanıyor ve ara sıra sisin içinde bir boşluk oluyor, gölün yüzeyinde vitray yansımaları bırakıyor.

Gölün kıyısı boyunca yürürken bir sürü su kelebeği gölgelerimizde bizi takip ediyor. Suyun altından, altın-mor ışık küreleri bizi izleyerek süzülüyor.

Voxy'nin vizöründen bile kıkırdadığını duyuyorum. Tam o sırada geri dönüp kollarını çırptığını görüyorum. Bizi izlemeye gelen su kelebekleri sürülerine geri dönüyor. Bir an sessizlik oluyor, sonra dalgalanan kıyafetinin çırpınışını tekrar kıkırdamaları takip ediyor. Arada Feathers da katılıyor. İki saat boyunca, ürkek yaratıklarla kendilerini eğlendirirken kıkırdamaları ve çırpınmaları dinliyorum. Başka zaman olsa durmaları için yalvarırdım.

Ama Nyla ve Kolektif yakında gelecek. Belki de bu onun bu tür eğlencenin son zamanı. Eğer yerleşime ulaşmadan bizi bulursa, Kolektif onu nasıl cezalandırır kim bilir.

Sonraki beş altı saat boyunca çoğunlukla sessiz yürüyoruz. Hepsinin benim kadar yorgun ve susamış olduğunu bilmeme rağmen yavaşlamıyorum.

İlk başta uğultuyu hayal ettiğimi sanıyorum. Ama bir virajı dönüyoruz ve uğultu homurtuya dönüşüyor. İleride, gölün cam gibi yüzeyi dalgalanıyor. Suma, yüzünde kararlı bir gülümsemeyle formasyondan ayrılıyor ve yanından geçiyor. Ben de aceleyle peşinden gidiyorum, diğerleri de arkamdan geliyor, nehre ulaşana kadar. Nehrin yüzeyinde türbülanslı suyun beyaz köpükleri dalgalanıyor. Nehrin tam karşısında, kenarı boyunca uzanan gölgeli bir ağaçlık var. Bunun

ötesinde, en küçük şelale bile bir kilometreden az uzakta. Şelalenin dibine yakın yerde tarla olacak. Bir yerleşim yeri için mükemmel bir yer ve Nyla'nın hedefinin yansıtıldığı yer.

"Ne düşünüyorsun?" diyor Suma.

Rüzgar yakında geri dönecek ve görünürde bir mağara ya da başka bir sığınak yok. Nefesimiz kesildi, aç ve susuzuz. Kafamı sallıyorum. "Güvenli bir geçiş yeri bulalım.

Araştırma alanına ne kadar kaldı?" diye soruyor Feathers, gözleri kapalı. Bilmesem uyuyakaldığını sanırdım.

Suma, kumsalda birkaç adım atıyor. "Burası iyi bir yere benziyor.

Annesine dönmek için ne kadar çaresiz olduğunu biliyorum ama bu kadar yaklaştığımızda risk almak çözüm değil. "Akıntı çok tehlikeli görünüyor." diye işaret ediyorum biraz ilerideki daha geniş ve daha az köpüklü bir geçide. "Şu nasıl —

Suma'nın ağzı açık kalıyor ve göz göze geliyoruz.

Hızla yaklaşıyor. Ve çok gürültülü. Fazlasıyla gürültülü.

Voxy koluma yapışıyor. Uzakta, geldiğimiz yöne doğru, gölün yukarısında karanlık bir noktaya bakıyoruz. Yaklaştıkça, bunun tek bir drone olmadığını anlıyorum.

Çekirge sürüsü gibi, bir drone sürüsü bize doğru uçuyor.

Ama bunlar zararsız toplama dronları ya da kayıp bir çocuğu arayan kurtarma dronları değil. Her birinin tabanına takılı, terraforming için kullanılan bir aerosol dağıtıcı var. Ve kalbimi durduran şey ise arkalarındaki yardımcı tanklar. Parlak yeşil sıvı ile dolu.

Saç derimde bir sıcaklık hissediyorum. Unutmuşum.

Sadece beşimiz için tanklar aşırı. Birkaç dakika önce o kadar sakin ve huzurlu olan hava şimdi vızıltılarıyla atıyor. Laboratuvardaki şişeleri düşünüyorum. Onları kontrol etmek için hiç geri dönmedim. Hepimizi öldürdüm.

Suma dirseğiyle beni dürter. "Onlar ne?" Cevap veremem.

Etkileyici," diye lafa atılır Rubio.

Herkes," diye bağırırım, sesim titreyerek, "panik yapmayın.

Neden panik yapalım ki?" Feathers kollarını havada sallar. "Sadece Kolektif. Ama o dronlar ne tür?" diye sorar.

Bir dronun belirgin vızıltısı havayı titreştirir. Voxy yanımda duruyor, hızlı nefes alıp verişi kaskından boğuk geliyor. Elimden öyle sıkı tutuyor ki acıyor.

Dronlar daha da yaklaşıyor, tek küçük üçgen birim halinde güneye doğru bize doğru hareket ediyor. O kadar çoklar ki sağlam bir gemi gibi görünüyorlar.

Suma, Feathers'ın ellerini aşağı iter ve eğilir. "Bize dikkat çekme." Gözleri Feathers'ınkine işliyor. Suma'nın yanımda olmasına sevindim.

Bu zayıf bir ihtimal ama nehrin soğuk oksijenli suyu hayatta kalmamız için tek şansımız olabilir. Yüzebilecekler mi? Keşke kaskları getirmiş olsaydık. Bu benim hatam.

Voxy'nin elini tutuyorum ve Suma'ya dönüyorum. "En büyüğüyüm," diyorum. "Önce ben giriyorum. Sen bizi diğer uçtan elinden geldiğince sabitle.

Suma, Feathers'ın elini tutuyor. Geri kalanımız da insan zincirimizi oluşturarak onu takip ediyor: Voxy Rubio'nun elini, Rubio da Feathers'ınkini tutuyor. "Birbirinizi bırakmayın!" diye bağırıyorum, nehre doğru ilerlerken. Buzlu su botlarıma sızıyor ve aniden kendimi gemideki ilk günümde, üzerime akan stasis jeliyle podumda gibi hissediyorum. Suyun akıntısı bacaklarımı altımdan çekmeye çalışıyor.

Geriye bakıyorum. Birer birer, suyun içine doğru ilerliyoruz, onlar daha da yaklaşırken, uğultu nehrin gürültüsünden bile daha yüksek. Yarısına geldiğimde, hepimizin içeride olduğunu görmek için geri dönüyorum. Suma beline kadar suda ve benim kadar zorlanıyor. Ancak dronlar henüz nefesimizi tutabileceğimiz kadar uzakta değiller.

Su, ağzıma sıçrıyor. Bir itişle nehir, azgın bir bulldog gibi bacaklarımı altımdan kesiyor. Bir basacak yer arıyorum ama akıntı çok güçlü. Voxy elimi daha sıkı kavrıyor ve nehrin dibine bir ayak parmağı basıyorum. Nehrin neredeyse diğer tarafına kadar santim santim ilerliyoruz.

Ayağım karşı taraftaki yatağa takılıyor ve bizi tekrar demirliyoruz.

Voxy gözleri yaşlarla dolu bana bakıyor. Nehrin gürültüsünün bile ötesinde, cılız sözleri kalbimi burkuyor. "Bu benim yüzümden," diyor.

Dronlar neredeyse tepemizde, vızıltıları sağır edici. Ona, ister kaçmış olsun ister olmasın bunun olacağını söylemek için zamanım yok. "Herkes aşağı!" diye bağırıyorum. Voxy'nin gözleri, Lita bize tavuk kümesinden ölü çıngıraklı yılanı gösterdiğinde Javier'in gözleri gibi kocaman açılmıştı.

İyi olacağız Voxy. Korkma, kaskın sana oksijen verecek." Onu tutuyorum. "Hazır mısın?

Muhtemelen hiç gerçek banyo yapmamış olan çocuk hayır diye başını sallıyor.

Javier gibi ona koçluk yapıyorum. "Bir, iki...

Aşağı dalıyoruz ve diğerlerinin iyi olup olmadığını görmek için gözlerimi açıyorum. Sellerin kargaşasının altında, güneş ışınlarını engelleyen karanlık bir gölge görüyorum. Tek bir dronun gölgesini fark etmeyiz ama sürüden gelen gölge bizi karanlığa sürüklüyor. Aerosolün dağılması için yeterince uzun sürmedi, dronlar ısımızı tespit ettiyse diye nefesimi tutuyorum.

Başımı su yüzeyine kaldırıp panikle zehir soluyabilirim diye iç çekiyorum. Ama dronlar bizi geçiyor, güneye devam ediyor ve üstümüzde yeşil bir sis yok. Diğerlerini yukarı çekiyorum ve birer birer başlarını kaldırıp öksürerek ve hava soluyarak nefes alıyorlar. Voxy hariç, o hala kaskının içinde güvende.

Yüzlerce dron bizi görmedi ya da Kolektif artık bizimle ilgilenmiyor. Bakışlarım, lider dronu ve yörüngesini, nereye

varacağını takip ediyor. Ve fark ediyorum ki, tam da gittiğimiz yere varıyor. En alttaki şelale.

Büyük bir kayaya doğru yüzüp tek kolumla ona tutunuyorum. Ama yaklaşımım çok hızlı ve diz kapağımı yüzeyine çarpıyorum. Çığlık atıp dizimi tutuyorum, Voxy'ye tutunmamı kaybediyorum. Çantam sıkıca etrafıma bağlanıyor ve Voxy'nin eldivenli elinin kayışa tutunduğunu görüyorum. Onu güvende tuttuğumdan emin olmak için dizimi bırakıyorum ve acı diz kapağıma tekrar tekrar vuruyor. Zincirimizi kumsala doğru sallamak için çantayı kullanıyorum. Suma karaya tırmanıyor. Birer birer, Feathers, Rubio ve Voxy'yi karaya çekiyor, zincir kopana kadar ve ben kayaya tutunmuş yalnız kalıyorum.

Suma çantama asılıyor. "Bırak, Zeta-1," diye bağırıyor. "Lütfen.

Gözlerimi açıyorum ve Suma'nın gerçek adım bile bilmediğini fark ediyorum.

Kayayı bırakıp onlara doğru atılıyorum, akıntı beni sürüklemeye çalışırken. Suma ve Voxy çantama tutunurken, Feathers ve Rubio onları sahile sabitliyor, nehrin akıntısına karşı beni karaya çekene kadar.

Hepimiz bankta, sırılsıklam ve öksürerek yatıyoruz.

Yukarıda, dronlar dağın zirvesine yakın, doğudan gelen buzlu suyun kenarından döküldüğü yere doğru ilerliyor.

Dronlar gruplara ayrılıyor, birbirlerinin üzerinden sepet örer gibi geçiyorlar. Tabanlarından tiksindirici bir tıslama ile parlak yeşil bir sis püskürüyor.

Midem bulanıyor. Ben onu yarattım.

Getirdiğimiz yeşil sis, Sagan'ın turuncu ve mor gökyüzünü iğrenç bir kahverengiye çeviriyor. İHA'ların ne kadar yüksekte olduğunu düşünüyorum. Zar zor görünüyorlar, şimdilik güvende olacağımız kadar uzaktalar.

Korunun devasa yaprakları esintide nazikçe sallanıyor, bizi aceleyle içeri davet ediyor.

İyi misin?" diye soruyor Suma.

Sence ne yapıyorlar?" diye soruyor gökyüzüne bakarak.

Ben de ayağa kalkmaya çalışıyorum ve dizim zar zor uyuyor. Voxy, diğerleriyle birlikte koruya topallarken elimi tutuyor.

Yukarıda, ormanın çatısında, kuşlar - ya da minik kanatlı kertenkeleler - yaprakların arasında koşturuyor. Zemin süngerimsi bir yosun örtüsü ve her adım bir yastığa basmak gibi geliyor. Saçılmış kayalar, yere düşmüş olgun meyveler gibi korunun zeminini noktalıyor.

Bir ağaç bulup birbirimize sokuluyoruz. Dizimin elbisemin altında şişmeye başladığını şimdiden görebiliyorum.

Fil kulağı yapraklarının oluşturduğu kanopinin tepesine bakıyorum. Korunun sığınağı, sanki yataklarımızda örtülerin altında saklanıyormuşuz gibi hissettiriyor. Ama tıpkı örtülerin altında saklanmak gibi, kötü bir şey seni istiyorsa çarşafların gerçek bir koruma sağlamayacağını bilirsin.

Suma sweatshirt'ünü sıkıyor. "Ne yapmalıyız?

Uzakta gezegenin yüzeyine çöken bulanık dumanı izliyorum, midem dehşetle buruluyor. Sadece Voxy'nin bir kaskı var ve ne kadar uzakta olursa olsun, rüzgarın yakında bize ulaşabileceğini biliyorum.

Başımı sallıyorum. Karar vermemiz gereken türden bir şey değil bu.

En azından İlk Gelenlerin kampını bulmalıyız. Bize yardım edebilecek bir şey olup olmadığını görelim. Voxy'nin hayatının çoğunu bir kask ve takım elbise içinde geçirdiğini hayal edemiyorum.

Rubio ellerini hızla kollarının üzerinde ovuşturur. "Kolektif ile iletişime geçmeyi denemeli miyiz?

Yalan söylüyorum, başımı sallayarak. Yalan söylüyorum, omuz silkerek. Suma ona gözlerini kısarak bakar. "Epsilon-5, Zeta-1'in talimatlarına uyman gerektiğini açıkça belirtti. Ve uymazsan, seni doğrudan Şansölye Nyla'ya şikayet ederim.

Rubio sert dişlerini ve Suma'nın görüş alanından çıkmak için ağaca yaslanarak geri çekilir.

Kanopinin altından dışarı bakarız. Bir katliam yerinden ayrılan katil bir lejyon gibi, dronlar organize bir birim halinde geri toplanır. Sağlam, karanlık bir kütle haline geldiklerinde, kuzeye doğru hızla geri dönerler.

Suma yanıma sokulur, ağzının kenarından konuşur. "Ayrılmamıza ne kadar kaldı?

Bu en kötü durum. Toksinin dağıldığını bilene kadar kampa gidemeyiz. Ama çok uzun süre beklersek, kasırga rüzgarları geri dönecek ve ince ağaç gövdeleri ve kayalar yeterli barınak olmayacaktır.

Suma'ya tokisinden bahsedemiyorum. Eğer durdurabileceğimiz bir şey yoksa, gelecek olandan onu neden korkutayım?

Çok değil," diye cevaplarım.

Kahverengi gökyüzü yanmış turuncuya ve parlak pembeye dönmeye başlar.

Hepimiz otururuz. Rubio birkaç dakika içinde horlamaya başlar. Feathers uyumak için yan yatmış. Dronların görüntüsünü ve neler olduğunu bildiğimi silmek için her şeyi verirdim. Voxy sırtüstü yatar, siperliğinden kanopideki küçük uçan kertenkelelere bakar.

Suma önümdeki ağaca bağdaş kurarak oturur, uzun dalgalı koyu saçlarından belirgin bir gümüş tek boynuzlu at boynuzu spirali fırlamış. "Ben Suma'yım," der.

Gözlerim ısınıyor ve gözyaşlarım kaynayan bir tencere gibi akıyor.

Burnumu siliyorum, ne kadar iğrenç göründüğümden hiç utanmıyorum. "Biliyorum," diyorum, ona henüz adıyla hitap etmediğimi fark ederek. "Benim adım Petra." "Petra," diye tekrarlıyor. "Teşekkür ederim, Petra.

Dudakları titriyor ve acaba bir şekilde annesi hakkındaki kaçınılmaz gerçeği zaten biliyor mu diye merak ediyorum.

Zeta-1?" Feathers dişleri takırdayarak sesleniyor. "Üşüyorum.

Aniden ebeveynlerin nasıl hissettiğini biraz anladığımı düşünüyorum. Ayağa kalkıp ağaçlık alana doğru yürüyorum ve gökyüzünün değişen rengine bakıyorum.

Ve aç," diye mırıldanıyor Rubio, yarı uykulu. Tarla çok uzakta, görülemiyor. Topallayarak Rubio'ya gidiyorum. "Dürbününü ödünç almam gerekiyor.

Omuz silkip cebinden çikariyor, bana uzatiyor ve tekrar gözlerini kapatiyor. Ağaç çizgisinde, dürbünü şelalenin altina odaklayip azar azar tarıyorum. Küçük mağaralar, şelalenin her iki yanindaki kayanin yüzünde serpilmiş. Açik alana geri bakiyorum. Toksin yavaş yavaş kayboluyor. Lita'nin kaktüs bahçesinin rengi olan yeşil bir alan, şelalenin altinda uzaniyor. Ama bu sadece çimenlik bir alan. Alanin ötesinde, daha fazla orman var. Nyla'nin olmasi gerektiğini söylediği gibi bir yerleşim yeri yok. Pleiades'in ilk gemisi yok. İnsan yok.

Neyi kaçırıyorum?

Yanımda birinin olduğunu hissediyorum ve Suma'yi yanımda görmek için dönüyorum. Dürbünü uzatiyorum. "Deneyebilir misin?" diye soruyorum.

Tam o anda, bir bal arısı Suma'nin tek boynuzlu at boynuzuna konuyor. Arilardan nasil hoşlandığını bilmiyorum, bu yüzden onu hizla uzaklaştırıyorum. Sonra donup kaliyorum. "Gerçekti," diye fısıldıyorum.

Suma başını kayıtsızca çeviriyor. "Hı?" Annemin arıların yaşam olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Arılar olmadan yiyecek olmaz, yiyecek olmadan insan olmaz. Suma omuz silkip dürbünü alıyor. Bir süre sonra, "Hmmmm..." diyor.

Ne?" diye soruyorum.

Dürbünü gözüme yerleştiriyor ve şelaleye ve kenarındaki ormana, alanın uzak tarafına doğru işaret ediyor. Saman gibi düz gövdeler yerine, fil kulağı ağaçları örülmüş bir sepet gibi bir duvar oluşturacak şekilde birbirine dolanmış. Bu, herhangi bir gezegende doğal değil. Kaç taneydiler ve İlk Gelenler ne kadar bir avantaj elde etmişti?

“Sizce ne?” diye soruyor. Yerleşim yeri olmalı. Ama ortada tek bir insan bile yok.

Ne olursa olsun, çok geç kaldık. Gittiler.

İnsansız hava araçlarının gittiği yönde uzakta, dua eden çekirge gemisi görünüyor.

“Acele et,” diyorum. “Kayaların arkasına saklan!” Doğrudan tepemizden uçmaya karar verirlerse, kayalar ısı imzalarımızı gizlemeyecek ama saklanırsak bir şansımız olabilir.

Suma ve ben koruluğa geri koşuyoruz. Voxy ve Feathers'ı alıyorum, Suma da Rubio'yu alıyor. Ama gemi birkaç kilometre ötede duruyor. Bu kadar uzakta bile, iniş takımları uzanıp bizi kapabilecek kadar büyük görünüyor. Dua eden çekirge, daha da yaklaşmadan havada asılı kalıyor.

“Olduğunuz yerde kalın, ben söyleyene kadar!” kayamızdan seslendim. Ama Voxy ve hatta Feathers ikisi de bana yapışmış durumda.

Dışarı göz attım. Zehirden daha fazla zehir taşıyan tek bir drone bile yok. Gemiden bize ulaşmak için ayrılan mekik işareti yok. Uzakta, Pleiades gemisinin yerçekimi dengeleyicisi uğuldamaya başlıyor, giderek daha yüksek sesle. Tıpkı Dünya'dan ayrıldığımızda olduğu gibi, Sagan'ın yerçekimini kullanarak enerji topluyordu. Ve işte o zaman anladım - bitti. Rekabet elendi, gidiyorlar. Küçük bir elin parmaklarımı kavradığını hissettim ve aşağı baktığımda Voxy'nin parmaklarımı tuttuğunu gördüm. Sırtını kavradım.

İtici roketler devreye giriyor ve gemi hiperuzaya fırlıyor. Bir gürültüyle Sagan'dan daha da uzaklaşıyor. Kolektif, epiderm filtrelerini yeniden yapılandırdıklarında geri dönecekler mi acaba? Yoksa başka bir Altın Külkedisi gezegeni bulup bir daha hiç gelmeyecekler mi? Voxy'ye baktım, çünkü bildiği tek ev uzakta küçülüyor.

“Sorun değil,” dedim.

Omuz silkti. “Biliyorum.”

Ayağa kalkıp ayrılışını izledik.

Halkalı gezegen arka planda, Sagan'dan ayrılan geminin parıltısı bir ateşböceği gibi oval şeklinde bukuluyor, ta ki ışık kaybolana kadar.

Javier'in hikayesi o gemide sona eriyor. Bu sonda, onu sevdiğimi biliyor ve kitabı var. Hikayesi Javier olarak sona erecek - Kolektif'in bir parçası olarak değil.

Ve şimdi, onlar gittikten sonra yalnızız. Kocaman bir gezegende sadece beşimiz. Bu kararı hepimiz için aldım. Bütün bunların ne anlama geldiğini düşünmek istemiyorum. Suma'ya bakıyorum ve gözlerinden yaşlar süzülüyor. Annesinin o gemiyle gittiğini düşünmüş olmalı.

“Suma?” diye sesleniyorum ama gözlerini gemiden ayırmıyor.

“Suma, annen—zaten gitmişlerdi—”

“Biliyorum.” Suma kolunu gözlerinin üzerine sürüyor.

Ona sarılmak istiyorum ama Suma, Voxy ve Feathers'ın ellerini tutuyor ve onları ve Rubio'yu daha fazla gölgeliğin altına götürüyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, İlk Gelenler kampında bulacağımız ölü bedenlerin görüntüsünü engelliyorum. Eğer orada olsalardı. Toksin dağılmış olmalıydı ama şu anda hiçbirimizi buna maruz bırakmak istemiyorum. Yine de yapmak zorundayım. Tek sığınma şansımız bu. Sadece bir ana ihtiyacım var.

Elbiseğime uzanıyorum ve metal bir diken baş parmağıma batıyor. Gümüş güneş kolyesini çıkarıp ona bakıyorum, kararmış bir noktayı ovuyorum. Gözlerim doluyor ve dökülmemeleri için yukarı bakıyorum. Sanki sadece günler önce boynuma takmıştı. Ve Sagan'ın katlanarak daha fazla yıldızı olmasına rağmen, burada New Mexican çölündeki kadar aynı parlıyorlar, siyah ve kırmızı çizgili battaniyesinin üzerinde yatarken, yanağım göğsünde dinleniyordu. Milyarlarca kilometre uzay ve sayamayacağım kadar çok güneş ve ay beni evden ayırıyor.

Kolye ucumu gökyüzüne tutuyorum, obsidyenin ortasına cüce güneşi yerleştiriyorum. Küçük küre ortadan hafifçe parlıyor. Diğerlerinin duyamayacağı kadar sessiz konuşuyorum. "Lita. Orada mısın?" Kelimeler boğazıma takılıyor. "Yardıma ihtiyacım var.

Bekliyorum.

Hiçbir şey olmuyor. Rüzgarda sihirli bir ses fısıldamıyor. Parfümünün kokusu yok.

Belki buradaki güneş çok küçük, çok alçak, çalışması için çok soğuk.

Kolye ucunu tekrar cebime koyuyorum ve güvenlice fermuarını kapatıyorum. Dinlendikleri ağaca doğru topallayarak geri dönüyorum ve Tüyler'in yanına oturuyorum.

Yakında yiyecek bulacağız," diyorum neşeli bir gülümsemeyle, bulduğumuzda yapışkan haşlanmış göl sarmaşıkları olacağını bilerek.

Tüyler ıslak giysilerinden titreyerek bana yaslanıyor.

Koleksiyon çantamın bir gözünü fermuarla açtım. İçinde Javier'in buruşuk kıyafetleri var. 7 numara kot pantolonunu ve Gen-Gyro-Gang kapüşonlusunu çıkardım. Çenem titriyor ve dudağımı ısırdım. Boynuzlu bir tek boynuzlu at değil ama Feathers'ın çevreci giysisinden daha kuru. Onu Feathers'a uzattım ve gözleri büyüdü. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ve Feathers'ın da Javier ve Dünya'daki diğer tüm yedi yaşındaki çocuklar gibi GG Çetesi'nin bir üyesi olup olmadığını merak ettim.

“Senin,” dedim.

“Ah!” Onları kaptı ve en yakın ağacın arkasına fırladı. Elbisesinin fermuarını ne kadar hızlı açtığını duyduğumuzda Suma ve ben sırıttık. Ardından ıslak bir ses çıktı, elbisesi yere düştü.

“Zeta-1?” diye seslendi Rubio tekrar. Batıdan gelen yalnız bir rüzgar esintisi ağaç gövdelerinin arasından esti. Islak, kaz tüyleriyle kaplı derimizin üzerinde sıcak esiyor. Gökyüzü kertenkeleleri şimdiden deliklere kaçışıyor.

binlerin yıldırımlı rüzgar döngülerinden bildikleri bir içgüdüyle, gövdelerin içinde yönlendirilmişler.

Teşekkürler, Zeta-1," diyor Feathers.

Suma arkamdan yumuşakça seslenir. "Adı Petra.

Feathers, kalçalarında elleriyle Suma'ya döner. "Zeta-1 her konuda Uzman—

Suma, Feathers'ın sözünü keserek, sesi aniden buyurgan bir şekilde konuşur. "Petra bir Hikaye Anlatıcısı.

Sıcak bir dalga, Lita'nın kollarındaki bir kucaklama gibi etrafımı sarar.

Gözlerimi kapatırım ve aniden kendimi çöldeki Lita'nın evinin arkasında bulurum. Buradaki uçan kertenkelelerin cıvıltısı, yukarıdaki ağaçlarda bize doğru şarkı söyleyen dostlarına, sanki evdeki çakalların şarkısı gibidir. Hatta Sagan'ın yıldızlı gökyüzüne tatlı fil kulağı odun dumanının yayıldığını hayal ederim.

Lita'nın sesi kafamı doldurur. "Niyetini belirle." Gözlerimde yaşlar birikir. Anılarımın beni doldurmasına izin veririm. Hepsini getiriyorum: Annem, babam, Lita, Javier ve evimiz. Ben ve zihnimin derinliklerindeki dökülen kütüphanem. Lita'nın ve atalarımın hikayeleri. Hepsini bu dünyaya getiriyorum.

Rüzgarlar yukarıda yükselir, dallar Sagan'ın ılık esintisinde dalgalanır, tıpkı New Mexico çölü gibi. Etrafıma Rubio, Feathers, Voxy ve Suma'ya bakarım: farklı renkler ve boyutlarda. Ne kadar benzemez olsak da, beklenmedik bir aile gibi hissederiz.

Feathers oturur ve dizlerine sarılır, hala titriyor. Rubio guruldayan midesini tutar. Voxy, sanki bir boşluğu doldurabilirmişim gibi umutla bana bakar.

En azından Kolektif ile birlikte gemide dört kişinin yiyeceği vardı. Sıcak kalmışlardı. Uykuya dalmalarına yardımcı olacak tonikler ve karışımlar vardı. Şimdi her gün bir mücadele olacak. Gemi dışındaki hayat gerçekten daha iyi olacak mı?

Rüzgar daha da yüksek sesle ıslık çalıyor, yakında saklanmamız gerekeceğini hatırlatıyor. Etraftaki ağaçların arasından daha çok bir çığlık gibi geliyor. Voxy'nin sesi titriyor. "Bu ne?

Hayatımda hiç bu kadar korkmadığım zaman, Lita aklımı Halley Kuyrukluyıldızı'ndan uzaklaştırmanın bir yolunu buldu.

Ah, o mu?" diyorum. "Endişelenme. O sadece ateş yılanı." Koruluğun karşı tarafını işaret ediyorum. "Gezegenin batı tarafında yaşıyor.

“Yılan,” diye araya girer Rubio. “Yaşam formu çalışmalarımız bu gezegende yılan olmadığını gösteriyor.”

“Sssst, bu benim masalım,” diyorum.

Tüyler, Rubio'ya doğru uzanıp dürter. “Sessiz ol! Bize bir masal anlatacak.”

Sanki birkaç gün öncesi gibi geri çekildim. Lita'nın ateşe bir çam kozalağı attığını izliyorum.

Ama bu sefer sesimi alçaltıp yavaşça konuşuyorum. “Vaktiyle, yüzyıllar önce, ateş yılanı annesi Dünya gezegenini bırakıp babasını aramaya çıktı”—cüce güneşi işaret ediyorum—“çok daha büyük, daha güçlü ve Sagan’ın güneşinden daha uzaktaydı.”

“Dünya.” Tüyler fısıldar, gözleri yukarı ve sola bakar. “Sagan kim?”

“Şimdi masal sırasında kim araya giriyor?” diye cıvıldar Rubio.

Ellerimi ovuşturarak devam ediyorum. “Ateş yılanının babası çok ateşli bir güneşti.” Ellerimi önlerinde dışarı doğru patlatıyorum. “Babası onu yaklaştığında gözlerini yakmış, kör etmişti!”

Tüyler nefesi kesilerek geri çekilir ve ağaca yaslanır.

Lita'nın yeni gezegende anlatılan hikayesinin parçalarını izlerken kıkırdadığını hayal ediyorum.

Çenemi indiririm. “Yazık. Gözleri olmadan ya da ona rehberlik edecek tek bir arkadaşı olmadan, annesinin sevgisine evine döndü. Dünya, turkuaz mavisi ve zümrüt yeşili bir gezegen, balıklar ve balinalarla dolu ölçülemez okyanuslar.”

Suma'ya bakarım. Gözleri kapalı, gülümsüyor. Bir yanağından bir gözyaşı düşer.

Eğilirim ve sesimi boğuk ve gizemli yaparım. “Ama aynı zamanda denizlerin derinliklerinde henüz keşfedilmemiş yaratıklar da var.” Kollarımı kaldırırım ve gözleri beni takip eder. “İnsanların hiç ayak basmadığı kadar yüksek ve ulaşılmaz dağ sıraları. Kristallerine hayran kalmamış tek bir canlının bile girmediği kadar geniş mağaralar. Annesi, Dünya'nın buzla kaplı zirveleri, ateş yılanının babasının parlaklığında altın gibi parlıyordu.”

Derin bir nefes alırım, sırada ne olduğunu düşünerek.

“Ama dönerken, annesini ararken, ateş yılanının kör gözleri onu göremedi ve çok yakına ve çok hızlı uçtu.” Gözlerimi kapatırım ve

Nyla'nın Kolektif'in partisindeki holografik görüntüsü zihnimde parlıyor. Yutkunuyorum ve Lita gibi yaşlanabilirsem, ateş yılanı Dünya'ya çok yaklaştığında kaybettikleri sevdikleri hakkında hikayeler paylaşmalarını isteyeceğim yerin burası olduğunu biliyorum. Kendi büyükannemin hikayelerini anlatacağım. Yemeğine, evine, uzun hikayelerine nasıl sevgi ve hayat kattığını anlatacağım.

“Ah hayır,” diyor Voxy.

Suma'nın gözleri hala kapalı ve unutmaya mı çalıştığını yoksa hatırlamaya mı çalıştığını anlayamıyorum. Belki de hikayeler ikisine de yardım etmek içindir. Hikayelerin her zaman mutlu sonu olamayacağını biliyorum. Ama daha iyisini yapmak için şansımız varsa, en çok acıtan kısımları yüksek sesle söylemeliyiz.

“Nagual'ın dönüşü anne ve oğulun neşeli bir buluşması olmak yerine, ölüm ve yıkım getirdi.”

Sessizce oturuyoruz. Voxy hiç ölen birini tanımamış olsa da gözleri yaşlarla dolu. Ve bunların da onun hikayeleri olduğunu biliyorum. Benim gibi, Dünya'da bir yerlerde onun da atası vardı.

“Birkaç cesur insan, anneleri Nagual olan Dünya'dan evlerini terk etti. Çok az şey aldılar ve sevdikleri pek çok şeyi geride bıraktılar, umudu çocukları, onların çocuklarının çocukları ve gelecek tüm insanlar için yeni bir yuva bulmaktı.”

Suma dönüp yüzünün yanını siliyor.

“Ateş yılanı annesinin kaybı için kendini suçlayarak yas tuttu,” diyorum.

“Peki, ateş yılanı sonra ne yaptı? Annesi olmadan?” diye soruyor Rubio, öne doğru eğilerek.

Lita gibi yavaş davranıyorum, her birine gizlice bir gülümseme vermek için zaman ayırıyorum. "Onun seçeneği yoktu. Ev gibi hissettiren tek şeyi, ona tanıdık gelen tek şeyi takip etti. Ona, Feathers'a ve Voxy'ye işaret ediyorum. "İnsanlar.

Yüzlerce yıldır, ateş yılanı insanların göçünü takip etti." Batıya doğru işaret ediyorum. "Yanlışlıkla onlara da zarar verebileceği korkusuyla güvenli bir mesafede kalarak, çok yaklaşmaya cesaret edemedi. Ama yeni evlerine vardıklarında ve ateş yılanı da onlarla birlikte geldiğinde, doğudaki Sagan'ın karanlık tarafında yaşayamayacağını fark etti, çünkü buzları sonsuza dek ateşli nefesini söndürebilirdi.

Batıdan gelen sıcak bir rüzgar, hikayemle tam zamanında esiyor.

“Gördünüz mü?” diyorum. “İnsanlara teselli veren rüzgarlarını gönderiyor, uzakta duracağına dair bir söz veriyor ama onları sıcak tutmak için nefesini gönderiyor. Bizi, annesi Dünya’nın diğer çocuklarını korumak için orada olduğunun bir hatırlatıcısı.”

Daha güçlü bir rüzgar esintisi ağaçların arasından ıslık çalarak geçiyor. Tek bir gökyüzü kertenkelesi bile cıvıldamıyor. Titreyen dudağımı ısırıyorum. Şimdi barınak bulmalıyız. Çok uzağa geldik. Hikayemizin burada bitmesine izin vermeyeceğim. Sadece beşimizi oluştursak bile, Lita’nın annesinden ve onun annesinin annesinden bildiğim hikayeleri paylaşacağım… Atalarımın folklorunun Sagan’ın toprağına işlemesini sağlayacağım. Ve zihnimin sihirli kütüphanesinin en iyi kısımlarını yeni dünyamıza konuşacağım.

Suma, Rubio, Feathers ve Voxy’ye bakarken, sonunda bir tür aile bulduğumu fark ediyorum. Şanslıyız. İki gezegende yaşama şansı bulan bir avuç insanız. Ve şimdi hepsinin neyin ters gittiği konusunda gerçeği duymayı hak ettiklerini biliyorum. Geriye sadece biz kaldık. Bütün ebeveynlerimizin gittiğini ve yaşayabilmemiz için önümüzde zorlu bir çalışma olduğunu. Derin bir nefes alıyorum.

Rubio dik oturuyor, ağzı açık ve kaşları V şeklinde birbirine girmiş. “Zeta-1’in hikayesi doğru!” diyor. “Nefesini kokluyorum.” Derin bir nefes alıyor. “Duman.”

“Dumanı hatırlıyor musun?” diyorum düşünmeden. Hepsinin aynı anda evi hatırlaması durumunda bunun çok kötü gidebileceğini fark ediyorum.

“Ben de,” diyor Feathers.

Onu sadece taklit ettiğini merak ediyorum ama sonra…

“Yanık marshmallowları hatırlatıyor.” Feathers başını eğer.

Suma derin bir nefes alır. “Petra! Duman!” Ayağa fırlar.

Ayağa kalkarım. Koruluğun kenarına doğru yavaşça yürürüz. Nehrin kaynağına doğru tekrar tarayabilmek için ağaçların altından bir adım dışarı çıkarım.

Alacakaranlık sakin ama bir rüzgar daha esiyor. Avucumdaki obsidyen kolyeyi sımsıkı tutuyorum—ve sonra duyuyorum. Rüzgarın üzerinde Lita’nın sesi yankılanıyor.

“Harika bir hikaye anlatıcısı olacaksın, Petra.”

Gözlerimden yaşların akmasını engellemek için gözlerimi aylara dikerim. En küçük ay, daha büyük olanın omzunun üzerinden göz kırpar. Yüzeyinde el Conejo’nun silüetini gördüğüme yemin ederim.

Sonra, ben de kokusunu alırım. Kendime umut vermeme izin verirsem, çok acıtır. Duman, İlk Gelenlerin zehir atılmadan önce başlattığı bir yangından olabilir.

Ama sonra… güneyden ve şelalelerin yanındaki mağaralardan. Sadece birkaç nota, ama rüzgarın yumuşak uğultusu ve üzerindeki dumanla karışık, ben

uzak bir gitarın tınısını ve kahkahaları duyuyorum.

Javier. Laboratuvardaki zehir. Bunu o yapmış olabilir mi?

Ve aniden son sözlerinin tam olarak ne anlama geldiğini anlıyorum.

Eğer yolculuğumun bu küçük kısmı herkese bir şans vermekse, o zaman bu, atalarımızı gururlandıracaktır." Sadece bizi gemiye bindirmekten bahsetmiyordu. Dünya'dan gelen yolculuktan kurtulanların hepsini kurtarmaktan bahsediyordu.

Müzik yükseliyor.

Bu ne?" diye soruyor Rubio.

Bu, ev.

... masal bitti, rüzgar onu alıp götürdü ve yıldızların içine doğru gitti...

Gözlerimi kırpıyorum ve gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor. ...bu benim için hikayenin sonu, rüzgar onu uzağa, yıldızların içine taşıdı.

TEŞEKKÜRLER

Yazarlığımı destekleyen ve hayatıma sürekli bir sevgi, teşvik ve mutluluk akışı getiren insanlara sonsuza dek hayran ve minnettarım.

Editörüm Nick Thomas'a, "üzerinde çalıştığım bu farklı türdeki kitaba" bir şans verdiği ve yazma kanatlarımı esnetmeme izin verdiği için. Sadece kucaklamakla kalmadın, aynı zamanda bu fikirleri tuhaf hayal gücümün çok ötesine taşıdın. Yayıncılık dünyasını öğrenmem ve yönlendirmem konusunda sabırlı bir rehber oldun. Yine başardık! Bak bize!

Sevgili ajanım Allison Remcheck'e, fikirlerimi savunduğu, bana ve hikayelerime inandığı için. Ve her zaman gerçek bir ilgi ve coşkuyla, "Sıradaki ne?" diye sorduğu için. Sakin rehberliğin ve dostluğun için çok minnettarım.

Annem ve Babam, nasıl oldu da şanslı olan ben sizin gibi ebeveynlere sahip oldum bilmiyorum. Umarım mizah, sıkı çalışma ve herkese karşı nezaket örneğinizin hakkını verebilirim. Ahem... hayal gücü dolu masallarıma verdiğiniz destek için teşekkür ederim.

Kocam Mark. Yazarlığımdaki desteğin ve bu kitabı oluştururken verdiğin tüm geri bildirimler için çok minnettarım. Kahkaha dolu bir hayat için teşekkür ederim.

Çocuklarım Elena, Sophia, Bethany ve Max. Bana çok değerlisiniz ve hem hayatta hem de yazarken her gün bana ilham veriyorsunuz. Birbirimize sahip olduğumuz için ne kadar şanslıyız!

Büyükannem Mary Barba Matney Salgado Higuera'ya teşekkür ederim. Renkli hikayelerin nesiller boyu aktı. Büyülü, harika yemekler ve vahşi hikayelerle dolu bir çocukluk için teşekkür ederim.

Eleştirmen grubum aileme, The Papercuts: Cindy Roberts, Mark Maciejewski, Maggie Adams, Eli Isenberg, David Colburn, Jason Hine'a ÇOK teşekkürler,

ve Angie Lewis.

Hepiniz çok seviyorum! İyi yolculuklar, Angie.

Petra'nın hikayesini erken okuyup daha iyi hale gelmesine yardımcı olan Irene Vázquez'e teşekkürler. Yayıncılık uzmanlığınız paha biçilmezdi!

Stimola Literary Studio'daki ajans aileme: Rosemary Stimola, Peter Ryan, Allison Hellegers, Erica Rand Silverman, Adriana Stimola ve Nick Croce'a ve tabii ki bahsettiğim temsilcim Allison Remcheck'e.

Yazarlığıma ve kitaplarıma bu kadar destek olduğunuz için yayıncılık ailem Levine Querido'ya teşekkür ederim. Arthur A. Levine, beni büyülüyorsun! Birçoğu için sıcak ve davetkar bir yuva yarattığın için teşekkürler. Ve ekibin geri kalanına: Tanıtım Müdürü Alexandra Hernandez; Pazarlama Direktörü Antonio Gonzalez Cerna; ve Yardımcı Editör Meghan McCullough. Çok çalışkan bir grupsunuz! Yaptığınız her şey için teşekkürler.

Raxenne Maniquiz. Vay canına! Edebiyat tarihinin muhtemelen en güzel kapağını yarattığın için teşekkürler. Kitabı birine her gösterdiğimde duyulan hayranlıkları keşke duyabilseydiniz. Kadim folklor ve fütüristik uzayın ruhunu tek bir potada eriten daha sihirli bir kapak sanatı hayal edemezdim. Gerçekten büyüleyici!

David Bowles. Meksika folklorunun ve İspanyol dilinin teknik detaylarına dair içgörün ve yardımın için teşekkürler. Beynine sağlık, hermano!

Petra'nın hikayesinin ilk taslağını okuyan Zoraida Córdova'ya kocaman teşekkürler. Sadece zor soruları sormakla kalmayıp, bana bu karakteri ve onu yerleştirdiğim dünyayı anlamam için araçlar verdiğin için teşekkür ederim. Senden öğrenme fırsatına sahip olmak ne büyük bir hediye!

Bu kitapta Dreamers alıntısını kullanmama izin verdiği için Yuyi Morales'e özel bir teşekkür etmek istiyorum. Sözlerin çok güzel ve güçlü.

Rockhound Eyalet Parkı'ndan Robert'a. Tüm sorularımı sabırla yanıtladığın için teşekkür ederim. Bana kayalar hakkında bir iki şey öğrettin. Sen bir cevahersin!

Robert R: Benimle bilim kurgu, roket bilimi ve uzay hakkında konuştuğun ve işlerin nasıl olup nasıl olmadığını en azından biraz anlamama yardım ettiğin için teşekkür ederim.

Hataları yakalayıp detayları düzelttiğin için Mandi Andrejka'ya teşekkürler. Bunu nasıl yapıyorsun?!

Çocuk Kitapları Yazarları ve Çizerleri Derneği (SCBWI): Bu yolculuk boyunca bana verdikleriniz için ne kadar minnettar olsam azdır. Yazarlık eğitimimden, sevgili dostlarımdan, kocamdan — hayatımdaki en iyi şeylerle beni tanıştırdınız.

Bu kitabın iç tasarımındaki ustalığı için Richard Oriolo'ya teşekkürler.

Chronicle'daki Üretim departmanından Leslie Cohen ve Freesia Blizard'a bu kitabı bu kadar güzel yaptıkları için teşekkür ederim.

Ve tüm hikaye anlatıcılarına, editörlere ve kitap yapma sanatıyla uğraşanlara. Katkılarınız ve sıkı çalışmanız için geleceğe taşıdığımız en değerli şeyi yarattığınız için teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

Donna Barba Higuera, Orta Kaliforniya'daki petrol sahalarında toz şeytanlarından kaçarak büyüdü ve şimdi Pasifik Kuzeybatı'da yaşıyor. Hayatının tamamını, hayal gücünü dolduran hikayeler yaratmak için folkloru deneyimleriyle harmanlayarak geçirdi. Şimdi resimli kitaplar ve romanlar yazmak için onları dokuyor. Donna'nın ilk kitabı Lupe Wong Dans Etmeyecek, bir PNBA Kitap Ödülü ve bir Pura Belpré Onur Ödülü kazandı.

Son Cuentista onun ikinci romanıdır.

BU KÜTÜĞÜN BASKIYLA İLGİLİ BAZI NOTLAR

Kapak ve kutu için sanat eseri, hikayeden ilham alan öğeler ve bir palet seçen Raxenne Maniquiz tarafından oluşturuldu. Raxenne önce kağıt üzerine eskizler çizdi, ardından son sanat eserini oluşturmak için Adobe Photoshop kullandı. Metin ve dizgi, dijital öncesi baskının pürüzlülüğünü ve düzensizliğini çağrıştıran US tasarımcı Mark van Bronkhorst tarafından tasarlanan bir serif olan Celestia Antiqua'da Richard Oriolo tarafından yapıldı. Bu e-kitap Westchester Publishing Services tarafından oluşturuldu.

Yapım denetimi Leslie Cohen ve Freesia Blizard tarafından yapıldı Kitap kapağı ve kutusu Raxenne Maniquiz tarafından tasarlandı Kitap iç tasarımları Richard Oriolo tarafından yapıldı Nick Thomas tarafından düzenlendi

